

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\C\Creasey John\West - Pripad Londyn - Jizni Afrika.pdb

PDB Name: West - Pripad Londyn - Jizni Af
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.2.2010
Modification Date: 6.2.2010
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John Creasey
PŘÍPAD LONDÝN-JIŽNÍ AFRIKA

1. Hledá se muž

"Je tu Hezoun?"

"Není."

"Neviděl někdo Hezouna?"

"Od oběda tu nebyl."

"Hezoun, Hezoun! Viděl někdo Hezouna?"

"Kdyby mi takhle říkali, tak bych se raději oběsil," prohlásil seržant středního věku. "Ono stačí, když člověk vypadá jako filmová hvězda, a ještě k tomu, aby mu říkali Hezoune. Hezoun, neviděl někdo Hezouna?" poškleboval se.

"Někdo se po mně sháněl?" zeptal se superintendent Roger "Hezoun" West z oddělení pro vyšetřování vražd. Byl sice podrážděný, ale znal seržanta jako zahořklého a poněkud závistivého muže. A tak ani nepřiznal, že když se blížil chodbou ke kanceláři, slyšel všechno, co seržant říkal. Pohlédl tázavě na nyní nejistého seržanta Gorlaye.

Gorlay byl bystrý a pohotový, jako fretka - ostatně jako fretka také vypadal. Alespoň v obličejí. Rychle se vztyčil, skoro do pozoru, aby zdůraznil svůj respekt.

"Dobré odpoledne, pane. Ano. Volali vás. Myslím, že se máte dostavit do kanceláře zástupce náčelníka."

"Tak to ho nesmíme nechat čekat," řekl Roger a zrychlil krok. Zamířil rovnou do své kanceláře. Když otvíral dveře, bylo v chodbě jasně slyšet zvonění telefonu. Zavřel dveře a zvedl sluchátko: "Haló." Druhý seržant, který stál s Gorlayem, se usmál a řekl:

"Hezoun je proto, že se jako Hezoun chová. Určitě tě slyšel."

"Asi ano," připustil Gorlay.

Roger usedl ve své kanceláři na okraj stolu a pohlédl na čtyři hlášení, která mu sem položili během té půlhodiny, co byl z kanceláře pryč. Na tmavé desce stolu se blýskala záře říjnového slunce, které se odrazilo v řece Temži. V kanceláři bylo velmi jasno, protože nad Londýnem se toho dne neobjevil ani mráček.

"Mluvte, máte spojení," řekla telefonistka.

"Tady West," řekl Roger. "Je to pravda, že mne hledáte?"

"Kdybys byl pryč o trochu déle, musel bych tě požádat, abys mi hlásil, kdes byl," odvětil zástupce náčelníka nevrle.

"Přijď hned ke mně, můžeš?"

Položil sluchátko dříve, než k tomu Roger mohl něco říci. Roger vstal, ale nešel hned ke dveřím. Přistoupil k oknu a podíval se na jasnou zeleň stromů na Embankmentu, na rušné ulice a přes širokou řeku dohlédl až k londýnské County Hall. Nevnímal však scénérii před sebou, ani sluneční záři. Myslel na to, že nejdříve Gorlay a pak Hardy mu zkazili náladu. A to bylo špatné znamení. Potlačil své rozladění z výroků seržanta Gorlaye a teď musí ztrávit i nárazky zástupce náčelníka. Potřeboval pár minut, aby se uklidnil, a dalších pár minut, aby mohl analyzovat své pocity.

Copak tohle jsou nějaké důvody ke zlosti? Nebyl by se oběma věcem před několika týdny jen zasmál?

Odvrátil se od okna a vyšel ven. Kráčel tak, jako obvykle. Energicky, ale s rozvahou. Jako by přesně věděl, kam míří, ale přitom mu něco bránilo jít příliš rychle. Kancelář zástupce náčelníka byla o patro výš, nestálo za to jezdit výtahem.

Když stoupal po schodech, uvědomil si, že přeci jen pospíchá. Hardymu bezpochyby taky něco zkazilo náladu. Snad se uklidní, až k němu Roger dorazí. Jenže stejně, chtít na vyšším důstojníkovi Yardu, aby vysvětloval, kde byl v uplynulé půlhodině ...

Roger se začal usmívat. Byl v restauraci na obědě. S manželkou. V pracovní době. To se nestávalo častěji než jednou do roka. Došel k Hardyho kanceláři a chystal se zaklepat, když se z opatrnosti rozhodl nejdříve zajít do sousední místnosti, kde byl sekretariát. Hardy byl náladový člověk. Nemělo smysl ještě víc situaci jítřit. Vstoupil, a postarší žena, která se nakláněla nad psacím strojem, zvedla hlavu. Na první pohled bylo zřejmé, že i ona je našťavaná. Obvykle měla ve tváři úsměv, který rozjasňoval její obličej. Nyní řekla:

"Zástupce si přeje, abyste ihned vstoupil."

"Děkuju." Obvykle by se Roger zeptal, oč jde, ale tentokrát usoudil, že by to nebylo moudré. Zaklepal na spojovací dveře. Klapky sekretářčina psacího stroje se hned rozťukaly, jako by vysílaly nějaký vzpurný kód.

Hardy seděl za svým širokým, tmavým a lesklým stolem, na kterém byly přihrádky s korespondencí a spisy. Vše rozříděno podle naléhavosti. Kancelář nebyla velická, ale bylo tam dost místa. Vešlo by se do ní daleko víc nábytku. Ten prázdný prostor dodával místnosti jakýsi nádech strohosti a určitým způsobem se podobná strohost projevovala i u Hardyho. Hardy byl člověk, který si udržoval odstup. Svou kariéru začínal jako prostý policista. K tak vysokému postavení se propracoval proto, že v určité době nebyl nikdo lepší k dispozici. Někdy vzbuzoval dojem, že je právě tak zakyslý jako Gorlay, ale Roger si nikdy nebyl jistý, zda takový opravdu je. Hardy byl nejspíš osamělý člověk, který nedorostl do své funkce. Nebyl velký a statný, jako bývali členové starého Scotland Yardu. Byl spíš drobné postavy, oblékal se do neutrální šedi a budil dojem, že pění o svůj vzhled trochu přehání. Měl poměrně širokou tvář a hluboko vsazené oči. Jeho rysy samy o sobě byly příjemné, ale vcelku vzato, nebyl ničím nápadný a působil dost nevýrazně.

"Taks to stihnul," mračil se Hardy.

"Omlouvám se, že jdu pozdě," řekl Roger. "Nenapadlo mne, že byste chtěl dnes odpoledne se mnou mluvit,"

"Mě to původně taky nenapadlo."

Náhle šéfova podmračenost zmizela. Hardy se narovnal a hluboce se nadechl, jako by se v duchu pokoušel cosi zahrnat. Špatnou náladu?

"Dostal jsem naléhavé instrukce od náčelníka. V jihoafrickém zastupitelském úřadě, v South Africa House, mají nějaké potíže. Chce, abys tam zašel a zjistil, o co jde." Hardy mohl klidně říct, že Rogera vybrali proto, že má za sebou už řadu případů souvisejících se zahraničím, ve kterých prokázal, že dovede jednat s cizinci, jejichž chování se často zásadně liší od chování lidí ve Velké Británii. Ale Hardy to neřekl. Spíš naznačoval, že posílá Rogera do South Africa House proto, že mu to bylo uloženo, nikoli proto, že podle jeho mínění je Roger tím pravým mužem pro tento úkol. Dodal: "Jdi tam hned, ano? Muž, na něhož by ses měl obrátit, je pan du Toit, generální konsul, pokud jsem tomu rozuměl."

"Víte čeho se to týká?" zeptal se Roger.

"Někdo odletěl z Jižní Afriky do Londýna a nedoletěl. Z nějakého důvodu to má nádech tajnosti - a já si nejsem jistý, jestli náčelník ví víc než já a rozhodl se neinformovat mne, nebo jestli tápe v temnotě jako já. Máš tam jít ty, protože je o tobě známo, že jsi diskrétní," dodal Hardy a v jeho hlase zazněl zřetelně sarkastický tón.

Roger se na něj chvíli díval a zatínal zuby, aby nepřenese nějaký komentář. Pak se otočil ke dveřím a řekl:

"Někdy se to dost přehání..."

Hardy se ostře zeptal:

"Co se přehání?"

"Můj smysl pro diskrétnost. Mimochodem -" Roger došel ke dveřím veducím do sekretariátu, pootevřel je a řekl jasně:

"Dnes jsem vzal svou manželku na oběd." Chvilku počkal, aby dal Hardymu příležitost projevit nesouhlas, ale nadřazený ji nevyužil. Roger vyšel ven a zavřel dveře. Sekretářka k němu vzhledla a přestala psát na stroji.

"Nevíte náhodou, co jsem provedl špatného?"

"Dokonce nevím, co špatného jsem provedla já!"

Roger se usmál. A usmíval se ještě když vcházel do své kanceláře. Pohlédl na stůl. Před chvílí měl na stole čtyři spisy, teď jich tam bylo osm. Zvedl aktovku, shrnul všechny papíry do ní a ihned odešel. Tašku, kterou nosil při vyšetřování vražd, tentokrát potřebovat nebude - aspoň si to myslel. Prošel chodbou do služebny, kde seděli seržanti. Zahlédl Gorlayho a dva další, jak pracují u svých stolů. Vyplňování dotazníků doslova zamořovalo Yard.

Gorlay zvedl hlavu.

"Řekněte v centrále, že budu asi hodinu, možná víc, mimo budovu. Není vyloučeno, že budu potřebovat svou tašku. V tom případě bych zatelefonoval a někdo z vás by mi ji dovezl do South Africa House. Zajistěte to!"

"Spolehněte se, pane!"

Roger prošel chodbami Yardu a vyšel zadním východem do Parlamentní ulice. Bylo nádherné indiánské léto a on měl na sobě lehké šaty, které si koupil v Austrálii. Právě před rokem. Neměl zatím moc příležitostí k tomu, aby si je oblékl. Whitehall, sídlo britské vlády, byl zalit jasným sluncem. Krásu jeho budov je těžké zapomenout, i když je snadné nevsimnout si jich. Roger se nyní sám sebe ptal, proč si jejich existenci najednou tak ostře uvědomuje. Proč ho náhle vzrušuje pohled na Nelsona stojícího na svém sloupu a pohled na budovy, které samy o sobě vypadají strnulé a holé, a přece nějak splývají se starými budovami ministerstev. Minul Jízdní hlídku, kde stála stovka turistů a zírala na dva gardové jezdce, kteří seděli na svých černých koních jako sochy, na sobě červené kabátce a naleštěné přilby, připomínající zašlou slávu. Zašlou? Roger přelétl zrakem Trafalgarské náměstí, pohlédl na Oblouk admirality a na třídu Mail, zelenou a svěží. Zašlá sláva? Opravdu zašlá?

Náhle mu došlo, proč o tom tak přemýšlí. Nemělo to nic společného s turisty a cvakáním fotoaparátů. Tyto myšlenky se mu začaly vynořovat hlavně ve chvíli, kdy mu Hardy řekl, že v jihoafrickém zastupitelském úřadě je nějaký problém. Podíval-li se člověk do naučného slovníku, zjistí, že Jižní Afrika je vedena jako "zahraniční stát", ale to je dost nepřesné, ať už má člověk jakékoli politické názory. Po pravdě řečeno je nesnadné uvažovat o Jižní Africe, aniž by člověk nebral v úvahu politické pozadí, které změnilo "člena britského společenství" na "zahraniční stát".

Přešel Trafalgarské náměstí a zahrnul k masivní budově po pravé straně. Vešel dovnitř. V prostorné hale panoval

chládek. Vrátný byl tak typický Londýňan jako každý londýnský policista; šlo totiž opravdu o bývalého člena policejního sboru. Když poznal Rogera, napřímil se, jako to předtím udělal Gorlay.

"... brý odpoledne, pane West!"

"Dobrý den, Bakere - vy jste si ale pospíšil do jiné uniformy, jak vidím." Roger si všiml nesměle natažené pravice a přátelsky ji stiskl. "To nemůže být víc než rok, co jste nás opustil."

"Už dva a půl roku, pane. To je neuvěřitelné, jak ten čas letí. Pro peníze jsem znovu dělat nešel," svěřoval se. "Nechtěl jsem se pořád povalovat doma. O květinové truhlíky za oknem se dokáže postarat moje žena. A už jsem ji šel taky na nervy. S kým byste chtěl mluvit, pane?"

Roger mu to už skoro řekl, ale pak ho zarazila intuitivní ostražitost, která odlišuje rozeného policistu od průměrného. Usmál se.

"Oddělení pro styk s veřejností - zapomněl jsem jméno toho člověka."

"To bude asi pan Morgan, pane superintendente. Druhé patro. Táhle je výťah a ..."

Rogerovi se zdálo, že mu v uších zní Bakerův hlas, ještě když otvíral dveře oddělení pro styk s veřejností. Byl uveden do honosně vyzdobeného pokoje, jehož stěny byly obložené dřevem jako stěny zaoceánského parníku. Přijala ho příjemná, elegantně oblečená mladá žena.

"Och, pan du Toit má kancelář o patro výš. Špatně vás informovali. Prosím, pojdte tudy . . ."

Měla poněkud cizí přízvuk, příjemný parfém a přátelské, nenucené způsoby. Jakmile se Roger dostal ke kanceláři s nápisem 'Generální konsul - Dotazy', jeho nálada se poprvé od chvíle, kdy zaslechl Gorlaye, podstatně zlepšila. Když se ho jeden z úředníků zeptal, jestli se předem ohlásil, uvědomil si, že ať už je důvod jeho návštěvy jakýkoli, zaměstnanci konzulátu ho neznají. Udělal dobře, že byl opatrný. Sekretářka ho uvedla do druhého pokoje a konečně do další, bohatě vyzdobené místnosti s velkými okny a vysokým stropem. Jedna stěna byla obložena panely znázorňujícími divoká zvířata, protější stěna zobrazovala kryté povozy a muže se ženami ve starodávném oblečení. Od stolu, který byl mnohem větší, než vlastnil Hardy, a který byl umístěn před hlavním oknem, se zvedl vysoký muž. Roger měl dojem, že se na něho dívá ne-li s podezřením, pak určitě velmi ostražitě. Nicméně jeho vystupování nemohlo být příjemnější. V jeho řeči zazníval trochu cizí přízvuk. Roger usuzoval, že by mu mohlo být tak třicet pět let.

Potřásl Rogerovi rukou a pokynul mu ke kožené lenošce.

"Prosím, přijměte místo, pane Weste ... Cigaretu? ... tak vy omezujete kouření? Skoro každý se o to pokouší." Du Toit počkal, až si Roger sedl, vrátil se do svého křesla a položil ruce na stůl před sebou. "Pane Weste, jsem opravdu rád, že jste přišel a že jste byl právě vy vybrán pro tento velmi delikátní úkol. Jistý, velmi významný Jihoafričan odletěl před čtyřmi dny z Johannesburgu. Předpokládá se, že na londýnské letiště doletěl v pondělí. Ale od té doby nemá nikdo potuchy, kam se mohl ztratit. Asi bych měl dodat, že nevěříme, že by mohl zmizet o své vlastní vůli. Jsem si jist, že chápete náš problém."

2. Záhada

Roger hned neodpověděl. Částečně proto, že nevěděl, co říct, a také proto, že chtěl získat čas, aby ohodnotil svůj protějšek i situaci. A jak tak seděl a prohlížel si du Toita, uvědomil si, že je tu ještě třetí faktor: že se totiž na věc nedívá tak, jako by byl na zastupitelském úřadě Austrálie nebo na velvyslanectví USA. Nevěřil, že by si ho Australan nebo Američan v postavení du Toita prohlížel tak důkladně a ostražitě.

Du Toit dlouho tiše čekal, až to skoro vypadalo jako zkouška, kdo vydrží déle mlčet. Roger se pomalu uvolnil a s mírným úsměvem řekl:

"Vím toho o celém problému velmi málo."

"Sdělím vám všechny podrobnosti, které až dosud známe, včetně" - du Toit položil ruku na růžovou složku - "hlášení z policejního ředitelství v Pretorii a Johannesburgu."

"Nejdřív jednu základní věc," řekl Roger.

"Prosím?"

"Je to politická záležitost?"

Du Toit se ve svém křesle nepohnul, ale Rogerovi se zdálo, že přitiskl ruku pevněji na spisy, které ležely před ním.

"Byl by to pro vás jako reprezentanta městské policie nějaký rozdíl, kdyby šlo o politickou záležitost?"

"Pro mne jako policistu by v tom rozdíl nebyl, ale pro mne jako občana by mohl být. Potíž je v tom, že se tato hlediska někdy překrývají."

"Přinejmenším tedy připouštíte, že jste předpojatý," řekl du Toit. Stáhl ruku ze stolu a zdálo se, že se rovněž stáhl do sebe. "Nevím, jak vám mám na to odpovědět, superintendente." Znovu se odmlčel, jako by chtěl začít další utkání v mlčení.

"Asi jsem se špatně vyjádřil," pospíšil si Roger. "Kdybych si myslel, že jde o politickou záležitost, uvažoval bych, zda by mé politické sympatie neměly vliv na kroky, které bych jako policista podnikal. Já jsem ovšem neřekl, že mám nějaké předsudky. Nemám je."

"Jestliže je nemáte, tak jste opravdu pozoruhodný muž," řekl du Toit. "Samozřejmě, že jste pozoruhodný, jinak bych s vámi takhle nemluvil. Byl bych mnohem rezervovanější. Ale abych odpověděl na vaši otázku - Ne, nejde o politickou záležitost. Ta osoba, kterou postrádáme, nemá vůbec žádnou spojitost s politikou. Ani s vnitřní ani se zahraniční. Pokud ovšem nepředpokládáte, že všechno, co se v Jižní Africe stane, má nějaké politické pozadí. Pak by se dalo říci, že v této záležitosti jde také o politiku."

Roger svraštil čelo: "Teď vám nerozumím."

"Chci říci toto: kdyby ten muž snad zmizel z vlastní vůle, nebo kdyby například byl nalezen mrtev, tak by se v této zemi - a v mnoha jiných zemích světa - vyskytli lidé, kteří by v tom hledali politický důvod. Byl by to ovšem nesmysl a nebyla by to pravda; přesto by se o tom tak mluvilo. Snažte se to pochopit," řekl du Toit a zvedl ruce. "Vím, že lidé odjíždějí z Jižní Afriky z politických důvodů a myslím si, že nedělají dobře. Ale jsem přesvědčen, že tento muž mezi ně nepatří. Měl v úmyslu navštívit zde v Anglii jeden strojírenský závod a odtud chtěl odjet do Spojených států a prohlédnout si jiný podnik tohoto druhu. Je vedoucím výzkumu, ředitelem a významným vlastníkem akcií jedné naší důlní společnosti. Je rovněž vlastníkem jednoho nezávislého diamantového dolu. Z těchto důvodů má jeho činnost význam pro jihoafrickou ekonomiku, a proto se naše vláda o tento případ zajímá." Du Toit přerušil svůj výklad a na tváři se mu objevil úsměv. V tu chvíli připadal Rogerovi mnohem sympatičtější. "Naše vláda má velký zájem na jeho úspěchu a na úspěchu jeho společnosti."

Roger řekl prostě: "Chápu."

"To jsem opravdu rád, superintendente."

"Napadá mě ale ještě jedna věc," řekl Roger. "Jestliže vaše vládní místa mají tak velký zájem na jeho úspěchu, tak se z toho dá vyvodit, že existují lidé, kteří mají zájem, aby neuspěl, prostě proto, že tento neúspěch by byl nepříjemný pro vaši vládu. Ale to je úvaha, která asi stejně všechno nevysvětlí."

"Promiňte mi, ale nemohu s vámi tak zcela souhlasit." Du Toit vstal. "Nemám důvod, vůbec nikdo nemůže mít žádný důvod k podezření, že jde o nějaký politický zásah." Přistoupil k Rogerovi a ukázal na jednu ze stěn. "Většina těchto dřevořezb je dílem řemeslníků kmene Bantu. Znázorňují zvířata našich národních parků a tyto na druhé straně představují historické výjevy z přesídlování bělochů do vnitrozemí. Myslím, že jste si neprohlédl stěnu za vámi." Vedl Rogera do vzdálenější části pokoje. Na stěně byly řezby znázorňující vysoké jeřáby, hromady strusky a těžní věže. Roger si je prohlížel, zatímco du Toit pokračoval: "Máme s Velkou Británií mnoho společného. Vnitropolitické problémy i situaci se surovinami. Pro vás by bylo velmi důležité najít ropné zdroje, nemám pravdu?"

Roger se na něj pozorně zadíval.

"Určitě."

"Právě tak důležité je to pro nás."

"A člověk, kterého hledáte, odjel do Anglie, aby navštívil výrobce zařízení, které by vám pomohlo najít ropu a začít s těžbou ..."

"Nedělejte, prosím, unáhlené závěry. Nejsme si jisti, že ropa byla hlavním motivem. Víme jen to, že to byl jeden z důvodů, pro které odletěl do Anglie. Má v průmyslové oblasti více zájmů. Přijel sem, aby jednal o dohodách se společnostmi, které provádějí ropné vrty, a aby zařídil odjezd inženýrů a specialistů do těch částí Jižní Afriky, kde, jak se domníváme, by mohla být ropa. Vědělo o tom velmi málo lidí. Jeho společnost nám sdělila, že jen dva členové vedení věděli, že tato jednání byla zahrnuta do programu jeho cesty do Spojeného království. Pokud jsme mohli zjistit, nikdo, kromě vládních míst, neměl přesné informace o účelu jeho cesty. Policie u nás to ještě vyšetřuje, ale naším bezprostředním úkolem je zjistit, co se mu přihodilo, když doletěl na londýnské letiště." Du Toit se otočil a zamířil ke stolu, avšak neusedl. "Z důvodů utajení cestoval sám. Na letišti nebyl očekáván. Všechny své plány chtěl uskutečňovat osobně, my jsme měli být pouze informováni. Očekávali jsme včera ráno, že nás zavolá. Když se tak nestalo, zavolali jsme do hotelu, kde si rezervoval pokoj. Ale tam se nedostavil."

"O který hotel jde?" zeptal se Roger.

"O hotel Georgian, na Strandu."

"Co jste zjistili na letišti?"

"Chtěli jsme prostě vědět, jestli ten -"

"Co kdybychom začali užívat jeho jméno," navrhl Roger.

"Dobře, ale ani to není tak prosté, jak by se zdálo. Jeho pravé jméno je Van der Lunn. Ale cestoval pod jménem Lewis."

"Můžeme tedy užívat jméno Van der Lunn?"

"Jak si přejete."

"Možná, že to pomůže," prohodil Roger. "Vy jste se prostě zeptali, jestli byl na seznamu pasažérů a jestli všichni na seznamu uvedení byli také na palubě letadla - je to tak?"

"Ano - a byli tam."

"Musíme tedy předpokládat, že z letadla vystoupil v Londýně. Jsou uvnitř podrobnosti?" Roger ukázal na složku. "Čas odletu a čas příletu a s tím související informace?"

"Ano."

"Pane du Toit, řekněte mi přesně, co mám podle vás dělat? Nebo co má udělat Yard? Vysvětlíte mi to, prosím."

Zatímco jiný člověk by byl řekl: "To už víte," du Toit obešel stůl, pomalu usedl a začal rozvážně hovořit. Skoro jako by promýšlel každé slovo, dříve než ho vyřkne. Roger měl dojem, že je to vysoce inteligentní a velmi citlivý muž. Zřejmě se naučil, jak si s rozvahou prorážet cestu trním.

"Pokusím se, superintendente. Velvyslanec by vám byl velmi zavázán, kdybyste prošetřil všechny okolnosti zmizení pana Paula Van der Lunna. Byl by vám taky vděčný, kdyby celé vyšetřování probíhalo tak, aby nebudilo pozornost veřejnosti. Až dosud, pokud víme, tisk o ničem neví. Máme pocit, že kdyby se zpráva o jeho zmizení rozšířila, pak by se

narážky, o jakých jste se sám zmínil, v tisku nevyhnutelně objevily. Kdyby ovšem, podle vašeho názoru, zpráva o zmizení pana Van der Lunna musila být veřejnosti sdělena, velmi bychom ocenili, kdybyste nás o tom mohl co nejdříve předem informovat."

Když Toit domluvil, opřel se v křesle. Jeho levice spočívala stále na růžové složce se spisy. Rogerovi se zdálo, jako by du Toit chtěl ještě dodat: "Vysvětlil jsem vám to jasně?"

"Co by podle vašeho názoru opravňovalo zveřejnění?" zeptal se Roger.

"Budeme samozřejmě spoléhat na váš úsudek. Pokud jde o nás, domníváme se, že by to bylo nutné, kdyby se nenašla jiná cesta, jak pana Van der Lunna vypátrat. Dále by to bylo nutné i v případě, kdybyste měli důvod věřit, že byl zraněn nebo zabit."

Roger rychle odvětil: "Vy si vážně myslíte, že byl zavražděn?"

"Nikoliv. My prostě připouštíme tuto možnost."

"Máte nějaký důvod domnívat se, že je v nebezpečí?"

"Žádný."

"Dovolte, abych si prohlédl tady ta hlášení," řekl Roger. "Pomohlo by mi to položit vám trochu podrobnější otázky a pustit se tak rychleji do vyšetřování." Du Toit mu podal složku. Roger dodal: "Bude mi stačit nějaký koutek, kde bych se mohl posadit. Nechtěl bych vám překážet, až se budu probírat těmito hlášeními."

Tenké rty pana du Toit se rozvlnily do úsměvu.

"Jste velmi ohleduplný," řekl prostě. "Tady vedle mé pracovny je jedna menší místnost." Šel napřed ke dveřím napravo. Nejbližší ze tří tajemníků povstal za svým stolem. "Pane Hoyte, budete tak laskav a zařídíte, aby panu superintendentovi Westovi přinesli trochu čaje?" Du Toit prošel pokojem a otevřel další dveře, které vedly do malé, ale příjemně zařízené místnosti, která vypadala spíš jako studovna než jako kancelář. "Doufám, že vám to tu bude vyhovovat."

"Dokonale," řekl Roger s uspokojením.

Pročetl asi polovinu hlášení muže, který se podepsal J. Jameson, když se po tichém zaklepání otevřely dveře. Vstoupil vysoký, statný černoch a donesl na podnose čaj se zákusky. Měl příjemný a upřímný úsměv.

"Pan du Toit mne požádal, abych vám vyřídil, pane superintendente, že kdybyste něco potřeboval, můžete mě přivolat stisknutím tohoto červeného knoflíku. Kdybyste si přál hovořit přímo s ním, tak tento zelený telefon je propojen s jeho kanceláří. Ten černý telefon je přímá linka z budovy."

"Výborně," řekl Roger. "Díky."

Sledoval, jak muž odchází a zavírá dveře a znovu se usmál. Du Toit sice nemluvil přímo, ale vytvořil takovou situaci, v níž mohl zkoušet Rogera a jeho předsudky. Ale Roger na to brzy přestal myslet. Vrátil se k hlášení a v duchu uznával, že lépe vypracované hlášení by nemohl čekat ani od nikoho z Yardu. Časové údaje, lidé, kteří byli vyslýcháni, popisy prostředí, dokonce i reakce jednotlivců, to všechno zde bylo. Ale vcelku tu nebylo víc než to, co mu už du Toit řekl. Roger seděl nad zápisy tři čtvrtě hodiny, pak si přitáhl černý telefon a vytočil číslo Yardu. V okamžiku měl na lince Hardyho.

Hardy pozorně poslouchal...

"Dobrá," řekl když Roger dokončil. "Dám připravit vůz a pár chlapců, abys mohl odjet na letiště, hned jak se vrátíš. Nemusíš mi podávat hlášení. Jednej, jak sám uznáš za nejlepší."

Konečně mluvil rozumně.

"Díky," řekl Roger. Položil sluchátko a druhou rukou zvedl telefon do kanceláře du Toita. "Mohu k vám zaskočit?"

"Samozřejmě. Já si pro vás přijdu." Roger došel ke dveřím, ty se otevřely a objevil se du Toit. Černoch stál právě u jedné kartotéky a ani se neotočil.

"Rád bych, kdybyste mne seznámil s poručíkem Jamesonem," řekl Roger. "Jeho hlášení je na úrovni. Byl bych rád, kdyby se mnou mohl jet na letiště, pokud je to možné. Mohl bych tam vydolovat další informace a Jameson by mi mohl ukázat, jak si počínal, když tam byl. Byl by k dispozici?"

"Ihned," odvětil du Toit obratem. Naklonil se nad stolem a zazvonil. "Máte dojem, že jsou zprávy dostatečně obsáhlé?"

"Podle mne ano," odvětil Roger. Slyšel, jak se za ním otevřely dveře a když přichází promluvil, uvědomil si, kdo to je, ale zatím si ještě neuvědomoval důvod jeho přítomnosti.

"Zvonil jste, pane?" Byl to hlas onoho černocha, který mu donesl čaj.

"Ano, poručíku," řekl du Toit. "Superintendent West by si přál, abyste s ním jel na letiště. Potřeboval by vaši pomoc. S poručíkem Jamesonem jste se už setkal, superintendente. Je důstojníkem naší Národní policie a sem je přidělen pro zvláštní úkoly."

Roger se otočil.

Jameson se na něho usmíval svým širokým, upřímným úsměvem.

Roger se zasmál.

"Nechci zapírat, že mi to trochu vyrazilo dech," řekl a aniž dlouho přemýšlel, napřáhl ruku k pozdravu. Sotva to udělal, blesklo mu hlavou: Sluší se to? Ale Jameson brzy rozptýlil jakoukoli pochybnost. Ve způsobu, jakým mu bez váhání podal ruku a jak Rogerovu pravici stiskl, nebylo nic bojácného.

"Pomohu vám, jak jen budu moci," sliboval.

"První otázka," začal Roger. "Znáte pana Paula Van der Lunna?"

"Samozřejmě, pane."

"Poručík plně chápe situaci i nebezpečí, které by mohlo vyplynout z možných nedorozumění," řekl du Toit. "Děkuji vám za vaši pomoc, superintendente."

"Doufám, že se nám brzy podaří Van der Lunna najít," řekl Roger.

3. Letiště

Když přijížděli k tunelu, který vedl pod rozjezdovými dráhami k letištním budovám, sneslo se z nebe s hukotem tryskové letadlo. Tak tak že se nesmýklo přes střechu policejního vozu. Z jeho motorů vycházel černý kouř jako hněvivý dech nějaké obrovité příšery. Roger seděl vzadu vedle Jamesona a černovlasý vrchní inspektor Klemm vedle seržanta Lisse, který řídil. Letadlo se sneslo lehce na přistávací plochu a rolovalo po ní, až zmizelo za letištními budovami. Několik letounů se rozjíždělo na rozlehlé ploše a sotva hluk jednoho letadla zmlkl, rozeřvalo se druhé, jako by chtělo odnést to hřmění do nebe.

Superintendent letištní policie, kterého Roger dobře znal, byl právě na dovolené. Zastupoval ho Hammerton, jehož Roger skoro neznal. Tvrdilo se o něm, že je to dobrý detektiv, jenže si o sobě moc myslí. Letištní policie byla nezávislá na městské policii, ale obě dobře spolupracovaly.

Oba muži si potřásli pravicemi a Hammerton se poněkud sardonicky pousmál.

"Rád tě vidím, Hezoune. Pořád k nám nemáš důvěru, jak vidím."

"Co jsem provedl?" zeptal se Roger.

Hammerton pokynul Klemmovi, jehož černé vlasy se leskly nadmírou brilantiny. Hammerton měl hubenou nažloutlou tvář s hluboko posazenými očima, které se zaleskly, když se usmál na Jamesona.

"Yard nikdy nevěří, že někdo jiný je schopen odvést řádnou práci, nemám pravdu, poručíku?"

"To teprve musím zjistit, jestli je to pravda," odpověděl Jameson.

"Člověk nemůže dlouho sedět za pecí, jakmile začne pracovat s Yardem," řekl Hammerton. Nacházel se v jeho kanceláři, jejíž jedno okno vedlo na letištní plochu. Vládla zde trochu zvláštní atmosféra, protože jediné zvuky, které bylo slyšet, byly jejich hlasy. To budilo dojem, že letiště je vzdáleno a hluk letounů a jiné zvuky si mohli pouze domýšlet. "Pořád pátráte po panu Lewisovi?"

"Moc nám záleží na tom, abychom ho našli."

"Pořád je to taj. dův.?" zeptal se Hammerton Rogera.

"Pořád."

"To je škoda."

"Proč?"

"Protože jediný člověk, který by nám zatím mohl pomoci, je bohužel zrovna novinář," odpověděl Hammerton. "Čekal tady na někoho, kdo přiletěl stejným letadlem jako Lewis a sázím se, že mu toho moc neušlo. Ale jak ho začnete zpovídat, tak si dá dvě a dvě dohromady, vyjde mu pět a můžete si to pak přecíst v The Daily Globu. Jako třeba jména Lewis a Van der Lunn."

"Jenže nám stejně asi nezbude nic jiného, než se toho novináře zeptat," řekl Roger. "Překontrolovali jste všechno?"

"Snažili jsme se."

"Zjistili jste ještě něco?"

"Jen několik drobností," odvětil Hammerton. "Van der Lunn byl opravdu v letadle. Posádka měla dva dny volno a právě se vrátila k novému letu do Johannesburgu - stewardi jsou jiní, ale to je běžné. Hovořil jsem s druhým pilotem a s jednou letuškou. Jsou spolehliví," dodal Hammerton a podíval se na Jamesona. "Ukázal jsem jim fotografie a oba potvrdili, že Lewis byl na palubě. Ale nebylo prý mu dobře."

"Nebylo mu dobře?" zeptal se Jameson. Poprvé se v jeho hlase objevil zájem.

"Moc nejedl a skoro ani nepil, s nikým se nebavil. Letadlo mělo mezipřistání v Nairobi a v Káhiře, ale on nevystoupil k obvyklé procházce po letišti. A ještě jednu věc vám řeknu," pokračoval Hammerton se zřejmým uspokojením. "Ptal jsem se na celnici. Poznali ho - měl jeden kufr a jednu aktovku. V kufru měl osobní věci a v aktovce nějaké odborné časopisy týkající se strojírenství a noviny. Neprohlíželi ho, jen se na to zběžně podívali. Zdálo se, že mu není dobře, tak ho nosič odvedl do haly a tam ho nechal. Od té chvíle po něm nemůžeme najít ani stopu. Mohli bychom se zeptat taxikářů a nosičů a dalších lidí, ale nutně by to vedlo k tomu, že by vyšla najevo jeho totožnost."

"Nezjistili jste, jestli odjel taxíkem, soukromým vozem nebo autobusem letecké společnosti?" řekl Roger.

"Autobusem určitě nejel. Zjistil jsem to u jedné letušky - ta tím autobusem jela."

"Moc nám to sice nepomůže, ale prošetřili jste to důkladně," poznamenal Jameson. Podíval se upřeně na Hammertona.

"Jsem vám zavázán."

"My si přece nemůžeme dovolit něco odfláknout. Ještě by nám pak někdo z Yardu říkal, jak se to má dělat," odvětil Hammerton suše. "Nechtěl by sis pohovořit s posádkou, dokud je tady, Hezoune?"

"Kdy odlétají?"

"V sedm."

"Tak nám na to zbývá ještě pár hodin," řekl Roger. "Chtěl bych se nejdřív zabývat několika jinými věcmi. Ten nosič -"

"Odešel - a neví nic víc. Hodně spěchal, aby sehnal dalšího zákazníka."

"Jaká je naděje, že bychom sehnali taxikáře, kteří tu byli, když letadlo přistálo?"

"Poptáme se a pokusíme se je najít. Spojíme se s těmi taxikáři, kteří sem jezdí pravidelně, ale ty, co sem zrovna přivezli někoho z města náhodou a jen čekali, až seženou další rito, ty budeme hledat těžko. Jediný způsob, jak je vypátrat, by byla výzva v televizi a v novinách. Ale to by se pak na nás vrhli reportéři jako smečka honících psů. To si přece umíš představit."

"Ano," odvětil Roger. "Mohl bych si od tebe zavolat?"

"Posluž si," Hammerton mávl svou velkou rukou směrem k telefonu na stole. Centrála se ozvala téměř okamžitě. "Spojte mne se sekretariátem šéfredaktora deníku The Globe." Držel sluchátko a uvědomoval si, že se na něj Hammerton dívá s takřka teatrálním údivem. Pak zazněl druhý telefon a Hammerton zvedl sluchátko. Roger slyšel, jak říká:

"Nemohlo by to počkat?" Pak nastala malá pomlka a Hammerton řekl mrzutě: "Tak jo, už tam jdu." Položil prudce sluchátko a obrátil se na Klemma. "Nějaké potíže s balíčkem průmyslových diamantů. Musím na celnici. Tak mne omluvte." Pokynul Rogerovi i Jamesonovi a vyšel ven. Když se dveře zavřely, uslyšel Roger ve sluchátku:

"Sekretariát." Současně řekl z druhé strany Jameson naléhavě: "Poslyšte, pane superintendente."

"Tady je superintendent West ze Scotland Yardu," řekl Roger do telefonu. "Potřebuju naléhavě mluvit s panem Soamesem nebo jeho zástupcem." Položil ruku na mluvítko a obrátil se k Jihoafričanovi:

"Chtěl jste něco?"

"Pokud ten muž na palubě letadla byl pan Van der Lunn, tak se choval velmi nezvykle."

"Proč?"

"Pan Van der Lunn se velmi nerad zdržuje v letadle. Je to neklidný pasažér a kdykoli má možnost opustit palubu, tak to udělá. Nejsem si tedy moc jistý, že to byl skutečně pan Van der Lunn."

"Zajímavý moment," řekl Roger. Zaslechl hlas šéfredaktora a rychle dodal: "Proberte to s Klemmem! Prozatím to budeme držet pod pokličkou ... pan Soames? ... Mám se dobře, děkuju, ale mám na krku jeden problém. ... Ano, byla by to legrace, kdybych neměl, co?" zasmál se mechanicky a hlavou mu šly Jamesonovy pochyby o totožnosti muže v letadle. "Abych pravdu řekl, jeden z vašich mužů by nám mohl pomoci a já bych se s ním rád sešel."

Věděl, že Soames a The Globe jsou jedno a totéž. Soames byl ten typ šéfredaktora, jehož hlavní chybou je, že se zdráhá přenést na někoho kousíček odpovědnosti. Ale přesto bylo všeobecně známo, že za ním jeho redakce pevně stojí.

"S kým by to mělo být?" zeptal se.

"S Nightingalem."

Ticho, které následovalo, Rogera překvapilo, protože Soames nebyl váhavý muž. Mlčení pokračovalo tak dlouho, že Roger začal mít dojem, že byli přerušeni. Druzí dva muži v místnosti si cosi šeptali u okna. Klemmovy vlasy se ve světle leskly, Jamesonovy husté kudrny byly matné.

"Co víte o Nightingalovi?" zeptal se najednou Soames.

"Já se vás jen ptám, kde je."

"Vy to nevíte?"

Roger měl chuť říci šéfredaktorovi, aby se přestal vytáčet. Pak ho však napadlo, že pro své chování asi musí mít nějaký pádný důvod, a tak odpověděl mírně:

"Ne, nevím. V pondělí odpoledne byl na londýnském letišti a já pátrám po jednom muži, který vystoupil z letadla a od té doby po něm není ani vidu ani slechu. Myslel jsem si, že by nám Nightingale mohl pomoci. Má vždycky otevřené oči."

"Není po něm ani vidu ani slechu," ozval se Soames ozvěnou.

"Přesně tak."

"Ale já mám na mysli Nightingala!"

"Jak to, Nightingala?"

"Není po něm ani vidu ani slechu!" Soamesův hlas byl drsný.

Tentokrát to byl Roger, kdo se na chvíli odmlčel. Třebaže moc dobře rozuměl tomu, co mu Soames sděloval, zdálo se mu to téměř neuvěřitelné. Obrátil se tak, aby se mohl posadit na roh stolu a zeptal se: "Mám tomu opravdu rozumět tak, že se neukázal od té chvíle, kdy odejel na letiště?"

"Přesně tak."

"A vy nevíte, kde je?"

"Nevím. A proč s ním vlastně potřebujete mluvit?" Nyní byl v jeho hlase poněkud úzkostlivý tón. "Nevěšte mi na nos, že s ním chcete mluvit, jen abyste se ho zeptal, jestli někoho neviděl."

"Jak dlouho se zdržíte v redakci?" zeptal se Roger.

"Až do půlnoci."

"Můžu si s vámi o tom přijít popovídat?"

"Samozřejmě."

"Kdyby se Nightingale mezitím objevil, oznamte to v Yardu, buďte tak hodný."

"Dobrá. Nenapověděl byste mi trochu, o čem jde?"

"Hledám člověka, který se ztratil, stejně jako vy. Nevěděl jsem, že to spolu nějak souvisí a dosud to nevím. Ale nějaká souvislost tu může být. Po čem Nightingale pátral?"

"Pašování diamantů," odpověděl šéfredaktor The Globu obratem. "Já nevím, jestli o tom něco víte, ale v poslední době se začalo pašovat mnoho diamantů z Jižní Afriky. Prodávají se zájemcům v různých zemích s velkou slevou - a většina diamantů je pak kupcům ukradena. A ti s tím nemohou moc dělat, protože koupili diamanty, o kterých věděli, že jsou pašované. Věděli jste o tom?"

"Slyšel jsem, že k takovým krádežím došlo v New Yorku a v Amsterdamu," řekl Roger. "Dostali jsme pokyn, abychom měli otevřené oči. V kolika zemích k tomu podle vašich informací došlo?"

"V sedmi."

Roger doufal, že se v jeho hlase neodrazilo překvapení, které v něm ta cifra vyvolala. Ve skutečnosti Yard věděl o téhle šmelině jen velmi málo.

"Nightingale," pokračoval Soames, "pracoval na tomhle námětu už několik týdnů. Nebyl do toho ten váš člověk taky zapletený?"

"Nebyl, pokud vím," řekl Roger. "Jedu rovnou za vámi."

"Tak ať vás cestou nikdo nevidí. Nebo mně polovička redakce bude otravovat s dotazy, jaký zločin se stal v našem listě," řekl Soames.

Zavěsil.

Jameson a Klemm už zmlkli. Roger teď nemyslel na nové skutečnosti, které mu sdělil Soames. Probíral v duchu Jamesonovu teorii, že muž na letišti nebyl Van de Lunn. Hammerton se dosud nevrátil. Zavolali ho na celnici ve věci průmyslových diamantů, a to vypadalo na něco víc než na pouhou náhodu. Proč člověka napadá vždycky Jižní Afrika, když přijde řeč na diamanty? Nesmí zapomínat, že Soames to neomezoval jen na Jižní Afriku. Sedm států. Pozoroval bystrý pohled Afričana a nažloutlou tvář Klemmovu. Oba měli něco společného, jakousi potlačovanou dychtivost.

"Rozeberme si to," řekl Roger.

"Všechno, co vím o panu Van der Lunnovi, je v rozporu s tím, co jsme se dověděli o tom cestujícím," tvrdil Jameson.

"Podle mne je jisté, že pokud to byl Van der Lunn, pak byl nemocný. Inspektor Klemm se domnívá, že by možná nebyl špatný nápad, kdybychom vyslechli posádku letadla a ukázali jim další fotografie pana Van der Lunna. V příštích dnech asi nebudeme mít příležitost znovu se jich vyptávat."

"Pokud byste to nechtěl provést vy sám," dodal Klemm.

"Jameson o tom ví mnohem víc než já. Pusťte se za nimi," odvětil Roger. "Není vyloučeno, že někdo z nich viděl Van der Lunna vystoupit při mezipřistání - to, že ho neviděli letuška a druhý pilot, ještě nic neznamená. Klemme, ty znáš Nightingala z The Globe, že jo?"

"Jo. To je ten, jak do všeho strká nos."

"Tak ten se také ztratil," řekl Roger. "A to tu noc, kdy byl naposledy spatřen Van der Lunn. Zahrň to do výslechu - posádka ho možná znala. Sbíral materiál o kradených a pašovaných diamantech - je nějaká pravděpodobnost, že o tom Van der Lunn mohl něco vědět, poručíku?"

"Je to možné. Je ředitelem společnosti de Beers a také vlastní menší důl, který zdědil po svém otci. Je to nezávislá těžarská firma, ale prodává jen společnosti de Beers, která má na diamanty monopol. Pátrá také po nalezitých diamantů i jiných minerálů, po ropě, uranu, zlatu, platině a mědi. Sám by určitě nepašoval kradené diamanty, ani by se na takových věcech nepodílel. Je to velmi zámožný muž, ale . . ." Jameson se odmlčel. "To je opravdu zajímavé, pane superintendente."

"Až s tím tady budete hotovi, vraťte se do Yardu," řekl Roger. "Nepodávejte žádné hlášení do South Africa House, dokud si o tom nebudeme moci pohovořit." Cestou ke dveřím se na černého poručíka povzbudivě usmál. Než stačil odejít, dveře se otevřely a vstoupil Hammerton. Vypadal otráveně.

"Zjistili jste něco?" otázal se Roger.

"Písek místo diamantů - Ale co se dá dělat s člověkem, který má v kufru pár ponožek a dva kožené váčky plné písku ve stočeném pyžamu" Když viděl Rogerův tázavý pohled, dodal spěšně: "Žádný strach, my toho chlapa známe a dal jsem ho sledovat. Ale stejně je to divné."

"Jak to?"

"Máme informace, že se k nám načerno dovážejí diamanty, ale nikdy žádné nenajdeme. Už několikrát to dopadlo jako dnes. Pátráme po balíčcích, které jsou pašovány z New Yorku a z Amsterodamu."

Ano, a z pěti dalších zemí, pomyslel si Roger.

"Kam máte teď namířeno?" zeptal se Hammerton.

"Já se vracím do města," odpověděl Roger. "Jameson a Klemm si pohovoří s posádkou toho letadla. A pak je tu práce, kterou bys pro mne mohl udělat. Když budeš mít čas a chuť."

"Co to má být?"

"Sežeň mi všechny informace o tom reportérovi z Globu, o tom Nightingalovi," řekl Roger. "Jak často se tu objevuje, s kým mluví, jestli tady čeká jen na určité přílety. Prostě všechno, co se ti podaří vydolovat - i to, jestli s ním tady na letišti někdo spolupracuje. Myslíš, že bys něco stihl do osmi hodin večer?"

"Pokusím se," řekl Hammerton. "Já jsem toho Nightingala nikdy neměl v lásce. Doufám, že se dostal do potíží."

Když se Roger vracel do Yardu, usilovně přemýšlel. Superintendent Butterworth, který věděl o diamantech víc než všichni ostatní, byl v jakési záležitosti mimo budovu, ale vrchní inspektor, který s ním obvykle spolupracoval, Rogerovi sdělil, že zatím žádná žádost o pomoc ve věci diamantů nebyla na Yard vznesena. Kromě žádostí z New Yorku a z Amsterodamu.

"Víme ovšem, že došlo ke krádežím malých diamantů a průmyslových diamantů v Paříži, Bangkoku, Západním Berlíně a v Madridu. Ale o pomoc jsme požádání nebyli."

Tak v Yardu se vědělo víc, než si Roger myslel. To bylo povzbudivé.

Vydal se ihned do redakce Globu na Fleet Street.

4. Šéfredaktor rozhoduje

Strand, třída se soudními budovami po levé straně, se vinula Londýnem klidná a skoro bez aut až k místům, kde začíná Fleet street - sídlo redakcí mnoha novin. Po obou stranách ulice se začaly zvedat rozlehlé, vysoké moderní budovy, které se tyčily nad trpaslíky z minulých dob. Jména novin a titulky jejich senzačních článků se objevovaly na všech zdech a na všech oknech. Šest velkých červených autobusů projíždělo v řadě směrem od náměstí Ludgate Circus, když se Rogerův vůz pokusil zatočit do protisměru a způsobil tím trochu zmatku mezi ostatními řidiči. "Policejní vozy se mohou dopustit všeho," postěžovali by si cynici, ale Rogerův vůz neměl policejní označení. Řidič se obratně zařadil za poslední autobus a zastavil přímo před vchodem do redakce Globu. Pomalu, jako by měl času nazbyt, se přikolébal pobledlý policista. "Váš řidičský průkaz, prosím." Řidič vylezl z auta, mrknul na policistu a otevřel dveře Rogerovi. Uniformovaný policista ještě o stupínek více zbledl a zahleděl se zamyšleně kamsi přes ulici.

The Globe byl nejstarší londýnský deník a nejen to. Jeho redakce byla umístěna v nejstarším londýnském novinářském domě, na který jsou mnozí lidé pyšní a v některých vyvolává i sentimentální pocity. Uvnitř byla hala, obložená zašlými a oprýskanými dřevěnými deskami, a z ní se rozbíhaly chodby a přístupy k výtahům. Postávali tu mladí chlapci, kteří čekali na různé pochůzky, i starší zaměstnanci, kteří vypadali, jako by tu čekali na smrt. Roger vklouzl do výtahu s mříží na poslední chvíli. Muž obsluhující výtah už zavíral dveře. Hoch s napomádanými vlasy a několika obálkami v ruce i postarší odbarvená dáma s příliš výrazným nalíčením vystoupili v patře označeném Inzeráty.

"Sekretariát redakce," řekl Roger liftboyovi.

Sekretariát tvořila rozlehlá místnost rozdělená dřevěnými přepážkami do změní uliček, v nichž pracovali lidé, které sice nebylo vidět, ale kteří byli zdrojem mocného redakčního rámusu. Psací stroje rachotily s naléhavou nutností, dálnopisy vyťukávaly své drby, desítky telefonů zvonily ze všech stran a do všeho se proplétala změt lidských hlasů. Jeden hlas stále opakoval:

"Mluvte nahlas, neslyším vás ... mluvte nahlas ... mluvte nahlas!"

Všechn ten hluk se přeléval přes dřevěné přepážky, ale na konci sálu bylo přece jen několik kanceláří zcela oddělených. Na jedné dveřích stálo Šéfredaktor. Roger vstoupil. Neočekávaně krásná dívka, půvabná jako modelka, elegantní, ale nikoli vtíravá, s úsměvem ve tváři, který byl zářivý, ale nenucený, k němu vzhledla.

"Pan West?"

"Ano."

"Pan Soames vás prosí, abyste hned šel dál," řekla. Vstala od velkého stolu, na kterém měla vzorný pořádek. Byly tam rukopisy, obtahy večerního vydání a několik výtisků ranního vydání. Přistoupila ke dveřím šéfredaktorovy kanceláře. Bylo nemožné nevšimnout si jejích pěkných nohou, ani toho, jak šaty zdůrazňovaly její štíhlou postavu. Otevřela dveře, ohlásila "pan West" a poodstoupila, aby Roger mohl vejít. Musel projít těsně kolem ní a jejich těla se dotkla. Roger nepoznával značku parfému, který používala, ale byla to nezvyklá vůně, z níž se skoro točila hlava.

Soames seděl u svého rozlehlého čtvercového stolu, na němž ležela hromada novin, dopisů, obtahů a prázdných listů papíru, vyjímajících se tu jako sněhová pokrývka na kopci. A vedle toho kalamáře, popelníky, telefony, láhve, brýle, čajová konvice, džbánky s mlékem a šálky. Napolo se zvedl z velké starodávné otáčecí židle. Byl to drsný, ramenatý šedesátník s čupřinou šedivých vlasů a se strniskem včerejších vousů v hlubokých vráskách tváře. Měl huňaté obočí a tmavě modré, pronikavé oči.

Napřáhl ruku, sevřel Westovu pravici a dosedl znovu na své křeslo.

"Ani o den starší," řekl skoro výsměšně. "Pořád ten krasavec z Yardu, jak vidím."

"Pořád ten svérázný smysl pro humor," usmál se Roger a posadil se na židli, která stála proti stolu. Dívka mezitím odešla. "Co je s tím Nightingalem?"

"A zase se budeme přetahovat. Tak kdo popustí první - vy nebo já?"

"Zůstane to mezi námi?" zeptal se Roger.

"Musí to být?"

"Naprostě. Aspoň prozatím."

"Ne že by se mi to líbilo," postěžoval si Soames.

"Tak si pohovořme o Nightingalovi," řekl Roger. "On tedy pátral po pašerácích průmyslových diamantů. Předpokládal, že najde někoho na palubě letadla, zřejmě ho sledoval a nevrátil se. Takže buď je stále na stopě, nebo se mu mohla přihodit nehoda."

"Správně," potvrdil Soames. "Vyhráváte. Bude to mezi námi. Tak co se děje?"

"Znáte muže jménem Van der Lunn?" zeptal se Roger.

Soames se posunul na židli a vypadalo to, jako když se usazuje pořádný kus žuly. Měl výraznou bradu, která se nyní vysunula. Sevřel opěradlo svého křesla a jeho prsty začaly hníst odřený červený potah.

"Ředitele společnosti Afra Mining?"

"Ano."

"Tak TEN to byl," řekl Soames. Zafuněl nozdrami, jako drak, který dokáže chrlit oheň a síru. "Neměl jsem souhlasit, že to zůstane jen mezi námi! Nightingale telefonoval z letiště - to bylo naposledy, co jsme o něm slyšeli. Řekl, že si myslí, že na palubě je Van der Lunn, ale že si není jistý. Pátral po nějakém jiném muži. Tak jsem zjišťoval, jestli je Van der Lunn ve městě. Ptali jsme se v South Africa House, v londýnské kanceláři společnosti Afra Mining, poptávali jsme se v tiskových agenturách, které měly své lidi na letišti. Pokaždé zněla odpověď ne. Ale byl to on."

"Tak Nightingale si nebyl zcela jistý?"

"U nás není nic zcela jisté, pokud nemáme dokonalé důkazy."

"A Nightingale s vámi o Van der Lunnovi hovořil?"

"Ano."

"Copak musím vzít kladivo a dláto, abych to z vás dostal?" naléhal Roger.

"A což kdybyste se mi pokusil vysvětlit, proč o to máte zájem?"

"Tak dobře," opáčil Roger. "Van der Lunn cestoval pod cizím jménem - jako Lewis. Pokud víme, nastoupil do letadla v Johannesburgu, a měl vystoupit na londýnském letišti. Ale nikdo ho pak neviděl. Prověřovali jsme si to. Je tady navíc určitá pochybnost, jestli to byl skutečně Van der Lunn. Nechoval se totiž jako obvykle. Pokud by to byl on, pak byl buď nemocný nebo vystrašený - nemůžeme říci zda to či ono ..." Roger se odmlčel. Ale když Soames čekal a jeho hluboko zasazené oči se ani na chvíli neodvrátily, pokračoval: "South Africa House začal věc vyšetřovat, ale když to nikam nevedlo, obrátili se na nás. A tím úkolem pověřil náčelník prostřednictvím Hardyho mne. Bylo mi nařízeno, abych vše uchoval v tajnosti. Znáte du Toita ze South Africa House?"

"Povrchně."

"Jakou má pověst?"

"Je oukej."

"Přesvědčil mne, že jsou dobré důvody, aby se vše udržovalo v tajnosti. A tak jsem jednak nucen poslechnout příkazy ministerstva vnitra a mlčet, a jednak jsem si jist, že je to správné, když nic neřeknu."

"Tak na mne nenaléhejte, abych udělal něco, co by vás donutilo změnit názor," odvětil suše Soames. Po delší pauze pokračoval:

"Chtěl jste se mne na něco zeptat."

Roger se zamyslel a v tu chvíli si uvědomil, že má tohoto muže rád. Že Soamesova pověst je nejméně tak dobrá jako pověst pana du Toita, že Soamesovo politické přesvědčení (právě tak jako politické zaměření jeho novin) je protijihoafrické, přesněji řečeno proti apartheidu.

"Chtěl jsem vědět, co říkal Nightingale o Van der Lunnovi a vůbec, co všechno ještě říkal."

"Řekl mi pouze, že si myslí, že ten cestující je Van der Lunn," oznámil Soames. "Taky mi řekl, že stál vedle něj na celnici a zjistil, že cestuje pod jménem Lewis. A z toho mu právě vyplynulo, že by to pro nás mohla být zajímavá historie. Rád byste věděl, jestli jsem mu řekl, aby vypátral, co je s Van der Lunnem, nebo jestli jsem mu řekl, aby šel za těmi pašovanými diamanty? On věděl, že mě v první řadě zajímá všechno, co se týká vztahů mezi Anglií a Jižní Afrikou. A tak mi dal na vybranou. Ale abych pravdu řekl, chtěl spíš zjistit, jak je to s těmi diamanty. Už se touhle látkou zabírá šest měsíců a je tím jako posedlý. Hodně balíčků s diamanty, většinou průmyslovými, ale taky pro klenotníky, bylo nezákonně vyvezeno a pak ukradeno v různých částech světa. V Jižní Africe, v Amsterdamu, New Yorku -"

"O tom vím," přerušil ho Roger.

"Předpokládám. Dobrá. Nightingale tvrdil, že to musí rozlousknout. Snad aby dokázal, že je muž na svém místě. Nechal jsem ho tedy, aby pátral po tom pašerákovi diamantů, a poslal jsem jiného muže, aby sbíral materiál o Van der Lunnovi. Dnes ráno jsem ho z té práce odvolal, protože se nebylo čeho chytit. Můžete se podívat do jeho poznámek, máte-li zájem."

"Moc rád bych si je prohlédl," řekl Roger.

Soames se naklonil dopředu, odsunul několik hromad papíru na desce stolu a odkryl tak staromódní skříňku umožňující dorozumívání mezi redakčními místnostmi. Stiskl tlačítko.

"Ano, pane Soamesi," ozval se dívčí hlas.

"Najdi ty poznámky od Bennetta."

"Hned to bude."

"Hodná. A hod' je okamžitě ke mně."

"Ano, pane Soamesi -"

"Ještě něco?"

"Řekl jste, že nechcete být vyrušován. Ale pan Ossenden s vámi chce naléhavě mluvit. Řekla jsem mu, že jste mimo redakci a že ho zavolám, jakmile se vrátíte."

"V pořádku." Zdálo se, že se Soames zachmuřil. "Spoj mne s ním a přepni hovor do zasedací síně. Já si ho tam vezmu."

Ty poznámky přines sem panu Westovi a buď mu nápomocná ve všem, co bude potřebovat, zejména pokud jde o všechny okolnosti případu Nightingalova zmizení. Nic nového v Nightingalově věci nepřišlo, že ne?"

"Vůbec nic."

Soames zabručel, přerušil spojení, posunul křeslo dozadu a zadíval se zachmuřeně na stěnu za Westovou hlavou. Ossenden byl prezidentem rady deníku The Globe. Byl jediným mužem, který mohl Soamesovi mluvit do toho, co má dělat. Zdálo se, že jeden z pravidelně se opakujících střetů dosahuje svého kulminačního bodu. Soamesův zrak sklouzl na Rogera, ale vypadalo to, že ho sotva vnímá. Sevřel opěradla křesla ještě pevněji a postavil se. Teprve teď vyšla najevo pravda o tomto velkém a mohutném muži - byl mrzák. Trpěl osteoartritidou a nemohl se postavit zpřímá. Musel se opírat o stůl, když ho míjel, a s téměř divokým gestem popadl těžkou hůl, která byla zavěšena na opěradle jeho křesla.

"Mohl bych přijít třeba za pět minut," řekl Roger a v duchu se ptal, jestli Soamesova nezlomná hrdost nebude zraněna nárazkou na jeho invaliditu.

Soames se zešířila usmál, takže odhalil své velké, poněkud nažloutlé zuby, mezi nimiž se zaleskly dvě zlaté korunky.

"To, o čem chci mluvit, tady nesmí nikdo slyšet. A já nejsem zvyklý tišit hlas, když chci říct naplno, co si myslím."

Odsoural se k malým dveřím v rohu, stranou od vchodu do sekretariátu. Strčil do nich rukojetí hole a znovu do nich vrazil, když se zavíraly dříve, než stihl projít. Roger poslouchal jeho těžké kroky a v těch několika okamžicích myslel jen na Soamese, na jeho statečnou mysl a na jeho invaliditu. Pak se vrátil ke své židli, usedl a přemýšlel o všem, co tu bylo řečeno, a o tom, jak se ta záležitost s diamanty komplikuje.

Pak uslyšel zaklepání na dveře a do pokoje vešla dívka. Nesla desky s poznámkami. Její pohyby byly ladné, tak jako celý její zjev. Její vlasy měly temný odstín zlata a vlnily se. Měla oči barvy medu a Roger si uvědomil, že toto je na ní je neobvyklé a poutavé.

Roger se zeptal: "Zhoršuje se mu ta artritida?"

"Ano," odpověděla. "Každý pohyb je pro něj utrpením. Člověka to skoro bolí, když ho sleduje, nemám pravdu?"

"Když jsem se s ním seznámil, hrál kriket i tenis a fotbal -"

"Já jsem to také zažila, když jsem se s ním poprvé seznámila," dodala dívka. Usmála se, když viděla, jak je Roger její poznámkou překvapen. "Ano, já ho znám celý svůj život. Je to můj strýc. Říkám mu pane Soamesi, protože jsme se dohodli, že je to tak v redakci lepší. Ovšem každý tady o našem příbuzenském vztahu ví. Není však nutné to neustále zdůrazňovat."

"Asi máte pravdu," řekl Roger klidně. Pak se nadechl. "Dovolíte, abych se podíval na ty poznámky?"

Dívka otevřela desky a položila je před něj na stůl. Roger seděl a ona se postavila těsně k němu. Velmi těsně. Ne že by mu to bylo proti mysli, ale až příliš si její blízkost uvědomoval a nemohl se soustředit tak, jak si přál. Ukázala prstem na jednu či dvě poznámky psané neúhledným písmem. Její prsty byly dlouhé a pěkně tvarované, na nehtech se leskl průhledný lak.

"Jak vidíte, Bennett telefonoval na všechna obvyklá místa. Pak šel do South Africa House - mluvil s detektivem jménem Jameson - pak šel do hotelu, kde si "Lewis" rezervoval pokoj, ale nikde po něm nebylo ani stopy. Zašel do kanceláře společnosti Afra Mining to ráno ve čtvrt na dvanáct - v úterý. Tam mu prostě řekli, že pan Van der Lunn nedorazil a že předpokládají, že se zdržel v Jižní Africe." Dívka mluvila podobným způsobem jako Soames - přímo, úsporně, věcně. "Tady jsou i poznámky, které si pan Bennet zapsal po rozhovoru s panem Soamesem."

Roger prolétl očima i tyto záznamy. Nebylo tam víc, než co mu Soames sám řekl.

"Mohl bych dostat opisy?" zeptal se.

"Pan Soames si myslel, že byste mohl potřebovat fotokopie. A tak jsou všechny zde."

Roger se zasmál. "Díky." Otevřel obálku a podíval se na obsah. "Můžeme mluvit otevřeně?" zeptal se náhle.

Odstoupila poněkud, ale skoro neznatelně. Podívala se na něj s úsměvem. Uvažoval, jak je asi stará. Jistě starší, než si původně myslel. Asi jí bude ke třiceti, i když možná jí je jen dvacet čtyři nebo dvacet pět. Měla menší poprsí, třebaže její světle hnědé šaty s puntíky byly až provokativně vystřiženy.

"Bud' vědět, kdy přestat," ujistila ho. "Jsem přece neteř svého strýce! Co byste rád věděl?"

"Čeho dosáhl Nightingale při pátrání po pašerácích diamantů?" zeptal se Roger. "Podezíral někoho? Měl s těmi kruhy nějaké kontakty? Takovéhle věci."

"A proč se na to ptáte?"

"Jestliže jim byl na stopě, je docela možné, že ta banda na to přišla a našla si cestu, jak ho umlčet."

"Znáte Nightingala?" optala se dívka.

"Jen trochu."

"Tak ho tedy moc dobře neznáte, pane Weste. Toho nemůže zastavit nic, ledaže by ho někdo zabil nebo někam zavřel." Mluvila tak, že bylo nemožné o tom pochybovat. "Ale domnívám se, že se víc zajímáte o Bennettovu zprávu, která se týká muže jménem Lewis." Když Roger neodpovídal, pokračovala: "Vy si vážně myslíte, že by ty dvě věci mohly mít spojitost?"

Dříve než mohl Roger odpovědět, ozvaly se dunivé zvuky z vedlejšího pokoje. Dívka od něj odstoupila, dveře se prudce otevřely a objevil se Soames, který mával holí jako kordem, aby udržel dveře rozevřené. Široce a spokojeně se usmíval.

"Faith, zaběhni za Campem a řekni mu, aby dal vysázet ten první úvodník. Ten druhý kec může zahodit." Soames se přisouval ke svému křeslu, zavěsil na opěradlo hůl, vzepřel se na svých mocných pažích, aby se mohl spustit do sedadla. Zamručel. Pak se podíval na Rogera. Rty měl sevřené bolestí, ale v očích mu zaplátl záblesk triumfu. "Dala vám Faith vše, co jste potřeboval?"

"Ano," odpověděl Roger. "Ale neřekla mi všechno, co bych rád věděl - jestli si Nightingale myslel, že byl blízko k rozluštění té pašerácké záhady, například. Myslíte, že byl?"

"On si to určitě myslel."

"Nemohl byste mi to vysvětlit podrobněji?" zeptal se Roger.

Po dlouhé přestávce, kdy se posunoval dopředu, až konečně mohl své silné paže položit na stůl a jeho svaly se mohly uvolnit, Soames řekl:

"Rád bych si dal podmínku, abych mohl jako první zveřejnit tu story o Van der Lunnovi, až ji uvolníte. Ale já to nechám na vašem přirozeném smyslu pro spravedlnost." V jeho hlase zazněl poněkud výsměšný tón. "Ano, domníval se, že už je u cíle. Byl přesvědčen, že hlava té mocné pašerácké organizace bude v pondělním letadle. Jestli měl pravdu nebo ne, to se dozvíme, až nám podá hlášení."

Roger prohodil: "Pokud bude schopen to hlášení podat. Ale když už mluvíme o hlášení..."

"Ano?"

"Kdy hodláte ohlásit, že je pohřešován?"

"Máte na mysli, kdy vás požádáme, abyste se po něm poohlédli?"

"Ano."

Soames zaváhal a pak se mu znovu objevil na tváři úsměv. Tentokrát se zdálo, že se baví víc než předtím. Jako by to celé byl dobrý vtíp.

"No, my ho ohlásíme jako pohřešovaného, jestli se zaručíte, že to zůstane jen mezi námi."

Roger se zasmál.

"Platí," řekl. Pak se zvedl, naklonil se přes stůl, aby Soamesovi podal ruku, a pokračoval: "Dozvíte-li se něco od Nightingala nebo o něm, sdělíte mi to obratem, slibujete?"

"Ano."

"Díky. A co kdybyste pro mne dal udělat také fotokopie hlášení o jeho případě?"

"Ty kopie už jsou v té silné obálce na Faithině stole. Dá vám je, až budete odcházet." A znovu ten pevný stisk ruky.

"A vy mi dejte vědět, až najdete Van der Lunn, platí?"

5. Pátrání

Roger se objevil ve své kanceláři ve Scotland Yardu krátce před sedmou hodinou. Svlékl si kabát a pověsil ho na věšák, zvedl sluchátko telefonu a řekl: "Spojte mne s mou ženou, ano?" Položil sluchátko, obešel stůl a otevřel záznamy. Studoval je už cestou z Fleet Street a znal už snad všechny informace nazpaměť. Chtěl se jen přesvědčit, kolik z nich si ještě musí vštípit hlouběji do paměti. Byl asi v polovině, když zazněl telefon. Natáhl se pro něj a řekl: "Hádej, kdo je to?"

"West, předpokládám," ozval se hlas zástupce náčelníka.

Rogerovi skoro vypadl telefon z ruky. Nevěděl, jestli se má smát, anebo být obzvlášť opatrný. Jinak ho telefonistka obvykle hned spojila přímo s jeho ženou.

"West," potvrdil Roger.

"Jak jste daleko v pátrání po Van der Lunnovi?"

"Právě jsem přišel z oddělení informací. Snímek Van der Lunn, který, jak se zdá, cestoval pod falešným jménem Paul Lewis, bude dnes večer rozeslán na všechna londýnská komisařství a dalším policejním jednotkám, aby po něm pátrali," řekl Roger. "Chceme se ujistit, že nebyla nalezena jeho mrtvola a není náhodou v některé márnici. Byl jsem už na letišti a pokud Klemm nebo Jameson -"

"Jameson?"

"To je muž, co mu tenhle úkol přidělili v South Africa House."

"V pořádku."

"Snad něco objevili, ale dokud nebudu mít zprávu na stole, nebudu vědět nic víc, než jsem věděl na začátku pátrání. Jedno však už vím. Existují pochybnosti, jestli to byl opravdu Van der Lunn. Není dokonce jisté, zda vůbec odletěl z Jižní Afriky. Jestli to byl opravdu on, pak byl buď nemocný, nebo to předstíral, anebo byl pod nějakým tlakem."

"Jak to probíhalo v South Africa House?"

"Myslím, že návštěva proběhla podle očekávání."

Hardy se uchechtl.

"Věnuj se výlučně téhle věci," řekl. "Pověz Janet, že několik nejbližších dní nebudeš vědět, co je to domov."

Janet by asi řekla, že to pro ni není nic nového; ale teď nebyla ta pravá chvíle na to, aby zjišťoval, jestli by to Hardy považoval za dobrý vtíp. Roger zavěsil, napsal si poznámku a vtom zaslechl, že po chodbě kdosi přichází. Když se kroky přiblížily, znovu zazněl telefon. Tentokrát byl opatrnější:

"West u telefonu."

"Jste dneska nějaký oficiální, pane Weste." Byla to Janet a Rogerovi bylo vždycky příjemné slyšet její hlas. Jak se opřel o opěradlo židle, vybavila se mu před očima Soamesova neteř Faith. Ale byl to jen okamžik. "Ahoj, miláčku," pokračovala Janet. "Já už vím, co mi chceš říct. Přijdeš zase pozdě domů, že?"

"Trochu později," řekl Roger. "Tak jaký jsi měla dneska den?"

"Jak se mě takhle ptáš, tak už mi je jasné, že přijdeš pozdě," řekla Janet rezignovaně. "Jako obvykle - Martin tady měl návštěvu, kolegyni z Akademie a rozmlouval s ní vážně o abstraktním umění a modernismu a tak podobně. Richard telefonoval, že přijde taky pozdě a abych mu nepřipravovala večeři."

"Má rande?" zeptal se Roger.

"Nemyslím, ale možná, že to přede mnou tutlá."

"Jak by se toho někdo z tvé rodiny mohl odvážit?" zeptal se Roger. Vtom někdo zaklepal na dveře, ale Roger se neozval. "Drahoušku, už musím jít. Budu se snažit skončit co nejdřív. Ale je možné, že si pak pro mě domů stejně zavolají. Tak nebud' překvapená, kdyby k tomu došlo."

"Od téhle chvíle už s tím počítám," prohlásila Janet. "Copak můžu čekat, že spolu budeme tentýž den obědovat i spát, co říkáš, Rogere?"

"Co ti mám na to říct?"

"Tys přece věděl, že dnes večer nepříjde domů. Kvůli tomu jsi mne vzal na oběd do restaurace, ne?"

"Byl by to býval dobrý nápad, ale na to já ani nepomyslel," řekl Roger. "Ale až se dopracuju toho, že na tebe budu používat malé podvůdky, vždycky tě budu napřed varovat. Janetko, už se mi tu někdo snaží vyrazit dveře. Musím jít. Na shledanou." Zavěsil, zamyslel se a teprve potom zavola: "Vstupte!" Ještě když se dveře otevíraly, myslel na to, že ji volá stále častěji a že domů chodí stále později.

Nejdřív vešel Klemm a za ním Jameson a s jejich příchodem úvahy o domově zmizely a Rogerovy myšlenky se přesunuly k problému Van der Lunn. Pokynul jim, aby usedli. Z jejich tváří mohl vyčíst, že nepřinášejí žádné dobré zprávy. Klemm byl rozčilený a špatně naladěný, vypadal jako rozčepýřený a popudlivý Španěl. Jameson byl svěží a bez poskvrnky tak jako předtím v kanceláři.

"Nic," oznámil Klemm.

"Rozběhl jsem řadu pátracích akcí," řekl Roger. Možná, že se něco dovíme během noci, nebo zítra ráno. Mezitím..."

Informoval je o Nightingalově zmizení a o tom, co Nightingale podnikal. Jak mluvil, nespustil z Jamesona oči.

Jamesonův výraz se neměnil, ale Roger si všiml jeho sevřených rtů, což naznačovalo, že drží své myšlenky na uzdě.

"Tedy," řekl Roger, "kolik toho víte o těch krádežích diamantů, poručíku?"

"Vím, že k nim docházelo," odpověděl Jameson. "Ale chápejte, to je všeobecně známé. Řada balíčků s diamanty, které jsou posílány zcela legálně z Kimberley do světových metropolí, je cestou zadržena a ukradena. To je vždycky záležitostí policie toho či onoho státu. Máme ovšem důvod k tvrzení, že pašování diamantů z naší země se zvyšuje. My v South Africa House jsme ale nebyli požádáni, abychom zasáhli, třebaže jsme byli informováni. Nepřímo se dovídáme, že diamanty takto vyvezené jsou v zahraničí rozprodávány a často jsou kupujícími znovu zcizeny! Snad je to určitý druh drsné spravedlnosti." Když Roger jeho slova nekomentoval, pokračoval: "Domníváte se, pane superintendente, že tyto věci mohou mít nějakou souvislost se zmizením pana Van der Lunn?"

"Ano, je to pravděpodobné."

"Podezřívát pana Van der Lunn, že se nějakým způsobem podílí na pašování, je zcela vyloučené," řekl Jameson. "Ale..."

"Opravdu vyloučené?" přerušil ho Roger.

"To je můj názor."

"Jak často létá do Londýna?"

Jameson odpověděl rozvážně zastřeným, ale příjemným hlasem: "Tak jednou za tři měsíce, někdy možná častěji. Má tolik obchodních zájmů. Ale, pane Weste..." odmlčel se.

"Mám tady materiál z deníku The Globe, který shrnuje všechna zjištění Nightingala a jeho názory na ty potíže s diamanty," řekl Roger. "My jsme na té záležitosti taky pracovali - tady jsou naše záznamy. Máme i kopii hlášení, které pořídila policie na letišti. Buďte tak hodný, prostudujte si je a porovnejte data, kdy diamanty určené anglickým firmám nedošly a kdy byly nalezeny u pasažérů nebo v letadle. A pak to porovnejte s daty, kdy pan Van der Lunn přiletěl do Londýna."

Po delší pauze řekl Jameson: "Dobrá, pane superintendente."

"Máme na tom dělat oba?" zeptal se Klemm skoro zachmuřeně.

"Ano."

"Mohl bych si nejdřív tak na hodinku odskočit a podívat se za ženou a dětmi?" řekl Klemm. Bydlel ve čtvrti Lambeth za řekou Temží.

"Na hodině nezáleží," souhlasil Roger. "Můžete té hodiny nějak využít, poručíku?"

Jameson řekl: "Na mne nikdo nečeká, pane. Kdybych si mohl někde sednout ke stolu, mohl bych se hned pustit do srovnávání těch záznamů."

"Najděte mu stůl," řekl Roger Klemmovi.

Oba muži odešli a odnesli si spisy. Na Jamesonově tváři se zračily pochyby. Možná by bylo výstižnější říci, že vypadal ustaraně. Roger si přitáhl blok a rychle si zapsal, co už udělal a co si myslí, že by se mělo ještě podniknout. Trvalo mu to déle, než zamýšlel. Znovu si přikontroloval všechno, co zjistil v Soamesově kanceláři, a stále mu přicházela na mysl možnost, že Nightingale byl zavražděn. Byla tady ta "shoda" obou zmizení. Jenomže tomu stále nemohl uvěřit. Bylo divné, s jakým důrazem trval Jameson na tom, že Van der Lunn je mimo podezření, tím podivnější, že ani nepřipustil možnost, že Van der Lunn mohl být unesen, protože objevil něco, co souviselo s podlouným obchodem s diamanty.

Až Klemm a Jameson skončí analýzu, bude snad v té věci jasněji. Skončí svou práci v půl desáté nebo v deset, což dávalo Rogerovi pár hodin.

Věděl, co by měl podniknout: zatelefonovat pro vůz a řidiče a jet domů - do Chelsea, což bylo deset minut jízdy. A strávit tam hodinku. Janet by byla šťastná, kdyby spolu povečeřeli a on by si doma odpočal lépe než tady. Ale pak si uvědomil fakt, který byl svým způsobem nepopiratelný, že totiž nedokáže odpočívat nikde. Souviselo to s tím, jak reagoval na Gorlayova slova a později na Hardyho chování. Byl v ustavičném napětí. Neuvědomoval si žádný zvláštní důvod, ale něco v tom musí být. Stálo za to hledat příčinu toho všeho. Měl pocit, že musí zůstat u stolu, kdyby náhodou přišly nějaké zprávy a přitom věděl, že ty zprávy by dostal téměř stejně rychle, kdyby byl doma.

Snažil se přesvědčit sám sebe, že v něm pracuje jakýsi šestý smysl a že by měl zůstat v Yardu, ale emocionálně to odmítal.

Znovu se probíral zprávami, které měl v aktovce, i těmi, které ležely na stole, a snažil se sám sebe ujistit, že je musí ještě této noci znovu prostudovat. Ale jak se tak jimi probíral, připouštěl, že to vše by mohlo počkat.

Mohl by zaskočit přes ulici do hostince v Cannon Row, objednat si večeři nebo aspoň zákusek. Ale to by znamenalo, že by musel popíjet a bavit se s lidmi z Yardu a na to neměl náladu. Zavolal si službu konajícího policistu, aby mu přinesl kávu a sendviče. Zatímco čekal, ozval se telefon.

"Pan Pendleton z jihozápadního okresu by s vámi rád hovořil," oznámila telefonistka.

Pendleton byl starý známý, který by nevolal tak pozdě v noci, jen aby se pobavil.

"Spojte ho," řekl Roger.

Za chvíli se ozval okresní superintendent. Jeho hlas měl lehký severní přízvuk.

"Haló, Hezoune, myslím, že mám něco, co by tě mohlo zajímat. Právě jsem dostal oběžník s fotografií toho Lewise.

Můžu ti říct, kde ho najdeš."

6. Zátah

Na Londýn padal chmurný soumrak, když se policisté blížili k hotelu, v němž měl být muž, kterého hledali. Bylo krátce po osmé hodině. Roger seděl ve voze se superintendentem z okresu. Auto řídil policista středního věku, který, jak se zdálo, jel podle instinktu. Znal tu každou zatáčku, každé nároží a každé dopravní světlo a navíc jel tak, jako by byl schopen uhádnout záměry ostatních řidičů. K hotelu směřovaly další tři policejní vozy. Hotel stál u parku na Clapham Common. Jak vůz zabočil na ulici, odkud bylo vidět do parku, objevil se ve světle reflektorů párek objímající se v trávě pod stromem. Asi docela zapomněli na svět a všechno kolem.

"Někdy se musíme do toho dát a vyčistit ty parky," poznamenal zakysle Pendleton.

"Jak daleko je ten hotel?" zeptal se Roger.

"Ty myslíš jen na svůj případ. Za příštím rohem," odpověděl Pendleton. "Byla to zvláštní shoda okolností. Kdyby náš policejní lékař nebyl na dovolené, nežádali bychom dr. Abbotta, aby za něj zaskočil. A kdybychom doktora Abbotta nepožádali, nepoznali bychom toho chlapa. Abbotta k němu totiž zavolali jako k pacientovi." Roger už to vyprávění jednou slyšel, ale Pendleton byl trochu upovídaný. Rád věci opakoval, hlavně proto, aby se ujistil, že vše správně vysvětlil. "A kdyby dr. Abbott nezaskočil dnes večer k nám na stanici a nezahlédl fotografii, tak bychom stále tápali v temnotách. Zvláštní shoda," dodal zamyšleně.

Ale byly ještě podivnější...

Na nároží byl vývěsní štít s nápisem "Common View Hotel". To bylo místo, které hledali. Kolem hotelu byla vysoká a mohutná kamenná zeď. Za ní rostly stromy a křoviny, které zpola zakrývaly budovu hotelu, ale Roger viděl šedou břidlicovou střechu, komíny a horní okna. K hotelu vedly dvě brány, za nimiž se prostíralo nádvoří s nízkými keříky uprostřed. Dům se podobal stovkám londýnských domů. Z haly hotelu svítilo světlo a jak auto projíždělo pomalu kolem, rozsvítilo se jiné světlo nad vývěsním štítem. Na ulici vyjel mladík na kole a pískal si. Z opačné strany přijížděl druhý policejní vůz. Seděli v něm Jameson a Klemm. Klemm řídil. Přepad naplánoval Pendleton a Roger přemáhal pokušení, aby mu položil nějaké otázky. Věděl, že na ně dojde, až přijde vhodná chvíle.

O tři domy dále byla úzká ulička a v ní stál další policejní vůz.

"Odtamtud máme pod dohledem zadní trakt. Máme ještě jeden vůz na druhém rohu a další s tím barevným chlapíkem bude čekat na protější straně ulice," vysvětloval Pendleton. "Myslíš, že budou nějaké potíže?"

"Nevím, co můžeme čekat."

"No, my jsme připraveni na všechno," prohlásil Pendleton s důvěrou. "Tak jdeme do toho, souhlasíš?"

"Ano."

"Netrpělivý, co?" řekl Pendleton. Vrátili se a zahrnuli na příjezdovou cestu k hotelu. Světla se objevila nejen v přízemí, ale i v horním patře. U okna pod obyčejnou lampou seděl nějaký muž a četl večerní noviny. Byla to ta nejobyklejší scéna z malého soukromého hotýlku. Vypadalo to tam však dost zchátrale. Když vůz zastavoval u hlavních dveří, zahlédl Roger ve vstupní hale starý zahradní slunečník a dětský kočárek. Roger vystoupil z auta na jedné straně a Pendleton na druhé. Společně pak vstoupili do domu. Kolem stínidla na lampě poletoval s bzučením hmyz. Když otevřeli dveře, ozval se hlasitě zvuk zvonku, zřejmě aby přivolał toho, kdo měl právě službu. Hala byla prostorná, stál v ní obstarožní věšák na kabáty a klobouky, na zemi byla odřená imitace perského koberce. Dveře potřebovaly přelakovat a stěny postrádaly už dlouho nový nátěr. Doprava vybíhalo z haly schodiště a vlevo vedla úzká chodba ke dveřím označeným nápisem Soukromý byt.

Nic se nedělo.

Pendleton se rozhlédl a spatřil ruční zvonek. Zvedl ho a energicky s ním zatřásl, až tím hlukem skoro zaléhaly uši. Když zvonění utichlo, měl Roger dojem, že nahoře uslyšel kroky. Hlavou mu proběhl varovný signál, ale Pendleton bral, jak se zdálo, všechno naprosto klidně.

Nikdo se neobjevil.

"Je čas, abychom se tu porozhlédli," řekl Roger.

"Oukej, oukej," souhlasil Pendleton.

Odmlčel se, když se otevřely dveře označené nápisem Soukromý byt. Vyšel z nich vysoký hubený muž se zástěrou uvázanou kolem boků. V jeho pohledu se zračil strach, ale ten dojem mohl vzniknout částečně z toho, že měl na nose brýle s tlustými skly. V tomtéž okamžiku se objevila nahoře na schodišti mladá silnější žena s buclatými lýtky a štíhlými kotníky. Její rozčuchané tmavé vlasy odrážely světlo lampy, zářící nad ní.

"Dobrý večer," řekl muž.

"Máte nějaké přání?" řekla žena.

Rogerovi se zdálo, že je také poněkud vystrašená. Jednou věcí si byl jistý: oddychovala těžce, jako by hodně spěchala. Ovšem důvodem mohlo být tisíc různých věcí. Promluvil k ní, zatímco Pendleton se obrátil na muže.

"Jsme od policie."

"Policie," vydechl muž.

"Policie," zašeptala žena.

"Pokud je nám známo, bydlí u vás pan Lewis," řekl Pendleton. "Rádi bychom si s ním pohovořili."

"Lewis?"

"Nikdo toho jména u nás není."

"Nikdo takový," ozval se jako ozvěnou muž.

"Určitě se mýlíte," prohlásila žena.

Skoro lapala po dechu a neubránila se, aby se nepodívala nad sebe, když se v prvním patře ozvaly kroky. Roger neměl nejmenší pochyby, že tam nahoře má někdo naspěch. Muž s tlustými brýlemi natáhl ruku, jako by chtěl zadržet Pendletona. Žena řekla:

"Já opravdu nevím, co -"

Roger ji odstrčil a běžel po schodech. Když vyběhl, zahlédl záda muže, který stál ve dveřích. Zavolal na něj: "Zůstaňte stát!" Muž se stáhl nemotorně do pokoje a nohou kopl do dveří, aby se zavřely. Zabouchly se Rogerovi právě před nosem. Natočil se a opřel se do nich ramenem. Nepohnuly se. Někdo na ně tlačil z druhé strany. Křikl dolu na Pendletona: "Hlídejte okna!" Podařilo se mu dveře pootevřít, ale někdo uvnitř se je pokoušel znovu zavřít. Rogerovi však nedalo moc práce, aby je udržoval pootevřené.

Nějaká žena v pokoji křičela: "Dávej pozor na jeho hlavu!"

Roger držel pravou nohu mezi dveřmi a prahem, aby se nedaly přibouchnout, pak se odklonil a plnou vahou svého těla do nich vrazil. Dveře se sice více pootevřely, ale bylo vidět, že je drží židle podepřená pod klikou. Někjaký ženský hlas volal zoufale:

"Já už je nemůžu zadržet!"

Někdo běžel nahoru po schodech. Byl to Pendletonův šofér, silný a ramenatý chlapík. Mžikem pochopil situaci a zvolal: "Počkejte na mne." Postavil se vedle Rogera, aby spolu mohli dveře vyrazit.

Žena v pokoji zavřeštěla: "Davide, opatrně!"

Roger a řidič vrazili prudce do dveří. Ozval se praskot tříštěného dřeva. Dveře se otevřely dokořán a rozbitá židle padla stranou. Pokojem vrávorala pozpátku žena, sotva viditelná ve večerním přitnutí. Přistoupila k oknu, z něhož vylézal nějaký muž. Když se Roger ocitl uprostřed místnosti zaslechl, jak venku někdo volá: "Zůstaňte tam!"

Jiný hlas, byl to Jameson, polekaně vykřikl:

"Nepouštějte ho!"

Roger zahlédl ženu, jak se vrhá mezi něj a okno, aby mu zabránila přiblížit se k "Davidovi". Pak mu došlo, že muž se nesnaží z okna vylézt, ale drží se zápěstí jiného muže, který visí ven. Roger popadl ženu za ramena a odstrčil ji stranou. Muž zvaný David se zřejmě snažil spustit toho druhého na římsu. Roger se vrhl k oknu, vyklonil se a popadl visícího muže za zápěstí. David ho chtěl odstrčit, ale nepodařilo se mu to. Pojednou Roger ucítil, že ho visící muž vahou svého těla stahuje, neboť David muže pustil. Roger sevřel instinktivně jeho ruku ještě pevněji.

Všechno se seběhlo tak rychle, že si ani nestačil uvědomit nebezpečí. Muž táhl svou vahou Rogera ven z okna, a protože okenní rám sahal Rogerovi sotva nad kolena, začala jeho chodidla opouštět podlahu. Srdce se mu rozbušilo. Blesko mu hlavou: "Pusť ho, nebo vypadneš". Dole, bezprostředně pod sebou, viděl křiví a betonovou cestu. Viděl muže, jak mávají a poskakují kolem. Ostrá světla baterek mu šlehala do očí. Slyšel hukot automobilového motoru a zahlédl záři reflektorů. Ale to vše skoro nevnímal. Tíha, kterou držel, byla příliš velká. Cítil, jak muž, kterého se snažil

zachránit, opouští jeho sevření. Zoufale po něm ještě hmátl, ale v tom děsném momentu si uvědomil, že se sám kácí z okna. Náhle ho však zachytila v pase silná paže a pevně ho držela.

Dodatečně Rogerovi došlo, že nebezpečí trvalo několik sekund, ale v té chvíli mu to připadalo jako dlouhé minuty. Matně si vzpomínal na slova, která slyšel, na ženin výkřik "Pozor na jeho hlavu!" a Jamesonovo: "Nepouštějte ho!" Pohlédl na postavu, ležící na betonu dole a uviděl Jamesona, jak se nad ní naklání. Ležícího muže obklopili další policisté a další dva stáli a dívali se vzhůru.

V pokoji s Rogerem byl vysoký hubený muž, žena a dva detektivové.

Dole pod okny se nějaký muž ptal Jamesona: "Je v pořádku?" Jameson neodpověděl a Roger se obrátil do místnosti. Onen muž, David, postával v rohu s pokleslými rameny. V jeho očích bylo zoufalství. Žena seděla na kraji dvojité postele a oběma dlaněmi si zakrývala obličej. Jeden z detektivů stál nad ní. Roger měl však pocit, že je v pokoji úplně sám, že mu není nikdo nablízku. Točila se mu hlava. Měl na sebe vztek. Srdce mu bušilo jako kladivo a po celém těle mu vyrazil pot. Měl pocit, jako by byl v parní lázni.

Pohnul se pomalu k posteli a byl rád, že si může sednout na kraj, proti ženě, která zřejmě plakala. Její ramena se chvěla. Sáhl do kapsy pro kapesník a otřel si pot s čela. Pak si uvědomil, že má v ústech sucho a podivnou nahořklou chuť. V rohu uviděl umyvadlo. Přinutil se k tomu, že vstal a přistoupil k němu. Měl pocit, že má nohy z olova. Otočil kohoutkem, nechal chvíli téct vodu, opláchl si obličej, naplnil sklenku a usrkl. Voda byla vlažná. Trochu ze sklenice upil a sklenku odložil. Ruka se mu už netřásla.

Viděl teď všechno jasněji a bylo mu líp. Začal přemýšlet. Ten muž zhroucený na betonu venku pod oknem byl asi vážně zraněný. Je to možná Lewis alias Van der Lunn. Chtěl to zjistit. Chtěl vyslechnout tu ženu a toho druhého muže. Chtěl se dovědět, co se tu vlastně odehrálo.

"David" měl ošklivou ránu na bradě, zkrvavené rty a nos. Řídké šedé vlasy mu spadaly přes vytřeštěné oči. Zíral na ženu a jako by pro něj neexistovali muži, kteří ho hlídali, vykročil směrem k ní.

"Neplač, Beth, neplač." Neodpovídala a nepohnula se. Jen ramena se jí stále otřásala a obličej měla stále zabořený do dlaní. "Neubližujte jí. Rozumíte! Nechte ji na pokoji! To nebyla její vina. Chtěla, abych přestal. Jí nesmíte nic udělat!" Roger šel k němu.

"Řekl bych, že může dostat tak pět let," řekl drsně. Těžko se mu vyslovovalo, protože se ještě úplně nevzpamatoval, ale to, co řekl, znělo jasně a muž určitě porozuměl.

"Cože?"

"Slyšel jste, co jsem řekl," odvětil Roger.

"Ale to přece nebyla její chyba - přísahám, že nebyla! Do věcejška o ničem nevěděla. Chtěla, abych toho nechal.

Copak to nechápete?"

"Já vím jen to, že dokud nedokážete, co tvrdíte, bude právě tak vinna jako vy," řekl Roger. Stále čekal na zprávu o muži, který vypadl z okna. Přitom se ale snažil soustředit na toho vysokého, téměř hysterického muže. "Opravdu jí chcete pomoci?"

"Krucinál! To víš, že chci!"

"Je tedy jen jeden způsob. Řekněte nám všechno, co se zatím stalo. Kdo to začal, proč jste tady drželi toho muže, proč jste se snažil odtud utéct?" Roger byl pojednou opět sám sebou. Pokynul policistovi, který držel vězně za ruku.

"Pusťte ho. Umíte těsnopis?"

"Ano, pane."

"Zapište všechno, co ten muž řekne," nařídil Roger. "Mé otázky a jeho odpovědi."

Začal výslech. Rogerova autoritativní slova se křížila s knouravými tóny vězně a se vzlykáním ženy. Zvenčí sem doléhal hlas mužských hovorů a kroky, hluk vozů, které přijížděly a odjížděly a pak naléhavý tón houkačky, který Rogerovi oznámil, že přijela sanitka. Nejspíš pro muže, který vypadl z okna.

Kdyby ten muž zemřel, čím by to byla vina?

7. Mezi životem a smrtí

Celou dobu, co hovořil, díval se David stále přes pokoj na ženu jménem Beth. Jen tu a tam se otočil, jako by měl

(podobně jako Roger) starost o to, co se děje venku. Zvuky se ztišily, ale za chvíli se znovu ozval hluk motoru. Byla to pravděpodobně sanitka. Roger kladl otázky rychle a cílevědomě. Snažil se z muže dostat rychle celý příběh. Byl si jistý jednou věcí: tenhle muž, rozrušený, vědomý si své prohry a strachující se o ženu, teď bude mluvit otevřeněji, než by mluvil kdykoliv později.

Jmenoval se David Arthur Bradshaw.

Beth byla Elisabeth, jeho žena.

Muž, který se snažil zabránit Rogerovi a Pendletonovi, aby vstoupili na schodiště, byl jeho bratr Joshua Bradshaw. A ta druhá, obtlouklá žena, byla Joshuova manželka Rebecca.

Základní fakta byla tato: Joshua a Rebecca vlastnili hotel a Beth žila většinu času s nimi a pomáhala jim. David byl stewardem zaměstnaným u letecké společnosti British Overseas Airways.

Přisahal, že nezná žádné podrobnosti o muži, kterého spouštěl z okna.

"Kdybyste nevtrhli do pokoje, nespadl by z okna ..."

Roger toto tvrzení pominul a zeptal se:

"Kdo je ten muž?"

"Všechno, co vím, je, že se jmenuje Lewis," řekl David Bradshaw s napětím v hlase. "Poslyšte, já - já - já jsem byl k tomu donucen! Vydírali mne! Já - já -" Navlhl si jazykem rty a pak ze sebe rychle chrlil. "Bez toho na to přijdete. Dřív nebo později. Tak vám to řeknu teď. Já jsem propašoval několik pytlíčků s diamanty. A ti lidé, pro které jsem pracoval, mi vyhrožovali, že mne udají, když nebudu dělat, co mi nařídí. Tak jsem musel!"

Dali mu tabletky, které namíchal do nápoje pro Lewise, jakmile letadlo odstartovalo z Johannesburgu. Snažil se předstírat, že věří, že tabletky mají tomu muži pomoci. Ale uvědomoval si, že tabletky byly příčinou Lewisovy nevolnosti během letu.

"Seděl celou dobu na svém místě a vypadal, jako by byl v komatu. Nevystoupil při mezipřistání ani v Káhiře ani v Nairobi. Jen tam seděl. Já vám řeknu ..."

Někdo (pak přisahal, že nezná jeho jméno) přišel Lewisovi naproti na letiště. Bradshaw tvrdil, že potom Lewise neviděl. Až večer přivedl jiný cizí muž Lewise do hotelu. Tento muž řekl Bradshawovi, aby ho tu nechal, než dostane další instrukce.

Pak přišla poněkud zmatená historie o rodinných neshodách: Joshua a Rebecca chtěli poslat pro policii, David se jim přiznal, Beth prosila, aby mu dali ještě jednou šanci. Strach, že Lewis zemře, přiměl Rebeccu k tomu, že poslala pro doktora, aniž to David věděl.

Bylo to patetické vyprávění a znělo dost přesvědčivě.

V jedné věci však byl Bradshaw neoblomný: Tvrdil, že nezná jména lidí, pro které pracoval. Ti jednotlivci, kteří mu přinášeli diamanty, se stále měnili. Muže, který přivedl Lewise do hotelu, nikdy předtím neviděl. Neví ani, jak by mohl pomoci policii, aby ho vypátrala.

David Bradshaw se vzpamatoval z prvního šoku, ale i potom ho svíral hluboký strach. Nepřiznal by to, ale zračil se v jeho očích, na jeho roztřesených rtech a v jeho nejistém hlase. Strach se přenášel i na jeho ženu, která se vzpamatovala ze záchvatu pláče, seděla na posteli a zírala do prázdna. Až na stopy po slzách a červené oči to byla docela pohledná žena.

Roger kladl otázku za otázkou, až došel k názoru, že se dověděl vše, co mu mohli nebo chtěli nyní říci. Sotva se přestal dotazovat, ozval se za dveřmi šramot a vstoupil Pendleton.

"Vyslychal jsem ty lidi v přízemí," oznamoval. "Nechceš sejít dolů a porovnat si výpovědi, Hezoune?"

"Já jsem vám řekl pravdu," naléhal David Bradshaw. "Slyšíte? Pravdu! Nebyla to chyba mé ženy! Ta nevěděla, co dělám. Chtěla, abych zašel na policii. Pro smilování, neobviňujte ji!"

"Potřebujeme, abyste se oba dostavili do Scotland Yardu," řekl Roger úředně. "Odvezeme vás tam. Až podepíšete svá prohlášení, když to půjde, pošleme vaši manželku domů. Ale nebude to záležet na mně." Samozřejmě to bylo v jeho pravomoci, ale nebylo zapotřebí, aby to přiznával. "Odvedte je k vozu," pokynul policistovi, který provedl zápis výslechu. Sám ustoupil, aby mohli projít. Beth měla zdviženou hlavu, jako by projevovala vzdor. David odcházel s hlavou svěšenou a jeho pěsti se zavíraly a rozevíraly. Když odešli po schodech dolů, zeptal se Roger Pendletona:

"Kolik jsi z toho všeho slyšel?"

"Většinu."

"Potvrzují výpovědi těch druhých to, co nám tu vyprávěl?"

"V podstatě ano," řekl Pendleton. "Víme docela dobře, jaká je tady situace. Pokud to mohu posoudit, nikdo kromě Davida Bradshawa neměl ponětí, o čem tu jde, do chvíle, než sem přitáhl Lewise. Máš teď o čem přemýšlet, vid'?"

"Ano," odpověděl Roger. Pak se ještě zeptal: "Jak je to s Lewisem?"

"Moc dobré ne," odpověděl Pendleton. "Je na cestě do nemocnice v New Westminsteru. Měl bys odtamtud brzy dostat zprávu." Pendleton se rozhlédl po pokoji. Za dveřmi na věšáku visela čepice a modrá uniforma stewarda společnosti BOAC. U stěny stál odřený kufřík s nálepkou BOAC. Čtvercový koberec byl roztřepaný, dvě lenošky už potřebovaly nové čalounění, všude byla vidět nedbalost a nepořádek. "Že bychom se nejdřív rozhlédli tady a pak si zkontrolovali zbytek hotelu? Chceš, abychom to provedli my, nebo spíš spoléháš na svůj orlí zrak?"

"Podejte mi zprávu hned ráno," řekl Roger. Pousmál se, když viděl, že je Pendleton s jeho odpovědí spokojen. "Byl to dobrý kus práce, Pene. Podařilo se vám trefit se do černého. Bůhví, co by se stalo, kdyby tady Lewis zůstal ještě jednu noc ..." Odmlčel se. "Je to určitě Van der Lunn?"

"Ten tvůj černej kamarád si to aspoň myslí," odvětil Pendleton. "Jel s ním do nemocnice. Měl jsem dojem, že se mu nechce věřit tomu, co tu viděl na vlastní oči - Myslím, že fakt nemohl uvěřit, že jsme toho chlapa tak rychle dostali."

"Zajdu za ním a promluví si s ním," řekl Roger.

V přízemí stále zodpovídali dotazy Joshua a Rebecca Bradshawovi. Žena tvrdila, že udělají všechno, co bude v jejich silách, aby policii pomohli. Přisahala, že neměli v úmyslu porušit zákon, že jejich hotel je slušný a má dobrou pověst. Roger si prohlédl knihu hostů a zjistil, že je vedena takřka vzorně. Jedna věc mu byla jasná: Jestli se v hotelu dělo něco nezákonného, Pendleton a jeho detektivové to jistě vypátrají.

Roger vyšel ven. Zdálo se, že se ochladilo a hvězdné nebe bylo jasnější. Záře pouličních lamp a světla z oken hotelu i ze sousedních domů byla mnohem intenzivnější. Na ulici na něj čekal Klemm. Roger si potřásl rukou s Pendletonem a usedl vedle Klemma, který seděl za volantem policejního vozu.

"Co se stalo s naším řidičem?" zeptal se Roger.

"Pendleton ho poslal s Jamesonem."

"V pořádku. Pojedeme do nemocnice a podíváme se, jak to tam vypadá," řekl Roger. Opřel se pohodlně, zatímco Klemm zacouval s vozem do postranní ulice a pak zamířil k Battersea a k Tenži. Klemm zřejmě cítil, že není vhodná doba na otázky a tak se věnoval řízení se samozřejmostí, která někdy působila jako nedbalost. To byl ovšem pouze mylný dojem.

Přejeli Tenži po batterseaském mostě pod mrakem kouře, který vydechovaly čtyři komíny nedaleké elektrárny. Světla z mostu a z nábřeží se odrážela ve vodě jako hvězdy. Z nábřeží zabočili k nové nemocnici, mamutí budově ze skla a železobetonu, která vypadala spíše jako hotel. Nádvoří u příjezdu bylo malé, ale za ním pod svahem byly podzemní garáže. Vjezd byl jako velká ústa připravená pohltit všechny vozy, které by se odvážily přiblížit. Zastavili před vchodem a Klemm se otázel:

"Chcete, abych šel s vámi?"

"Ne," řekl Roger. "Dnes už vás nepotřebuju. Vypracujte na zítřek hlášení. Nemusí jít do podrobností, jen tak všeobecně. Ještě si to pak projdeme."

"Děkuju," řekl Klemm. "A ... Chtěl jsem ..."

"Copak?"

"Nebudete pracovat dlouho do noci?"

Roger se zamračil. "Já to vydržím. Nechte si vůz. Vezmu si v Yardu jiný, až budu hotov." Kývnul Klemmovi na pozdrav a vyšel po schodech do hlavní vstupní haly nemocnice. Vrátný mu připadal jako pozůstatek starého světa uprostřed skla a křehkého ticha. Dvě ošetřovatelky ve slušivých úborech Rogera mlčky sledovaly. Vrátný byl ochotný a vzhlížel k němu s obdivem, který policejní práce vzbuzuje u mnoha lidí. Už tu prý čekají na policejního důstojníka z Yardu. Rogera pak odvedl další zaměstnanec širokými světle vymalovanými chodbami, kolem desítek dveří, za nimiž se skrývala tajemství života a smrti, až k nehluchnému výtahu, který je vynesl do patra označeného "Soukromá oddělení". Nad některými dveřmi svítila červená světla. Potkali malý průvod bíle oblečených postav; dva ošetřovatelé, dvě sestřičky, muž v bílém plášti a zřízenec. Zřízenec tlačil pojízdné lůžko, na kterém ležel muž v bezvědomí. Nebyl to Lewis alias Van der Lunn? Z pootevřených dveří pokoje, na nichž byl nápis Sestry, svítilo světlo. Zaměstnanec, který Rogera doprovázel, zaklepal.

Mladá, poněkud upjatá žena vzhledla od stolu stojícího za dveřmi.

"Ano?"

"Superintendent West ze Scotland Yardu, sestro."

Upjatý výraz zmizel sestřičce z tváře. Povstala a usmála se. Vypadala teď přátelsky. Poslala zaměstnance zpět a řekla Rogerovi: "Už jsem o vás tolik slyšela, pane superintendente."

"Nesmíte hned všemu věřit. Ať už je to dobré nebo špatné," řekl Roger mechanicky. "Je tady poručík Jameson?"

"Máme jeden pokoj prázdný, tak tam čeká. Chtěl byste šálek kávy?"

"Moc rád. A byl bych vám moc vděčný, kdybyste mi někde sehnala sendvič."

"Tak vy jste se dneska taky nedostal k večeři," řekla sestra. "Podívám se, co se s tím dá dělat." Její vysoká postava energicky kráčela před Rogerem prázdnou a tichou chodbou. Nad několika dveřmi svítila světla. Jedny dveře otevřela a poodstoupila ... Jameson vyskočil ze židle.

"Dobrý večer," řekl Roger. "Zdá se, že jste se tu zabydlel. Posadte se." Ukázal na židli a sám usedl na okraj postele, která byla kovová stejně jako stolek. Byl to malý, čistý pokojík se světle zelenými stěnami. Roger se podíval na Jamesona a pozoroval jeho zachmuřenou tvář, v níž se zračily starosti a úzkost. "Jak se mu vede?" zeptal se Roger. Jameson řekl: "Je velmi nemocný. Asi zemře, pane Weste."

"Je to opravdu tak vážné?"

"Ano, pane. Vypadá to, že byl pět dní pod morfiem. Dávky byly velmi silné. A navíc, když vypadl z okna, zranil se dost vážně na hlavě. Právě teď ho kvůli tomu operují. Myslím, že je opravdu smrtelně nemocný."

Kdyby zemřel, čím by to byla vina?

"A je to skutečně Van der Lunn?" splynulo Rogerovi ze rtů.

"Ano," odpověděl matně Jameson. "Já to nemohu pochopit. Nemohu uvěřit, že by se mohl spolčit s tou pašeráckou bandou, i když -" Pokrčil rameny na výraz rezignace. "Bude trvat dlouhou dobu, než nám něco řekne, pokud se vůbec dožije chvíle, kdy bude zase mluvit." Vstal a začal chodit po pokoji. "Dozvěděl jste se něco od těch lidí v hotelu?"

Roger začal vyprávět, když ho přerušilo zaklepání na dveře. Vstoupila sestřička tmavé pleti s podnosem, na němž byly sendviče a konvice s kávou. Byla to atraktivní dívka, které slušela modrá uniforma s bílým lemem. Usmála se vesele na Jamesona, který ji zřejmě viděl už dříve. Rogera napadla absurdní slova "dva černí, jeden bílý". Dívka měla příjemný, tichý hlas a zdálo se, že je trochu plachá. Když vycházela ze dveří, vrhla přes rameno znovu pohled na Jamesona. Pak odešla.

Roger řekl: "Zabrala?"

"Je velmi milá."

"Ano."

"Pochází z Kingstonu na Jamaice," informoval ho Jameson. "A už je v Anglii dva roky. Moc se jí tady líbí." Zdálo se, že chvíli přemýšlí a pak pokračoval: "Mohl byste mi říci, co jste ještě zjistil? A dovolte mi, abych vám nalil šálek."

Roger si vzal sendvič.

"Kdy myslíte, že nám něco řeknou z operačního sálu?"

"Slíbili mi, že nás budou informovat nejpозději v jedenáct. Teď je půl jedenácté," odpověděl Jameson.

V jedenáct hodin žádná zpráva nepřišla. Mezitím Roger dovyprávěl. Chlebičky byly snědeny a káva vypita. Van der Lunn je smrtelně nemocný, řekl Jameson. Proč se to Rogera tak silně dotklo? Jako by se ho zmocňovala úzkost... Bylo by přece směšné obviňovat se, že dopustil, aby ten muž vypadl z okna ...

Na chodbě se ozvaly kroky a Jameson znovu vyskočil ze židle, když se otevřely dveře. Ale i tentokrát to byla ona černá ošetřovatelka, která si přišla pro podnos. Zdálo se, že se stydí ještě více než předtím. Jak odcházela, podíval se Jameson s úsměvem na Rogera. Jako by ho tato situace zbavila napětí.

"Pane Weste, já tady musím počkat, ale vy tu přece nemusíte ztrácet čas."

"Čím dřív budeme vědět, jestli máme co dělat s vraždou, tím lépe."

Mohl toho muže zachránit?

8. Případ vraždy?

Uplynula půlnoc.

Roger cítil únavu. Částečně to byla reakce na všechny ty události, částečně proto, že toho dne tak brzy vstával. Teď si rozložil na posteli večerníky. Sestřička z Jamajky přinesla další, menší křeslo pro Jamesona. Došla dvě hlášení. Jedno od Pendletona. Oznamoval v něm, že se v hotelu žádné diamanty nenašly. Druhé z Yardu - informovalo Rogera, že Elisabeth Bradshawová může být propuštěna, pokud to on uzná za vhodné. Roger se rozhodl počkat. Chtěl vědět, jestli Van der Lunn zemře. Pak by se jednalo o vyšetřování vraždy a celý případ by tím dostal nový rozměr.

Na chodbě se znovu ozvaly kroky. Tentokrát zůstal Jameson sedět, ale jeho tělo se napjalo. Do dveří vstoupila sestra a šedovlasý muž v bílém plášti, zřejmě chirurg. Byl obtloustlý a měl zarudlé tváře. Vypadal tak trochu jako mladý muž, který pracovním přetížením zestárl během několika málo let. Jameson vstal. Roger pocítil, jak v něm znovu stoupá úzkost. Proč to chirurgům a doktorům vůbec trvá tak dlouho, než řeknou, co mají říct? Když mu tato myšlenka proběhla hlavou, uvědomil si, jak je nerozumná.

Sestra řekla: "Doktor McMurray. Toto je superintendent West a tady poručík Jameson. Pan doktor právě přišel z operačního sálu."

Proběhly obvyklé společenské formality, během nichž se Jameson úzkostlivě držel, aby hned nezačal s otázkami.

"Pane superintendente, pokud to mohu sám posoudit, má pan Lewis dobré vyhlídky," řekl lékař. "Operace sama byla úspěšná. Další fázi léčení však bude ovlivňovat jeho celkový zdravotní stav. Domnívám se, že to bude trvat ještě několik dní, než budeme moci s určitostí stanovit nějakou prognózu."

"Díky Bohu aspoň za toto," pronesl Roger.

"Ale naděje tu je?" nemohl se zdržet Jameson.

"Ano, pane poručíku."

"Jsem vám velmi vděčný," řekl Jameson. "Moc, moc vám děkuji, pane doktore. Kdy myslíte, že bude možné, abychom pana Lewise navštívili?"

"Určitě ne v nejbližších dvou dnech. A bude trvat ještě déle, než bude schopen odpovídat na dotazy. Bez ohledu na to, jak důležité otázky by to byly." Doktor McMurray mluvil s důrazem, ale přitom ohleduplně. "Budete chtít, aby u lůžka pacienta Lewise byla stráž, pane Weste?"

"Ano, pane doktore."

"Sestro, zařídte, prosím, všechno, co je potřebné." Doktor pokynul hlavou oběma detektivům a odešel. Jameson si stále jazykem vlhl rty. Roger si všiml, jak růžová je špička jeho jazyka.

Sestra řekla: "U vchodu čeká auto. Zřejmě na vás."

"Rád bych si zatelefonoval, než odejdeme," řekl Roger.

Hovořil se superintendentem, který měl noční službu v Yardu a zařídil, aby někoho poslali k lůžku Lewise - Van der Lunn. Ještě měl na jazyku něco, ale nemohl se přimět, aby to řekl. Zamyšleně zavěsil.

Klemm se postaral o vůz. Klemm měl zřejmě obavy, aby se nepřepřacoval. Budil snad Roger dojem, že pracuje nad únosnou hranici? Znal řadu lidí v Yardu, kteří se během let téměř zhroutili. Možnost nervového zhroucení z přepracování byla Rogerovi i ostatním, kteří s ním spolupracovali, naprosto jasná. Ale když k tomu čas od času došlo, bylo to vždy překvapení i pro samotné postižené. Měl by se dát prohlédnout lékařem? Už samotná myšlenka, že by měl jít k lékaři, naznačovala, že prohlídku potřebuje. Snažil se pustit tyhle myšlenky z hlavy, když usedal do vozu vedle Jamesona.

"Kde vás můžeme vysadit?" zeptal se.

"Kdybyste mi mohli zastavit u autobusové zastávky -"

"Nesmysl. Kde bydlíte?"

"V Bloomsbury."

"Já bydlím docela blízko," řekl Rogera naklonil se k řidiči. "Vysaďte mne v Bell Street a pak zavezte poručíka Jamesona domů."

"Rozkaz, pane superintendente."

"Jste velmi laskav," řekl Jameson. Po několika vteřinách pokračoval: "Doufám, že budeme mít zítra ráno možnost prodiskutovat společně výsledky pátrání, pane Weste. Jsou zde určité aspekty, které vás jistě budou zajímat a které vám podle mého názoru mohou být užitečné."

Roger se pohnul na sedadle a studoval Jamesonův obličej. Temné tváře, ze kterých jasně zářily velké oči; zejména když míjeli pouliční svítlny. Jameson se usmíval, ale nebyl to vlastně úsměv, spíš náznak určité nervozity.

"Proč si děláte tolik starostí?" zeptal se Roger. "Proč je pro vás Van der Lunn tak důležitý?"

Po dlouhé pauze Jameson odpověděl: "Je to moc hodný člověk, velmi pokrokový. Byla by škoda, kdyby zemřel. Má velmi důležitou úlohu v hospodářství mé země. Potřebujeme inženýry a muže, kteří dovedou hledět do budoucnosti."

Roger řekl klidně: "Tohle je asi jen půlka pravdy."

"Pane Weste -"

"To je v pořádku," řekl Roger. "Pokud mi to nesmíte říct, tak nic neříkejte. Zapomeňte na to."

Několik minut seděli mlčky; poprvé se mezi nimi vynořily rozpaky. Vůz zahnul do King's Road a přidal na rychlosti. Pak zabočili doleva, do Bell Street. Vůz zpomalil a zajel k chodníku. Okno ložnice v Rogerově domě bylo tmavé. Janet a jeho dva synové už asi budou spát, musí dát pozor, aby je nevzbudil.

"Pane Weste," řekl Jameson, když vůz zastavil. "Doufám, že jsem se vás nějak nedotkl. Mám v hlavě trochu zmatek. Jsem neklidný, protože, jak se zdá, existuje určitá možnost, že by pan Van der Lunn mohl být zapletený do pašování diamantů. Pokud se to prokáže, bude to mít neblahý dopad na situaci v mé zemi. Bezťak se už vláda musí zabývat mnoha problémy a takovýhle skandál -" zaváhal a pak dodal: "To by byla katastrofa. Ano, katastrofa."

"Nemáme ještě žádné důkazy, že je do toho zapletený," řekl Roger. Pod vlivem okamžitého nápadu dodal: "Nechtěl byste zaskočit na skleničku?"

"Jste velmi laskav, ale musím se vrátit," řekl Jameson. "Kdy se mám dostavit zítra ráno do vaší kanceláře?"

"V půl desáté. Pokud to na vás není moc brzo ..."

"V devět třicet jsem u vás," usmál se Jameson. "Dobrou noc, pane Weste a děkuju vám."

Děkuju vám, děkuju vám ... kuju vám ... kuju vám ... vám ... vám ... Tichý hlas se zdál ztrácet v dálce, odnášen vrčením motoru policejního vozu. Roger se divil sám sobě, proč zůstal několik vteřin stát na chodníku a díval se za vozem, dokud jeho červená zadní světla nezmizela za rohem. Hluk motoru i ozvěna Jamesonových slov se rozplynuly. Roger prošel kolem hlavních dveří, obešel dům a přistoupil k zadnímu vchodu. Šel raději zadem, protože tak bylo menší riziko, že vzbudí Janet. Když míjel roh domu, zahlédl ve vzdálenějším okně v poschodí světlo. To byl Martinův pokoj. Usmál se. Martin zřejmě maluje nebo kreslí a nestará se, kolik je hodin. Roger zasunul klíč do zámku, otevřel dveře a vešel. Náhle se rozsvítilo světlo. V chodbě stál Martin, ruku na vypínači, s otevřenými ústy a vykulenýma očima. Byl to silný chlapec, vlasy měl střížené po vojenském způsobu, což dodávalo jeho tváři mužný výraz. Vypadal překvapeně.

Náhle se mu po tváři roztáhl úsměv.

"Ahoj, táto!"

"Ahoj, synku. Zase jsi přišel na mléko?"

"Jen se trochu napiju."

"Tak ne abys pil rovnou z láhve," řekl Roger a oba se tiše zasmáli. "A co matka?"

"Ani jsem ji dneska moc neviděl. Bolela ji hlava a šla si brzo lehnout. Ale myslím, že je jinak v pořádku. Nechala ti něco k večeři a říká, že ti mám říct, kdybych tě ještě zastihl, že si to máš ohřát nebo to sníst studené. Ale že něco sníst musíš, protože jsi jistě nevečeřel."

Roger se usmál.

"Zase hádala správně! Copak to asi bude?" Přistoupil k plynovému sporáku a našel v troubě talíř s kusem paštiky se zeleninou. Vedle byl kastrůlek naplněný do poloviny vodou. "Asi to sním studené," řekl. "Je to zvláštní. Jedině paštiku, kterou udělá tvá matka, jsem schopen s chutí sníst studenou. Dej na plotnu konvici, udělám si šálek kávy. A ty běž do postele, nebo budeš ráno jako mátoha."

"Nebudu sám," opáčil Martin.

Roger se ostře zeptal: "Co tím chceš říct?"

"Tedy -" znejistěl Martin, ale brzy odpověděl s upřímnou otevřeností, která mu byla vlastní, a která v jeho rodičích občas vyvolávala buď hněv anebo kladnou odezvu, podle toho, jakou měli náladu. Vzal konvici, aby do ní natočil vodu, a přitom hovořil: "V poslední době jsi, táto, vypadal dost přetaženě. Máma říká, že jestli si na čas neodpočineš, tak se zhroutíš." Otočil kohoutkem. Voda vytryskla, ale Martin si toho nevšímal. Pohlédl na Rogera. "To musíš pořád tak moc pracovat?"

Roger zabručel a pak rychle řekl: "Dávej pozor! Koukej, co děláš!" Konvice už přetékala a voda stékala do výlevky. Martin trhl konvicí a voda vystříkla na dlaždičky a na jeho teplé bílé ponožky. Nebyl obutý.

"Promiň, táto!"

Roger řekl: "Nikdy se nedávej k policii. Tam nerozhoduješ o svém životě. Já jsem vzal dnes matku na oběd do restaurace a sotva jsem se vrátil do kanceláře, už mě sháněl zástupce náčelníka." Položil talíř s jídlem na stůl a přitáhl si židli. Když začal jíst, uvědomil si, že Martinovi už je skoro jednadvacet a že v mnohém směru je starší, než to odpovídá jeho věku; je zralejší, má vyrovnanější názory než mnozí muži o pět o šest let starší.

Paštika měla příjemnou chuť. Janet je výborná kuchařka. Roger se usmál. Martin mu přinesl na stůl šálek kávy a sám si nalil hrnek mléka. Pak se posadil.

"Jaký jsi měl dneska den, táto?"

"Dostal jsem složitý a krajně důvěrný případ ..."

"Tak já zavřu svá prostořeká ústa," poznamenal Martin. "Promiň, že jsem se ptal."

Od jiného chlapce by to možná znělo neuctivě nebo snad drze, ale od něj to byla zcela upřímná reakce.

"Částečně jde o pašování diamantů," pokračoval Roger.

"Pašování diamantů," opakoval Martin a usrl mléka. "To zní docela romanticky."

"Kdybys viděl to, co dnes večer já, řekl by sis spíš, že to je pěkně špinavá záležitost."

"Pašování," opakoval Martin, "to mi ani nepřipadá jako zločin - pokud ovšem ty diamanty nebyly nejdřív ukradené."

"Byly ukradené," řekl Roger. "Nejdříve byly rozeslány různým obchodníkům s diamanty a podnikům, které používají průmyslové diamanty. Po celém světě. Víš přece, k čemu se používají zlomky diamantů, že ano?"

"Pro řezné nástroje - pro broušení kovů, k vrtání a -"

"To stačí," přerušil ho Roger. "Některé diamanty byly odeslány z Jižní Afriky, ale k adresátům se nedostaly - byly ukradeny cestou." Tolik mohl klidně prozradit. "Jihoafrická policie si myslí, že přes hranice přešly, v pořádku. Tam jsou totiž diamanty pod velmi přísnou kontrolou," řekl Roger.

"Já vím."

"Prima. Diamanty jsou v Jižní Africe prodávány jen jedinou společností a množství diamantů, dodávaných každoročně na trh, je přesně vymezeno, což umožňuje udržovat jejich cenu. Tu a tam se však objeví nové diamantové naleziště. Tu a tam je určité množství diamantů prodáno obchodníkům, kteří se je snaží propašovat, najdou-li nějakého kupce. Proto musí být ta přísná kontrola."

Martin se uchíchl. "To je prima, že nejsem policajt. Já bych přimhouřil oko nad každým, komu by se podařilo podfouknout monopoly. Kdyby se mu podařilo proklouznout, popřál bych mu hodně štěstí."

"Dneska byl do nemocnice převezen člověk s těžkým zraněním, který se z toho možná dostane ... Ale možná že umře ..."

"Kvůli krádeži diamantů?"

"Ano."

Po chvíli Martin řekl: "Tak to je fakt dobře, že nejsem policajt ..." Následovala další pomlka. "Byl jsi u toho, když se zranil?"

Roger byl unaven, a proto odpověděl bezmyšlenkovitě a automaticky:

"Měl jsem sám zatracené štěstí, že jsem si přitom nezlomil vaz."

Byl zaražen synovou reakcí. Nebylo v ní pouze překvapení, šlo to mnohem hlouběji. Byl v ní poplach a veliký neklid, který mu připomněl Jamesonovo chování. Náhle byl Martin zase malý chlapec. Vystrašený malý chlapec, který zahlédl něco, co ho vyděsilo a čemu nerozuměl.

"Zapomeň na to! Tak zlé to zase nebylo," řekl Roger. "Byla to součást mé každodenní práce."

"Ano," řekl Martin střízlivě. "O tom právě mluvila máma. Bojí se o tebe, táto. Řekla mi, abych ti to neříkal, ale - no, já myslím, že ti to musím říct. Vlastně jsem jí to ani neslibil." Jednadvacetiletý, patnáctiletý, jedenáctiletý - všechny tři věky splývaly v tomhle jednom momentě. "Říkala, že normálně o tebe měla starosti, ale teď ještě víc, protože v poslední době nejsi v plné síle. Povídala, že bys měl být v kondici, když musíš čelit nenadálým událostem. Říkám ti, táto, má strach. Bojí se, že by ses mohl pustit do křížku s nějakými darebáky a že - že by té taky mohlo opustit štěstí."

Roger seděl bledý.

Jeho mlčení trvalo tak dlouho, že Martin začal znovu nešťastným hlasem:

"Promiň, táto. Neměl jsem ti to asi říkat. Možná si teď myslíš, že je máma neklidná, protože prochází určitým obdobím, nebo co. Ale, táto, ona je nervózní z toho, že by se ti mohlo něco stát." Pak se podíval Rogerovi přímo do očí a dodal pomalu a s rozvahou, tak aby nebylo pochyb o tom, že říká přesně to, co si myslí: "Já mám taky strach. Mimoходом minulý týden jsem o tom mluvil s Richardem. Samozřejmě říkal, že si vymýšlím. Že máš všechno pevně v ruce jako vždycky... Opravdu máš, táto? Opravdu máš pocit, že jsi v pořádku?"

9. Okamžik pravdy

Roger hleděl do jasných, kulatých očí svého syna, v nichž se zračil strach. Martin měl zřejmě obavy, že toho řekl příliš mnoho, a že se Roger teď bude hněvat. Napětím skoro ani nedýchal. Roger se navenek mračil a přitom přemýšlel - Nesmí dát najevo, že se zlobí, musí skrýt své pocity, musí být rozumný a nesentimentální. Musí si uvědomit, že Martin už není chlapec. Že je to mladý inteligentní muž.

"Táto," řekl Martin. "Promiň. Já vím, že jsem to neměl říkat."

"Tys nemyslel vážně to, cos říkal?" zeptal se Roger trochu upjatě.

"Ale ano, nebo ... vlastně ne ... Totiž ... Možná tomu tak docela nerozumím..."

Rogera zalil hřejivý pocit náklonnosti, vlastně lásky, který zaplašil jakýkoliv náznak hněvu. Usmál se; už byl klidný. Odstrčil židli a řekl:

"Copak mezi námi nebylo vždycky jasné, že každý může říkat, co si myslí, pokud to říká slušně?" Když jeho syn neznatelně pokývl hlavou, Roger dodal: "Řekl jsi, co sis myslel, a já jsem rád, žeš to řekl. Chceš poctivou odpověď?"

"No - tedy, pokud o tom chceš mluvit, rád bych ji slyšel."

"Má odpověď je, že sám nevím," řekl Roger. "Necítím se pokaždé ve formě. Občas se cítím unavenější, než jsem býval. Ale to jen občas a vždycky to brzy přejde. Stojí mne větší námaha, než se do něčeho pustím; dřív jsem to dělal bez přemýšlení. Ale možná, že způsob, kterým to dělám teď, je lepší. Už mi bude brzy padesát, víš." Když Martin přikývl, pokračoval Roger rychle, jako by chtěl změnit téma hovoru: "Myslíš si, že maminka má vážně strach?"

"No, někdy ano."

"Kdy například?"

"Třeba když slyší, že byl nějaký policista raněn, srazilo ho auto nebo ho někdo přepadl. Noviny to vždycky ještě zveličí. Když si maminka ty zprávy čte, tak je vždycky zamyšlenější než obvykle. Nikdy toho moc neříká, ale občas odhodí noviny a řekne něco jako Já vím, že to dřív nebo později přežene. Tak nějak. Chápeš, co mám na mysli?"

Pojednou se Martinova tvář roztáhla do úsměvu. Objevily se zuby, které byly bílé až na jeden trochu našedlý. Byl to mrtvý zub, památka na jedno boxerské utkání. "Ostatně, táto, ty pořád nasazuješ krk. Brácha a já už máme o tobě pěkně tlustý svazek výstřížků. Nedávno jsme si je prohlíželi. Založili jsme tvůj fan klub. Obdivovatelé Hezouna Westa - a shodli jsme se, že už jsi měl aspoň třikrát dostat řád Svatého Jiří."

"Jednou mi budete muset ty výstřížky ukázat," řekl Roger prostě. "Tak a teď je čas jít na kutě. Už jsem moc utahaný. Propána! Vždyť jsou skoro dvě hodiny!"

Nahoře v ložnici, do které vnikalo trochu světla z ulice, jehož záře padala na Janetiny vlasy a tvář, se Roger pohyboval nehlučně. Janet se ani nepohnula. Za chvíli už ležel v posteli a Janet se obrátila na druhý bok. Ležel několik okamžiků tiše, uvolněný, únavu vystřídala příjemná malátnost. Byl si jistý, že ho za chvíli přepadne spánek. Na to se mohl vždycky spolehnout, pokud ho netrápily nějaké závažné starosti. Dnes takové neměl. Udělal všechno, co bylo v jeho silách. Nalezl Lewise Van der Lunna a s tím bude spokojen jak Hardy, tak South Africa House. Podivná záležitost - Jameson je opravdu neklidný... Škoda, že začal přemýšlet o Jamesonovi právě teď. Je zvláštní, jak mohou podvědomé myšlenky udržovat člověka v bdělém stavu... Zítra s ním promluví... Teď však už bude jen klidně spát... spát... Určitě se vyspí lépe, než ti chudáci v hotelu, lépe než David Bradshaw, líp než jeho žena Beth ... Beth Bradshawová!

Roger se rázem probudil a všechny myšlenky na spánek byly ty tam. Slíbil přece, že zavolá do Yardu a sdělí jim, jestli je zapotřebí ještě Davidovu ženu zadržovat. Vždyť se rozhodl, že ji dá propustit, pokud Van der Lunn zůstane na živu! A když mluvil s Yardem, zapomněl dát k propuštění pokyn. Dovedl si ji představit, jak sedí na kraji postele, tvář v dlaních, jak se jí třesou ramena v pláči... Ale nebyla to v první řadě spíš chyba a vina jejího manžela? Za tohle přece on, Roger, nenese zodpovědnost. ...

Ale nese!

Vylezl opatrně z postele a Janet se pohnula. Skoro čekal, že na něj promluví. Vyšel z pokoje a nechal dveře dokořán. Tápal cestou po schodech, nerozsvěcel, až sestoupil do haly. Telefon byl u dveří do kuchyně. Než vytočil číslo, zavřel dveře. Byl ihned spojen, ale chvíli trvalo, než Sharp, superintendent, který měl službu, zvedl sluchátko.

"Ahoj, Hezoune, ty ještě nejsi v posteli?"

"Právě se tam chystám," řekl Roger. "Určitě víš, že Lewis zůstal naživu, takže už nepotřebujeme zadržovat Elisabethu Bradshawovou. Řekni jí, prosím tě, že ji znovu vyslechneme zítra ráno a pust' ji. Pošli ji zpátky do hotelu."

"Fajn. Jsem rád, žeš zavolal," řekl Sharp. "Bradshaw chodí ve své cele sem a tam jako šílenec, protože neví, co se děje s jeho ženou. Já to zařídím."

"Díky," řekl Roger.

Když pokládal sluchátko, s úlevou se usmál. Vyšel po schodech a poslouchal Janetino oddychování. Byl rád, že ji nevyrušil ze spánku. Vklouzl do postele, otočil se a v minutě spal.

Když se Roger probudil, bylo půl deváté. Ležel a matně si uvědomoval, že Janet už vedle něj není, a že je už asi pozdě. Podíval se na nebe, které bylo vidět v rohu okna, a napínal uši, zdali zaslechne nějaké zvuky z přízemí. Náhle se ozval Richardův hlas:

"Pa, mami, už musím běžet."

"Dávej si pozor s tím vozem!"

"Budu opatrný," odpovídal Richard se smíchem v hlase. "Ale pozor si budou muset dávat ostatní! Řekni sbohem a ahoj tátovi. Nebo to mám říct obráceně?"

Roger vylezl z postele, zažíval a protáhl se. Uslyšel rachot Richardova malého, velmi starého vozu značky MG a přistoupil k oknu. Richard zamával Janet, která stála u hlavního vchodu a vůz odjížděl směrem k hlavní ulici. Richard byl vyšší, hubenější a určitým způsobem pohyblivější než Martin. Koutkem oka musel zahlédnout Rogera u okna, neboť zamával a zavolal: "Ahoj, táto!"

Roger také zamával a Richard, poněkud zbrkle, zmizel z jeho zorného pole.

Roger se přiloukal ke schodům, zatímco se Janet vracela od domovních dveří. Právě dnes ráno musí být absolutně ve formě, aby Janet měla pocit, že si věří a že má dobrou náladu. Janet byla na ženu dost vysoká. Její husté tmavé vlasy už začaly prokvétat stříbrem, ale její oči měly onen jas, který vždycky miloval. Byla po všech stránkách velmi hezká.

"Nezbyl na mne šálek?" zeptal se Roger. "Mám jít dolů?"

"V konvici se už vaří voda. Já ti přinesu čaj nahoru," řekla Janet. "Kdy musíš vyrazit?"

"Asi tak za hodinu."

Janet se zasmála. "Neblázní. Vážně?"

"V devět patnáct," odpověděl Roger, třebaže aby se dostal do Yardu v devět třicet, jak slíbil Jamesonovi, musel by vyjet přesně v devět. Nějaký ústupek však udělat musel a udělal ho s veselou myslí.

"No, mohlo by to být ještě horší," pronesla Janet.

Přinesla mu čaj, který upíjel, zatímco se holil, myl a oblékal. Cítil se svěžejší, než v poslední době. Kdykoli mu však přišla na mysl konverzace s Martinem, trochu posmutněl. Janet na sobě nedávala znát, že si toho všimla. Po pravdě řečeno spala Janet tvrdým spánkem a vypadala, že je ve výborné formě. A také se tak cítila. Pokud ji tedy sužovaly nějaké obavy, velmi obratně je skrývala. Roger si dokonce začal říkat, jestli Martin poněkud nepřeháněl. Ale spíš připouštěl, že měl Martin pravdu. Sešel dolů a posadil se ke slatině, vajíčkům, klobáse, rajčatům a topinkám. Při pohledu na tolik jídla se dal do smíchu.

"To ti někdo řekl, že hladovím?"

"Něco mi napovídá, že dnes asi budeš mít perný den. To znamená, že v poledne ti tak tak zbude čas na sendvič a šálek kávy. Jak probíhá tvůj případ, miláčku?"

"Comme ci, comme ça," odpověděl Roger. "A kdyby v rádiu nebo v novinách tvrdili, že jsem se včera choval jako hrdina, nevěř jim."

V tom okamžiku zahlédl v Janetiných očích poplach. Bylo mu jasné, že Martin měl pravdu a že Janet tíží strach. Chtěl se najíst a běžet, ale kdyby jakkoli naznačila, že si přeje s ním ještě hovořit, že potřebuje povzbuzení, byl by zůstal. Několik okamžiků na něj hleděla a on předstíral, že neví, na co myslí. Pak ji vzal do náručí a rychle ji políbil:

"Jestli budu mít jen trochu štěstí, přijdu dnes domů brzy."

Janet na to nic neřekla a zdálo se, že se uklidnila. Ovšem Roger věděl, že to není pravda. Že prostě potlačila své pocity, aby ho nezdržovala. Připravila ještě kávu a on se pustil do snídane, vychutnávaje každé sousto.

Když odjížděl z domova, bylo už půl desáté. Rozhodl se, že se pustí po nábřeží směrem k Westminsteru, ale když se přiblížil k Albertovu mostu, dostal se do proudu páchnoucích nákladů, které jely tímtež směrem. Měli by odhlasovat zákon proti těmhle kouřícím dieslákům. Na nábřeží, jak se zdálo, rostl rámus den ode dne. Světla na křižovatkách mu nepřála. Ve chvíli, kdy přejížděl Parlamentní náměstí a zatáčel k Yardu, měl tak mizernou náladu jako na konci únavného dne. Neviděl navíc místo, kde by zaparkoval.

Objevil se seržant Gorlay, s obličejem fretky, stále připraven se mu zalíbit.

"Nechtěl byste, abych to za vás zaparkoval, pane?"

"Ano, díky." Roger vystoupil. "Nechte klíče ve vrátnici."

Vyběhl schody k hlavnímu vchodu rozveselen Gorlayovým chováním; jednou not a jindy čehý, myslel si. Už věděl své o jeho náladách. Všiml si, že už je pět minut po desáté a zamrzelo ho, že nechal Jamesona tak dlouho čekat. Každý by pochopil, že nemohl nic jiného dělat. Ale pochopí to ten Jihoafričan? Už se ocitl skoro u dveří své kanceláře, když se otevřely jiné dveře a objevil se Klemm. Měl naspěch. Když spatřil Rogera rázem se zastavil. Jeho pohyb připomněl Rogerovi španělského tanečníka.

"Aáá, tady jste!" Než mohl Roger odpovědět, pokračoval: "Hardy vás už sháněl po celé budově. Měl byste jít rovnou k němu."

Roger ostře poznamenal: "Jednou vás někdo uslyší, jak říkáte 'Hardy' místo 'zástupce náčelníka' a budete to mít polepené." Všiml si, že se Klemm tváří skoro vyčítavě. "Je tady už poručík Jameson?"

"Je. Už na vás čeká aspoň půl hodiny."

Roger kývl hlavou a popošel ke své kanceláři. Zaslechl, že uvnitř někdo mluví, otevřel dveře a uviděl Jamesona, jak sedí na opěradle křesla a hovoří do telefonu. Bylo vidět, že se soustředí na to, co říká. Roger se vrátil na chodbu a nechal dveře otevřené. Obrátil se a šel rovnou k Hardy. Jak vycházel po schodech, říkal si, že nesmí dát na sobě znát, když se ho něco dotkne, ať už Hardy bude říkat cokoli.

Zaklepal na dveře sekretariátu, ale nikdo se neozval. Vešel dovnitř a zjistil, že místnost je prázdná. Přešel k Hardyho kanceláři a zaklepal. Slyšel, jak Hardy říká: "Běžte se podívat, kdo to je, Rose." Dveře se otevřely a sekretářka řekla:

"To je pan West."

"No tak, Hezoune." Hardy se zvedl ze své židle a přistoupil k němu. Sekretářka proklouzla kolem a on by přísahal, že na něj zamrkala. "Jak jsem slyšel, tak jsi se choval včera jako hrdina." Hardy položil ruku Rogerovi na rameno, což bylo z jeho strany dost nezvyklé gesto. "Kdyby byl Van der Lunn zemřel, měli bychom asi potíže. Ale takhle to vypadá, že jsme pro změnu zase na koni. ..." Vyzval Rogera, aby si sedl. Roger měl pocit, že se ho to snad ani netýká. "Jsou tu dva různé problémy," pokračoval Hardy. "Mizení balíčků s diamanty a únos Van der Lunna. Máme samozřejmě důvod domnívat se, že oba případy spolu souvisejí, ale nemůžeme to s určitostí tvrdit. Diplomatický zástupce Jižní Afriky má pochopitelně velký zájem na tom, aby se to zjistilo. Vyrozuměl jsem z řeči pana du Toita, že jsi na něho udělal velký dojem svou otevřeností a tím, že jsi schopen dívat se na ten problém bez nějakého - no ... zkrátka ... předsudku."

Hardy se odmlčel.

Roger řekl skoro mrzutě: "Du Toit se nám snaží mazat med kolem úst." Už měl na jazyku, že řekne: "A proč to asi dělá?"

"Třeba to jsou jen řečičky. Jedno je ale jisté: Udělalo na něj dojem hlavně to, že jsme našli Van der Lunna tak rychle."

"To byla šťastná náhoda, spojená s rutinou."

"Byla to zatracená klika," poznamenal Hardy, "ale co bychom to panu du Toit povídali... A teď, proč jsem tě vlastně zavolał: Chtěl bych, abys všeho nechal a soustředil se na objasnění toho, jestli je únos Van der Lunna nějak spojen s diamanty nebo s jeho londýnskou návštěvou ve věci ropných nalezišť. Než sem z Jižní Afriky pošlou dalšího experta, jejich úřad by chtěl znát motiv únosu. Nikdo to sice neříká, ale existuje zřejmě obava, aby v tom nebyla politická motivace. Zatím se to nedá odmítnout, ani připustit. Já bych si samozřejmě přál, abys zjistil," řekl Hardy se širokým úsměvem, "že tu o politiku nejde! Kdyby se ti to podařilo, vyčistilo by se ovzduší a vedení by nám přestalo šlapat na paty. Tak ti dávám úplnou volnost. Vem si tolik mužů, kolik potřebuješ - ovšem v rozumných mezích," dodal zástupce náčelníka se svou charakteristickou opatrností. "Jak ti bude dlouho trvat, než převedeš ostatní případy, které prošetřuješ, do rukou někoho jiného?"

"Moc dlouho ne," poznamenal Roger. "Vždycky se přece se mnou můžou poradit, když budou mít problémy. Máte nějaké další pokyny?"

"Tohle je práce, při které musíš mít našpicované uši," řekl Hardy. "Snaž se, aby ti nic neuniklo!"

10. Výslech

Roger kráčel chodbami Yardu, jako by mu někdo vlil do žil novou krev. Projevovalo se to mimo jiné i tím, že jeho kroky byly delší a pravidelné. Cítil v sobě najednou velkou sílu a sebejistotu. V hlavě se mu doslova rojily nápady - věděl přesně, co má v každém ohledu udělat. Otevřel dveře do kanceláře, kde pracoval Klemm a dalších pět inspektorů.

Klemm seděl u stolu a psal. Vzhledl k Rogerovi.

"Řekněte Gorlayovi, aby za mnou přišel v poledne do kanceláře. A vy přijďte taky." Roger za sebou zavřel dveře.

"Nenapadá vás, které lidi bychom mohli použít pro náš úkol?" Dřív než se mohl Klemm zeptat o jaký úkol se přesně jedná, Roger pokračoval: "Musíme sestavit malý tým, který je ochoten pracovat dnem i nocí. Dokud se nám nepodaří zjistit důvod, proč byl Van der Lunn unesen. Vy, Jameson, Gorlay, pár detektivů a ještě jeden inspektor. Někdo, s kým bychom si ani já, ani vy nevjížděli do vlasů."

Klemm se usmál.

"McKay," řekl ihned. "Je to po panu Butterworthovi náš nejlepší expert přes diamanty. Zná skrz naskrz Amsterdam, ví o zlodějích diamantů a jejich pašerácích víc než my všichni dohromady. - Než my inspektoři, samozřejmě," dodal spěšně.

"Myslíte si, že je volný?"

"Dává dohromady důkazní materiál ve věci té Hattonovy zahrady. Pak si hodlá vzít týden volna na ryby."

"Ryby budou brát mnohem lépe příští měsíc," řekl Roger. "Informujte ho, buďte tak hodný. Já teď jdu do své kanceláře a pak zajdu na Cannon Row. Jameson ještě čeká?"

"Ten má svatou trpělivost."

Roger kývl hlavou na souhlas a vyšel ven. Klemm už držel v ruce telefon a mluvil. Poslední slova, která Roger zaslechl, když vycházel, zněla: "...a podívej se, jestli je tam McKay." Rogerova kancelář byla jen o několik dveří dál. Vzal za kliku tak prudce, že Jameson vyskočil ze židle a papíry, na které psal, se rozlétly po stole.

"Dobré ráno," řekl Roger. "Promiňte, že jdu pozdě. Copak to máte?"

"Snažím se zajistit, abychom na nic nezapomněli," řekl Jameson. Pan Klemm byl tak laskav a dovolil mi, abych si opsal jeho poznámky."

"Zapomněl snad na něco on?" zeptal se Roger a zasmál se. "Nevadí - byl by to zázrak, kdyby na něco nezapomněl. Ty události včera byly vážně dost překotné a zmatené ... Přišel jste na něco?"

Jameson zíral s údivem na způsob, jakým s ním Roger mluvil:

"Ne, pane, nepřišel jsem na nic. Ale mám pro vás určité informace." Když se ho Roger zeptal jaké, pokračoval: "Zašel jsem za panem du Toitem. Je vám velmi vděčný za všechno co jste dosud udělal. Dovolil jsem si včera v noci po vašem rozloučení zatelefonovat jemu a také mému nadřízenému plukovníkovi v Pretorii." Jameson o tom mluvil, jako by měl místní hovor a nikoliv spojení přes půl světa. "Zjistilo se, že byt pana Van der Lunna v Johannesburgu byl vyloupen. Všechno bylo přehrabáno a mnoho důležitých dokumentů také ukradeno. Jednu věc jsme včera přehlédli."

Roger se zarazil. "Opravdu?"

"Ano, pane, opravdu." Jameson se zatvářil, jako kdyby se sám zastyděl za to, co řekl. "Nepátrali jsme po zavazadlech, která si pan Van der Lunn vezl s sebou."

Rogerovi se ulevilo a řekl prostě: "To je pravda. Ale během dopoledne dostaneme hlášení z okrsku. Měli na starost prohledat hotel." Prohrábl hromádku korespondence na stole a vylovil zapečetěnou obálku s poznámkou Dodáno poslem z jihových. okresu. "Tady máme Penovo hlášení." Rozřízl obálku a začal nahlas číst: "Z věcí patřících Lewisovi se v hotelu nenašlo nic - až na drobnosti z kapes - kapesník, klíče, drobné mince, známky. Nic, co by mělo nějaký význam... Rebecca a Joshua tvrdí, že když Leewis přišel v pondělí večer do hotelu, měl jen šaty, které měl na sobě. Žádné zavazadlo, ani peníze -" Roger pohlédl na Jamesona, který se spokojeně usmíval. "Tvrdí, že neviděli muže, který Lewis přivedl. Viděl ho jen David Bradshaw, i když je možné, že ho zahlédla i Davidova manželka Elisabeth. Jeden doručovatel novin, který si před hotelem právě spravoval pichlou pneumatiku, viděl, jak přijel taxík. Uvnitř seděl muž, který odpovídal Lewisovu popisu. Chlapec tvrdí, že David Bradshaw v uniformě pomáhal cestujícím z vozu a odvedl ho do hotelu. Taxík hned odjel. Je možné, že to byl falešný taxík," poznamenal Roger a dodal: "Aha! Pendleton už rozeslal svým lidem dotaz, jestli někdo viděl té noci taxi poblíž hotelu Common View. Měl by mít nějaké informace už dnes dopoledne. Odvádí dobrou práci, nemyslíte?"

"Myslím, že všichni ve vašem policejním sboru odvádějí dobrou práci," řekl Jameson a zřejmě to myslel upřímně. "No a co dál?" zeptal se Roger, jako kdyby mluvil sám k sobě. "Elisabeth Bradshawová se vrátila do hotelu ve dvě čtyřicet pět, to souhlasí... Pendleton vyslyšel znovu všechny tři dnes ráno a jejich výpovědi se shodují s tím, co tvrdili včera... Dr. Abbotta, který tento týden zaskakoval za okresního policejního lékaře, do hotelu přivolala Rebecca Bradshawová, to je potvrzeno... Doktor vyšetřil Van der Lunna a došel k závěru, že trpí předávkováním drogami. Chtěl ho dát okamžitě převést do nemocnice, ale David a Joshua byli zásadně proti tomu. Proto pojal Abbott podezření. Zaslal na komisařství, aby řekl Pendletonovi, že se mu v hotelu něco nelíbí a všiml si té fotografie, která byla přišpendlena na tabuli." Roger zvedl hlavu. "To je tak všechno, co potřebujeme. Jestli máte jaké dotazy, poznamenejte si je a promluvíme si o nich s Pendletonem dnes odpoledne."

"Provedu," slíbil Jameson.

"A co teď?"

"Rád bych se zúčastnil výslechu Davida Bradshawa..."

"Souhlasím. Hned tam zajdeme. Během dneška mu musí být přednesena formálně obžaloba před soudem. Ale máme na to ještě celé odpoledne. Zaskočme si do Cannon Row. Už jste tam někdy byl?" zeptal se a vstal.

"Ještě ne, ale hodně jsem o té ulici slyšel."

"Je to policejní stanice nedaleko Yardu. Chlapci odtamtud za nás provádějí mnoho běžných prací," řekl Roger. "Během té noci, kterou strávil v cele, si mohl David Bradshaw vzpomenout na mnoho věcí, na které včera večer zapomněl."

Superintendent z komisařství, postarší, břichatý a poněkud cynický muž, prohlásil, že vězeň se uklidnil a usnul, když se dozvěděl, že jeho manželka byla propuštěna. Probudila ho až snídaně, ale potom si zase zdřím.

Superintendent poslal pro seržanta, který měl dozor nad celami, muže středního věku s neočekávaně vysokým hlasem. Ten šel teď před nimi pocinkávaje klíči. Jakýsi starší muž bez límceku a kravaty seděl za mřížemi jedné cely a zoufale vyhlížel ven. Dvě cely byly prázdné. Ve čtvrté se nacházel David Bradshaw. Seděl na palandě a četl noviny. Vypadal uvolněně, odpočinutě a - spokojeně. Rogerovi to připadalo divné.

Bradshaw vzhlédl. Dal najevo, že přicházející poznal. Se zájmem si prohlížel Jamesona. Pak řekl:

"Děkuju vám, pane superintendente, že jste byl tak ohleduplný k mé ženě." Jeho hlas byl drsný, spíše chraptivý.

"Máme zájem jen na tom, aby byli potrestáni praví viníci," řekl Roger prostě.

Seržant odemkl dveře cely, vpustil Rogera a Jamesona a dveře za nimi zavřel.

"Mám zůstat nablízku, pane?"

"Zůstaneme tu asi čtvrt hodiny. Budte poblíž, abych vás mohl zavolat."

"Ovšem." Seržant otočil klíčem v zámku a poodešel tak, aby vyhověl Rogerovu přání.

Roger se obrátil k Bradshawovi.

"Jestli vás drží v hrsti nějakí darebáci, uděláme vše, abychom vám pomohli. Vy nám však musíte pomoci při jejich dopadení." Počkal, aby jeho návrh na Bradshawa zapůsobil. "Tohle prohlášení" - poklepal na kopii výpovědi, kterou učinil Bradshaw minulý večer, - "to nemůže být pravda."

"Je to pravda. Každé slovo je pravda," trval na svém steward z BOAC.

"Tvrdíte, že nemáte ponětí, kdo vám dával sáčky s diamanty a kdo si je vyzvedával. Ale téhle hry jste se účastnil několik měsíců, jak sám přiznáváte."

"Říkám vám, nepoznal bych ty chlapy ani za milión," opakoval Bradshaw. Se svým dlouhým krkem a velkým nosem vypadal trochu jako vyhublý krocan. "Já nevím kdo, možná, že palubní mechanik nebo některý z nosičů, mi ty diamanty na letišti strčil do kapsy. Někdy jsem je našel ve svém zavazadle v letadle - nesměl jsem je nikdy zamykat. Když jsem to zboží dovezl do Londýna a prošel celníci, vždycky přišel někdo, koho jsem nikdy dřív neviděl, a vyžádal si je. Nebo jindy, když jsem přišel do hotelu, čekal tu na mne někdo a řekl mi, abych zboží strčil do toho starého deštníku v hale."

"Jak jste poznal, že je to ten správný muž?"

"Měli jsme takové heslo," odpověděl Bradshaw. "Tak to aspoň vypadalo. Ten dotyčný, který mne oslovil, se ptal po 'jelenici', nebo mi řekl, kam mám tu 'jelenici' dát. Bylo to jako hra a já jsem po čase zapomněl, že dělám něco nesprávného. Všechno vždycky probíhalo bez obtíží."

"Včera večer jste ale řekl, že vás pak vydírali, abyste pokračoval," řekl Roger ostře.

"Tak tomu bylo na začátku - pak už jsem to dělal ze zvyku."

"Čím vám vyhrožovali?"

"Vždycky říkali, že když neudělám, co mi nařídí, tak strčí nějaké diamanty do mého zavazadla a ohlásí to na celnici," řekl Bradshaw. "Já jsem je neznal, a tak jsem je nemohl udát. Jinak se chovali slušně. Kdyby to věděla má žena, byl by to pro ni strašný šok. Pane superintendente, co myslíte, co se se mnou stane? Jak dlouho zůstanu ve vězení?"

"Zkrátíte si to na polovinu, kdybyste nám pomohl najít vaše společníky a zaměstnavatele," řekl Roger.
"Vy se jen tak nesmíte se zápornou odpovědí, že?" zeptal se Bradshaw s nádechem žertu. "Ale to, co nevím, vám nemohu říct."
"Poznáte znovu některého z těch lidí?"
Bradshaw zaváhal. "Možná, že ano. Snad."
"Jistý si ale nejste?"
"Budu to vědět, až ho uvidím," odpověděl Bradshaw. Dodal pak s trochou zoufalství: "Podívejte, dělo se to takhle. Já jsem šel z letištní budovy k letadlu, někdo se ke mně přidal a vsunul mi balíček do ruky nebo do kapsy. Nebo jsem šel a otevřel jsem svůj kufrík a našel jsem v něm zásilku. Nebo jsem se u baru setkal s nějakým mužem, který se na mě ani nepodíval, ale zašeptal něco o 'jelenici', a dal pokyny. A taky mě varovali, bych si ty lidi příliš nepřehlížel - pokud nechci mít podříznutý krk."
"Opravdu jste si myslel, že by vám ublížili, kdybyste odmítl?" zeptal se Roger.
"Ten způsob, jakým mi vyhrožovali, mě nenechával na pochybách."
Po chvíli se Roger zeptal: "Pokaždé to byl jiný muž nebo žena?"
"Pokud se pamatuji, ano."
"Viděl jste určitého muže nebo ženu dvakrát?"
"Pokud to byli opravdu stejní lidé, nepoznal jsem je."
"Jak často, přibližně, jste jim dělal tuhle službu?"
"Tak jednou za čtrnáct dní."
"Během šesti měsíců?"
"Spíš sedmi měsíců."
"Takže s vámi mluvily asi dva tucty lidí - tady a v Jižní Africe," Roger se zamyslel. "Chápete, co říkáte? Do toho pašování je zapleteno víc než čtyřicet lidí, ne jeden nebo dva!"
Bradshaw řekl skoro vztekle: "Správně. A jak víte, že jsem jediný steward, kterého využívali? Jak víte, že v tom nejsou i jiní stewardi z BOAC, z TWA a z Jihoafrických aerolinií a z KLM nebo Qantasu a dalších, které létají z Pretorie a Johannesburgu a přistávají v Londýně? A když už jsme u toho, proč si myslíte, že diamanty jsou pašovány jen do Londýna? No, proč si to myslíte?"
Roger řekl pomalu: "Neřekl jsem, že si něco takového myslím. Bradshawe, dostal jste se do velkého maléru."
"Jako bych to nevěděl!"
"Do většího, než si myslíte."
"Co tím, kčertu, chcete naznačit?"
"Chci vám vysvětlit, že je mi jasné, že znáte rozsah té organizace a že víte víc, než se nám snažíte namluvit," řekl Roger.
"Můžete si pomoci, když nám všechno řeknete, ale když budete stále lhát, bude to jenom horší."
"Já nelžu," trval na svém Bradshaw. "Každý pitomec může poznat, že to je velká organizace a já zas tak pitomý nejsem. Jestliže používali ve styku se mnou tolik chlapů, musela to být rozsáhlá banda, možná tak rozsáhlá, že měla své lidi po celém světě. Neříkejte mi, že jste si to neuvědomil."

Bradshaw měl naprostou pravdu. Všechny údaje naznačovaly, že jde o širokou zločineckou organizaci, která má pobočky po celém světě. Na tomto úkolu tedy pracoval Nightingale z Globu. Souvisí to také s vyšetřováním pašování diamantů, které provádí Hammerton. Rogera napadlo, že Jameson a jihoafrické velvyslanectví věděli, nebo aspoň tušili, kde je pravda. Hardy o tom taky asi věděl své. Jinak by nebyl projevoval takovou spokojenost se situací. Du Toit a velvyslanectví by asi také tak neocenili výsledky veřejných akcí, kdyby neznali důvody pro svou spokojenost. Bradshaw se příliš soustředil na své sebeospravedlňování, než aby si všiml Rogerova rozpoložení. Jameson stál stranou, spíše splýval se stěnou cely, než že tvořil jednoho z trojice přítomných. Rogerův mozek začal pracovat rychleji. Na co by se měl Bradshawa ještě zeptat? Co by ho asi tak zlomilo - kromě nebezpečí, jež hrozí jeho ženě? Nakonec to zkusil s otázkou: "Co vám ještě řekli o Lewisovi?"
"Lewis, Lewis, proč, ksakru, pořád mluvíte o Lewisovi," chroptěl Bradshaw. "Létám už do Johannesburgu dost dlouho, abych poznal tamní osobnosti. Tak proč chodíte po špičkách kolem jména Van der Lunn? Řekli mi prostě, že mu mám dát ty tabletky, aby se uklidnil. Tvrdili, že to jsou sedativa a že nejsou škodlivé -"
"Kdo to říkal?"
"V Johannesburgu mne zavolali k telefonu. Někdy muž mi volal, že se tentokrát nemusím starat o jelenici, ale o jednoho pasažéra. Řekl mi, že vyjdu z telefonní budky, najdu v kapse nějaké tabletky a že se mám řídit pokyny na nálepce - Jednu tabletku každé čtyři hodiny pro Van der Lunn. Kdybyste nás včera nebyli přepadli, mohl být v pořádku."
"Proč jste se ho snažil dostat z hotelu?" naléhal Roger.
"Musel jsem ho dostat pryč! Říkal jsem si, že když ho dostanu z hotelu, nebudete na mne nic mít. V hotelu jinak nic nebylo. Nemohli jste nic najít! Jediné, co bylo zapotřebí, bylo zbavit se Van der Lunn. Nevěděl jsem, že jste dům obklíčili, jinak bych se o to nepokoušel. Já jsem ho ostatně nevyhodil, on spadl. Byla to nehoda, za to mi nemůžete dávat vinu!"
"Budete překvapen, co všechno vám budeme dávat za vinu," řekl Roger drsně. "Dnes odpoledne bude proti vám vznesena žaloba pro únos Lewise -"
"Van der Lunn!"
"Napadlo vás někdy, že nemusíte mít vždycky pravdu?" zeptal se Roger. Zaslechl hlasy v chodbě a pomyslel si, že ho asi někdo hledá. Ale nespustil z Bradshawa oči. "Máte svého právního zástupce?"
Bradshaw seděl chvíli mlčky, pak si navlhčil rty a řekl svým chraplivým hlasem:

"Beth se o to postará. Beth - Beth se stará o všechno. Ona už mi sežene advokáta." V té chvíli to znělo pateticky. Pak Bradshaw zvedl hlavu a pohlédl skrz mříže do chodby za Rogelovými zády. V jeho očích se objevila hrůza. Roger se rychle obrátil. Stál tam seržant a hovořil s malým mužem, který se díval na Rogera a právě říkal: "Je to velmi naléhavá zpráva." Vytáhl pravou ruku z kapsy kabátu. Neměl v ní však žádnou zprávu, ale revolver. Ten pohyb byl tak samozřejmý, že ho Roger okamžitě nepochopil. Muž vypálil dvakrát na Davida Bradshawa a jednou na seržanta, který po něm skočil a chtěl mu zbraň srazit. Seržant vykřikl a upadl. Pistolník se obrátil a rozběhl se chodbou. Bradshaw se bez hlesu zhroutil a zůstal ležet na podlaze. Roger skočil k mříži, třásl jí a křičel:

"Zastavte ho! Zastavte toho člověka!"

Uslyšel dupot kroků, další výstřel a tupý náraz, jakoby pád těla. Pak zaslechl Jamesona, jak říká s úzkostí v hlase:

"Je mrtvý, je mrtvý!"

Jedna kulka zasáhla Bradshawa do levého spánku, druhá do levého oka. Smrt musela nastat okamžitě.

11. Beth Bradshawová

Roger sledoval události příští hodiny u dálnopisného stroje v oddělení informací. Z jedné strany stál vedle něj Hardy a z druhé strany službu konající inspektor. Místnost informačního oddělení byla jako vždy plná lidí a ruchu. Dálnopisné stroje chrlily informace o stovkách různých pátrání a zprávy o dalších zločinech, Bez ustání zvonily telefony. Všude panoval činorodý a kontrolovaný zmatek, který Roger tak dobře znal. Nyní se však jeho hlava zabývala jen jediným případem. Ten byl až dosud zdánlivě pod jeho kontrolou a teď se mu vymkl z ruky.

Zprávy, které přicházely, byly stručné a věcné: Zpráva: "Policista konající službu před budovou policejní stanice v Cannon Row sdělil, že viděl muže vybíhajícího z policejní stanice. Policista muže pronásledoval a byl postřelen do nohy." Zpráva: "Seržant, který konal službu u vězeňských cel, byl zraněn do hrudníku. Byl ihned ošetřen a jeho zranění není vážné." Zpráva: "Muž, který byl viděn, jak vybíhá z policejní stanice Cannon Row, směřoval k Westminsterskému mostu. Nasedl na zadní sedadlo čekajícího skútru světle modré barvy." Zpráva: "Skútr směřoval na jih od mostu. Všechny okrsky upozorněny."

Zpráva: "Policejní lékař konstatoval, že David Bradshaw byl zabit výstřely z bezprostřední blízkosti. Pitva připravena na odpoledne."

Zpráva: "Dosud žádná stopa po řidiči skútru nebo jeho spolujezdci."

Zpráva: "Policistovo zranění na noze není vážné." Zpráva: "Stav seržanta z policejní stanice v Cannon Row je horší, než se původně soudilo. Připravuje se operace v nemocnici na Charing Gross." Zpráva: "Bledě modrý skútr značky Lambretta byl zahlédnut u Lambethského mostu - je pronásledován vozem místního okrsku."

Zpráva: "Skútr značky Lambretta dostižen. Řidič i spolujezdec prokázali, že v době přepadení nebyli ve Westminsteru."

Zpráva: "Popis muže, který napadl policisty a zastřelil vězně: Výška asi 5 stop a tři palce, bledá pleť, tmavé vlasy. Oblečen v šaty italského střihu, zúžené kalhoty, špičaté boty s nízkými podpadky, měkký klobouk z úzkým okrajem." Tak to šlo pořád dál. Hardy se otočil k Rogerovi a po druhé toho dne mu položil ruku na rameno, nyní spíš jako výraz soucítění a porozumění.

"Tak jsme toho syčáka ztratili," řekl inspektor z informací. "Měli bychom z pekla štěstí, kdyby se nám ho teď podařilo chytit. Já - co je tohle?"

Zpráva: "Kulka, která zasáhla Bradshawa do spánku, byla identifikována jako střela kalibru 0.22 italské výroby."

"Určitá šance tady je," poznamenal Hardy. "Všechno jsme zburcovali. Byl vydán poplach pro všechna nádraží,

přistavy i letiště. Všichni po něm budou pátrat. Nebude pro něj tak snadné dostat se odtud." Ale Hardy nebyl takový optimista, jak předstíral.

"No - mohlo to dopadnou hůř. Doufám, že Wardle je v pořádku."

"Wardle?" zeptal se inspektor z informací.

"Ten seržant z Cannon Row," vysvětlil Roger. Pokynul inspektorovi a vyšel s Hardym ven. Byl si vědom toho, že se na něj všichni dívají se zvýšeným zájmem. Tak to chodilo. Když byli napadeni policisté, v Yardu se vždycky cosi pohnulo - napjatá, horečná atmosféra se dotkla každého.

Na chodbě se Roger Hardyho zeptal: "Mám stále volnou ruku? Mohu sám rozhodovat?"

"Je to potřeba víc než kdy jindy," řekl Hardy.

"Je to zvláštní," poznamenal Roger. "Už jsem tak napolo uvěřil, že Bradshaw neví víc, než nám řekl." Když Hardy neodpovídal, Roger pokračoval: "Rád bych zašel za jeho manželkou a zjistil, jestli neví víc, než nám přiznala." Jen tak v zamyšlení dodal: "A taky bych rád věděl, jestli už o tom všem ví." Bylo možné, že noviny se o tom už dověděly a že se tisk dostal do hotelu Common View.

Za dvacet pět minut se mohl přesvědčit, že tomu tak je.

Před dveřmi do hotelu postávalo asi půl tuctu mužů. Hotel sám vypadal v denním světle ještě zpustlejší. Dva policisté stáli na schodech přede dveřmi a snažili se zabránit novinářům ve vstupu. Jakmile Roger vystoupil z auta, reportéři se na něj vrhli. Obrátily se k němu kamery, šlehaly fotoblesky a otázky na něho jen pršely.

"Viděl jste toho vraha, Weste?"

"Nezranili vás taky, superintendente?"

"Pokusil jste se útoku zabránit?"

"Co to bylo za černocho, který byl s vámi?"

"Máte zprávy o seržantovi Wardlovi?"

Roger se otočil na schodech a řekl: "Poslední informace o Wardlově zdravotním stavu byla špatná. To mě ještě více podněcuje v mém úsilí."

"Už jste vraha chytili?"

"Máte naději, že ho dostanete?"

"Kdybych se někdy vzdal naděje, že vraha dopadnu, pak bych se musel vzdát povolání policisty," odvětil Roger.

Otočil se a vstoupil do vestibulu. V hale stál další policista. Po schodišti scházel mužik v bezvadném obleku, černém saku a pruhovaných kalhotách, s naleštěnými střevíci, vypadal jako právní zástupce z viktoriánských dob. Zůstal stát na posledním schodu, ale přesto byl o kus menší než Roger.

"Vy jste superintendent West?" Jeho výslovnost byla příliš pečlivá, takže působila až nepřirozeně.

"Ano."

"Já jsem doktor Abbott. Máte v úmyslu navštívit paní Elisabeth Bradshawovou?"

"Ano, musím s ní mluvit," řekl Roger netrpělivě.

"Mohu vám jen sdělit, že od ní nezískáte žádné informace," prohlásil Abbott. "Odmítá požit sedativa, nic nedělá, jen sedí na posteli a pláče. Řekl jsem její švagrově, že podle mého názoru ten paroxysmus brzy přejde a poučil jsem ji, jak si má počínat, až chudák ta žena bude přístupnější. Je to smutná záležitost, že ano."

"Ano," odvětil Roger mechanicky.

"Jsem rád, že jste unikl zranění." Abbott kývl na pozdrav a vyšel kolem Rogera z domu. Náhle se otočil, jako by dostal žihadlo. "Och, superintendente!"

"Prosím?"

"Je ta záležitost před tiskem stále utajována?"

"Není důvod, proč byste novinářům neřekl, jak se to té ženy dotklo," odpověděl Roger. "Ale kdyby se vás ptali na totožnost toho muže, řekněte jim prostě, že pouze víte, že jeho jméno je Lewis."

"Samozřejmě," řekl dr. Abbott a otočil se k odchodu. Byl trochu směšný svou korektností a uhlazeností. Roger se přistihl, že se za ním usmívá. Prosadit zákon někdy pomáhala řada velmi pozoruhodných a často i podivných lidí. Když došel ke schodišti, vyšla ze dveří soukromého bytu Rebecca Bradshawová. Její plně tváře byly bledé. Bylo na ní něco nezvyklého: umyla si vlasy, stáhla je z čela a svázala na temeni hlavy stužkou, takže jí nad hlavou trčely. Ale docela jí to slušelo. Její rysy napovídaly, že kdyby shodila několik liber - takových deset - mohla by z ní být docela hezká žena s pěknou postavou. Těsně přiléhající svetřík dával vyniknout jejímu plnému poprsí, jejímu štíhlému pasu a křivkám jejích boků.

"Dobré jitro, paní Bradshawová. Já jsem superintendent West."

"Já vím," řekla a v jejím hlase bylo napětí. "Na vás asi tak brzy nezapomeneme. Co chcete?"

"Potřebuju si pohovořit s vaší švagrovou," řekl Roger klidně. "Nebudu ji obtěžovat víc, než je nutné."

"Budete ji obtěžovat tak dlouho, až ji doženete k sebevraždě." Slova zněla o to kousavěji, že byla pronášena pomalu a rozvážně. Jako kdyby chtěla každému slovu dodat patričníou váhu. "Doženete ji k smrti, právě tak jako jste dohnal k smrti jejího manžela."

Roger řekl stručně: "Mám jít nahoru sám, nebo mne tam dovedete?"

Obešla ho a kráčela napřed. Věděl, že by si neměl lámat hlavu s tím, co řekla, ale její slova ho zasáhla. Měla vlastně pravdu, že Davida Bradshawa dovedl ke smrti a že policie neudělala nic, aby mu zachránila život. Jaký by mělo smysl dokazovat, že nikoho ani nenapadlo pomyslet na to, že by k takovému útoku mohlo dojít. Že je nevaroval jediný náznak. V hloubi duše věděl, že si mohl vypočítat, že jestli Bradshaw poskytne nějaké informace, tak se ocitne v nebezpečí. Problém spočíval v tom, že se mylně domníval, že Bradshaw je jen okrajová figura.

Jak šel za tou ženou, všiml si jejích štíhlých kotníků a drobných chodidel.

V pokoji napravo od místnosti, kde byl předchozí noc, slyšel Roger mužský hlas. Rebecca zaklepala ostře na dveře, otevřela je dokořán a ohlédla se:

"Je tady zase ten West."

Ustoupila stranou a Roger vstoupil. Joshua Bradshaw, velmi podobný svému bratrovi, stál u toaletního stolku a díval se na Elisabethu Bradshawovou. Elisabeth ležela na posteli, kolena přitáhla k bradě, jako by toužila vrátit se do matčiny lůna a najít tam klid. Už neplakala, ale slzy jí poznamenaly tváře. Byla smrtelně bledá, což zdůrazňovaly její tmavé vlnité vlasy. Měla otevřené oči a zírala přímo před sebe.

Joshua se jedovatě zeptal:

"Proč ji, k čertu, nenecháte na pokoji?"

"Jestli chcete slyšet, co se jí hodlám zeptat, buďte zticha," řekl Roger. "Když mne budete přerušovat, dám zavolat jednoho z mých mužů a budeme všechno zapisovat. To nám umožní brát všechno, co řekne, jako průkazní materiál. Samozřejmě i to co řeknete vy!" Podíval se ostře na Joshuu, který polkl a neklidně se pohnul. V očích se mu odrážel vztek. Měl větší ohryzek než jeho bratr i delší a vyhublejší krk. Také jeho nos byl delší a zahnutější, takže vypadal spíš jako karikatura svého bratra. Roger si pomyslel, že jeho manželka v něm musela najít mimořádné vnitřní kvality, které vyvážily jeho vzhled.

Roger přistoupil k posteli, přitáhl si židli a velmi klidně řekl:

"Paní Branshawová, vašemu manželovi už nikdo nemůže pomoci, ale vy byste mohla pomoci očistit jeho památku."

Žena se ani nepohnula, ani neodvrátila zrak.

"Těžko to za vás udělá někdo jiný," pokračoval Roger. "Sám fakt, že byl tak surově zavražděn, naznačuje, že si někdo chtěl pojistit, aby váš manžel na policii nemluvil. Rozumíte mi?"

Zase se ani nepohnula, ani se na něj nepodívala.

"Což nás vede k tomu, že si myslíme, že věděl asi víc, než přiznával. Je to zřejmě zákeřná organizace. Pokud k ní váš manžel opravdu nepatřil, nebo nevěděl, jak je nebezpečná, pak není důvod, aby byla špiněná jeho památka."

Elisabeth Bradshawová nedala ani náznakem najevo, že by ho slyšela. Zdálo se, že ani nevnímá Rogerovu přítomnost. Přistavil si židli ještě blíže a odolal pokušení podívat se do tváří manželského páru, který byl zastrašený jeho rázným projevem a stál teď velmi tiše.

"Jestli víte o tom, že byl váš muž do té věci zapleten více než říkal, ale že k tomu byl donucen, tak to potřebujeme vědět také. Pomůže to zmírnit poskvrnu jeho památky a pomůže nám to zajistit, aby nedošlo k dalším obětem, aby nikdo jiný netrpěl, jako trpíte vy."

Rebecca vybuchla: "Vždyť ji mučíte! Proč jí nedáte pokoj?"

Teď měl Roger důvod, aby se podíval na Rebeccu a aby se tak mohl odvrátit od tváře Beth, která vypadala jako maska smrti. Připomněl si, že Rebecca nadhodila, že její švagrová by si mohla vzít život a byl teď skoro ochoten uvěřit tomu, že by toho byla schopna.

"Jestli si myslíte, že ji mučím, pokuste se představit si, co se stane, když mi nepomůže," řekl. "Bude vyslýchána den za dnem. Bude muset podávat svědeckou výpověď, až se nám podaří chytit vraha a jeho další společníky. Místo toho, aby se té tíže zbavila teď, bude to v ní narůstat jako rakovina. Přišel jsem k ní sám, abych jí umožnil mluvit volně. To, co mi řekne, když jsem tu sám, nemůže být použito jako svědectví před soudem. Ale jestli nebude mluvit, bude muset být vyslechnuta úředně a budeme nuceni předvést ji do Yardu. Nemůžete jí vysvětlit, že tohle je nejlepší cesta, jak jí pomoci?"

"Pomoci!" Odsekla Rebecca výsměšně.

Pak se poprvé Elisabeth pohnula. Zvedla hlavu na polštáři a pomalu natáhla nohy, jako by jí tato námaha působila bolest. Pomalu otáčela hlavou, až se její a Rogerův zrak setkaly. Bylo to jako dívat se do tváře smrti. Jen její oči žhnuly jako uhlíky.

"Kdyby nebylo vás, můj David by byl naživu," řekla bezbarvým hlasem. "Teď už nemám, proč bych žila. Nemám pro co žít."

Po dlouhé, dlouhé pauze se z jejích žhnoucích očí začaly řinout slzy. Náhle se maska smrti stáhla do výrazu strašného žalu. Rozevřela ústa, čelist se jí začala prudce chvět.

Začala hlasitě nářikat.

12. Slepá ulička?

Roger čekal dole v hale. Stále se mu před očima vynořoval obraz té ženy. Opustil pokoj krátce poté, co spustila nářek. Brzy nato, jak se dozvěděl, se švagrové podařilo přemluvit ji, aby spolkla několik tabletek, které jí tu nechal dr. Abbott a aby vypila trochu horkého mléka. Oba Bradshawovi byli teď nahoře s ní. Bylo však nutné je také vyslechnout - bez ohledu na jejich pocity. Už nebylo možné výslech odkládat a nebyla to právě láková vyhlídka.

Zazvonil telefon.

Přístroj byl zavěšen na zdi v koutě u schodiště. Roger k němu přistoupil, zvedl sluchátko a ohlásil úředním tónem:

"Hotel Common View."

"Je tam, prosím, superintendente West?" byla to jedna z telefonistek Yardu.

"U telefonu. Kdo mě shání?"

"Pan Klemm, prosím."

"Spojte mě s ním." Roger měl dojem, že zaslechl nahoře kroky, ale nikdo se neobjevil. Téměř obratem uslyšel Klemma, který hned spěšně začal:

"Promiňte, že vás vyrušuju, pane, ale jsou tu dvě tři věci, o kterých byste měl vědět. Volal pan Pendleton a říkal, že s tím taxikářem zatím neměl štěstí. Dotazovali se u všech sousedů a vyslechli i několik lidí, kteří byli v tu dobu v parku. Je šance tak jedna k tisíci, že bychom toho chlapa našli - máme toho už nechat?"

"Ne. Pokračujte dál. Obráťte se na Asociaci taxikářů, aby vám pomohli."

"Dobře. Ani s tím skůtrem není nic nového. Bohužel. Vypadá to, že se tomu chlapíkovi podařilo zmizet. Ale jestli je pořád v Anglii, dostaneme ho," dodal Klemm rychle. "Pokud jde o to setkání v poledne, pane - posunul jsem to na druhou hodinu, když tu nejste. Jamesona odvolali do South Africa House, ale vrátí se před druhou. Vyhovuje vám to?"

"Souhlasím, v pořádku."

"Spojil jsem se taky s Hammertonem na letišti. Připravuje úplný soupis všech lidí podezřelých z pašování za posledních šest sedm měsíců. Bude to pořádný kus práce, prošetřit všechny letecké osádky - Hammerton dokonce říká, že to je dlouhodobý úkol a že takhle narychlo je to nemožné."

"Já vím, co tím myslí," řekl Roger. "Ale jen na něm naše práce neleží." Začal přemýšlet v rychlejších obrátkách.

"Pořídte seznam všech aerolinek, které létají z Londýna do Jižní Afriky a vyjednejte návštěvu v jejich kancelářích. Na co se budete ptát, to vysvětlím až později. Pak potřebujeme připravit výzvu, kterou rozešleme policii do všech velkých světových měst. Požádáme o spolupráci. To, co nás hlavně zajímá, je nevysvětlitelný vzrůst dodávek průmyslových diamantů a změny jejich cen. Prostě všechno, co naznačuje, že v poslední době byl trh v té nebo oné zemi náhle zaplaven nabídkami. Je s vámi McKay?"

"Je. Právě se chystá odejít. ..."

"Dejte se do toho oba dva. Zajistěte si taky asi dvě písáčky, které budete mít stále k dispozici." Rogerovi se teď zdálo, že vidí vyšetřování ve správné perspektivě, a to ho vzrušovalo. "Potřebujeme dostat ze všech hlavních měst informace o krádežích diamantů. A o zásilkách, které nedošly. Potom potřebujeme získat informace ze všech aerolinek, které mají spojení s Jižní Afrikou. Musejí nám říct, kdy byly jaké zásilky z jejich letadel ukradeny. Pak potřebujeme zjistit všechny pojišťovací společnosti, které vyplácely ohlášené nároky na ukradené diamanty - tady i v zahraničí. Pochopil jste, co mám na mysli? Načrtněte spolu s McKayem plán celé akce!"

"Dobrá, pane superintendente." Znělo to, jako kdyby měl Klemm radost. Koneckonců to byla práce, do které by se rád zakousl každý inspektor. Klemm a McKay v tom zřejmě viděli velkou příležitost k povýšení na superintendenty. Kdyby se jim podařilo přispět k vyřešení tohoto případu, zasloužili by si to.

"Ještě něco?" zeptal se Roger.

"Je tu ještě jedna záležitost." Klemm to říkal tónem, který naznačoval, že o tom mluví jen s nechtutí. "Dostalo se to na veřejnost. Když se rozkřikla ta zpráva o střílení v Cannon Row, bylo tam okamžitě několik chlapů od Reutera a v několika minutách to měli - nemohli jsme tomu zabránit. Už vědí, že Lewis je ve skutečnosti Van der Lunn. Informační oddělení je obléháno novináři z Fleet Street a plné ruce práce zřejmě mají i v South Africa House. Nejsme schopni ten přívál zastavit."

Roger řekl zamyšleně: "Možná, že nám to spíš pomůže. Co smíme oficiálně pustit ven?"

"Hardy - pardon, zástupce náčelníka - by rád věděl, co si o tom myslíte vy ..."

"Tak v rychlosti tři věci," řekl Roger. "Za prvé - zveřejněte popis skůtru, toho řidiče a toho vraha. Za druhé - vyzvěte, aby se přihlásil každý, kdo znal Davida Bradshawa. Za třetí - vydejte popis Van der Lunna a požádejte každého, kdo ho viděl na letišti nebo později a kdo třeba viděl taxi, které ho dovezlo do hotelu Common View, aby se ohlásil. Je to jasné?"

"Všechno to mám."

"Rychle to rozjed'te. Ať to dostane tisk, televize i rozhlas. Požádejte o plnou spolupráci - a postavte to tak, že jde o rozsáhlou organizaci pašeráků s diamanty."

"Rozkaz," odvětil Klemm a znělo to, jako by se už nemohl dočkat, až zavěsí a začne pokyny uskutečňovat. Nebylo pochyb, že se do práce pustí s plnou vervou. Jediné nebezpečí mohlo vyplynout jen z jeho přílišné horlivosti, nebo z toho, že opomene něco samozřejmého, protože bude jednat ukvapeně.

"Tak nashledanou," řekl Roger a zavěsil.

Když pokládal sluchátko, uvědomil si najednou, že ho někdo sleduje. Když telefonoval, nevšiml si toho. Ale nyní mu bylo jasné, že nahoře někdo stojí a poslouchá. Nepodíval se tam. Ten člověk se zřejmě pohnul a tím na sebe Rogera upozornil, když přestal mluvit. Roger se velmi tiše přiblížil ke schodišti. Na schodech stála Rebecca, která se ani

nesnažila skrýt, nebo předstírat, že nenaslouchala. Rogerovi blesklo hlavou, že o Elisabeth se více než Rebecca stará Joshua Bradshaw a bylo mu to divné. Odstoupil od schodiště a sledoval Rebeccu, jak schází dolů. Pomyslel si, že se asi stalo něco, co změnilo její chování. Nebyla v něm už ta jedovatost, která se předtím projevovala ve všem, co řekla. "Neztrácíte čas, že ne?" poznamenala.

"Nesmím ho ztrácet. Jak se vede paní Bradshawové?"

"Usnula, bohudíky." Rebecca si pravou rukou uhlašovala svůj účes. Měla malou pěstěnou ruku, právě tak štíhlou jako byly její nohy. Hrubou práci v hotelu dělala asi těžko. "Řekla bych, že bychom vám měli být vděční, protože jste ji vyburcoval z apatie. Snad na tom bude líp, až se vyspí. To je také to jediné, zač vám kdy budeme vděční."

Roger řekl: "Paní Branshawová, v mé práci jsou určité povinnosti, které mám právě tak nerad jako vy. Ale to nemění nic na skutečnosti, že je musím provádět. Slyšela jste, že jsem žádal, aby se přihlásili všichni Davidovi přátelé. Musím složit dohromady kompletní obraz jeho života v uplynulém roce. Musím zjistit všechny lidi, které znal. A všechny okolnosti. Vy a váš manžel mi můžete pomoci víc než kdo jiný, když budete chtít. A čím dříve budeme mít ten obraz, tím rychleji budeme mít tu hroznou záležitost za sebou."

Řekla: "To je možné."

"Budete tedy rozumní a pomůžete nám?"

"A kde je vaše oblíbená hrozba, že když nepomůžeme, dostaneme se sami do podezření?"

"Vy už podezřelí jste," opáčil Roger. "Jediný způsob, jak se z toho dostat, je říct nám plnou pravdu. Nejdříve chci položit řadu otázek vám a pak tytéž otázky položím vašemu manželovi. Když budete vypovídat pravdu, pak se budou odpovědi ve všech podstatných bodech shodovat. Souhlasíte?"

Po delší pomlce řekla Rebecca mrzutě: "Tak dobře. Ptejte se."

Odpovídala rychle a stroze a zdálo se, že bez vytáček. Ale pokud říkala pravdu, pak to vypadalo, že o svém švagrovi mnoho neví. Trávil prý hodně času v hotelu, ale pokud ví, mohl právě tak trávit hodně času jinde v Londýně nebo v Anglii vůbec, aniž by to manželka nebo příbuzní věděli. Kdykoli totiž odcházel z hotelu, domnívali se, že jde na letiště, ale důkazy pro to neměli.

"Po pravdě řečeno, Joshua a já jsme vždycky měli dojem, že Beth tak trochu zahýbá," řekla Rebecca. "Byl jako námořník. Měl velkou možnost vést dvojí život. Ovšem neměli jsme pro to žádné důkazy a bůhví, že Beth zbožňovala každou píď země, na kterou vstoupil, jak se říká. Kdyby se provalilo, že má někde ulitou nějakou krasotinku, tak by ji to zaručeně zdrtilo."

Roger řekl pomalu: "Možná, že není tak křehká, jak si myslíte." Rebecca pohodila hlavou, ale Rogerův názor nekomentovala. Roger vytáhl z kapsy fotografie Nightingala z Globu a podal jí ji. Chápal to jen jako rutinu. "Znáte tohoto muže?"

Podívala se na snímek a dříve, než pronesla jediné slovo, bylo jasné, že odpověď bude znít ano.

"Jak bych ho neznala. Jmenuje se Knight, je to obchodní agent. V poslední době tady často bydlel. On a David se dost spřátelili - měli často dny volna ve stejnou dobu. Co ten s tím má co dělat?"

Byl to jeden z těch dní, kdy Hardy nešel na oběd. Nabíral na váze, a tak se omezoval v jídle, kdykoliv to nevyžadovalo příliš přemáhání. Vyslechl Rogera, přikývl a řekl:

"Tak máš další věc, do které se musíš zakousnout. Jdi za tím, Hezoune, ale nečekej žádné zázraky. Tahle práce se táhne příliš dlouho, nedá se to rozlousknout za jeden den."

Roger poznamenal zamyšleně: "Určitě ne tady."

"Co tím myslíš?"

"Jestliže jsou naše domněnky správné a jde o organizaci, která pracuje po celém světě, pak musí mít někde centrum a to je asi v Jižní Africe. Jestli ji máme rázně zničit, pak se to asi musí uskutečnit tam odtud."

"To má být nějaký návrh?" Hardy se zpola usmíval a zpola mračil.

"Návrh? Já jenom konstatuji fakta."

"Já jsem tomu rozuměl tak, že navrhuješ vydat se do Jižní Afriky a vyřídit to tam odtud," řekl Hardy suše. "Abych nezapomněl, dnes odpoledne mám schůzi na ministerstvu vnitra a očekávám, že se to protáhne až do večera. Zítra mám zase policejní konferenci. Budu k dispozici jen v nejnutnějších případech. Když to bude možné, vyřizuj všechno sám."

"Pokusím se," slíbil Roger.

Vyšel ven a hlavou mu táhlo: Opravdu jsem něco takového naznačoval?

Sešel dolů do kantýny na hamburger a trochu kávy. Vzpomněl si, jak mu to Janet předpověděla. Bylo zajímavé, jak často měla pravdu. Nikdo z těch, kdo se podíleli na pátrání, v bufetu nebyl. Několik superintendentů se ho ptalo na všední záležitosti. Bylo jasné, že v Yardu vládne pevné odhodlání dopadnout muže, který postřelil policistu a zabil Davida Bradshawa. Roger však cítil, že se také začíná šířit pocit resignace. Každý věděl, že dopadnout právě tohoto zločince bude velmi nesnadné.

Do své kanceláře dorazil za pět minut dvě. Za dvě minuty se místnost zaplnila. Přišel Klemm, Jameson, Gorlay a McKay. McKay byl Skot k nezapření. Měl řídké vlasy barvy pisku, které se mírně vlnily po jeho vejčité hlavě. Mluvil se skotským akcentem, který nezmizel ani po dvacetileté službě v londýnské městské policii. Roger už si na ten přízvuk zvykl tak, že ho ani nevnímá.

Gorlay přinesl dvě další židle a všichni se sesedli kolem stolu. Klemm jim ukázal graf, který vyznačoval letecká spojení z letiště Jana Smutse, hlavního mezinárodního letiště v Jižní Africe, které sloužilo jak pro Johannesburg, tak pro Pretorii. Ke grafu přiložil seznam leteckých společností, mezi nimiž byly BOAC, Jihoafrické aerolinie, Air France, Alitalia, KLM, Lufthansa a další.

Jameson, který přišel z porady v South Africa House, doplnil tyto informace dalšími podrobnostmi o činnosti, která

probíhala na letišti Jana Smutse. Rychle schválili plán akcí. Klemm a McKay se chopili své příležitosti a vypracovali ho dobře. Roger měl jen několik připomínek, ale nic zásadního měnit nechtěl.

"V pořádku," řekl ve tři hodiny. "Dále je nutno navrhnout dopis, který bude rozeslán všem leteckým společnostem, a další dopis pro všechna policejní ředitelství. Ten, pokud bude možno, doplníme dotazníkem. Vyplněné dotazníky nám pak poskytnou důležité informace, když budou otázky dost jasné. Udělejte návrhy a připravte obálky, aby dopisy mohly být okamžitě odeslány - je zapotřebí rozeslat je ještě dnes - třeba o půlnoci. Bylo by dobré přiložit také fotografie - Nightingala, Lewise - alias Van der Lunna - a Davida Bradshawa. Musíme rozeslat také popis vraha z Cannon Row." Roger si všiml, že Klemm chtěl něco poznamenat, ale že si to rozmyslel. Usmál se. "Výborně. Vy připravíte přílohy. Já si je prohlédnu, až se vrátím z redakce The Globe."

Jameson se podíval, jako by chtěl něco říci, ale neměl zároveň dost odvahy to vyslovit.

"Má někdo nějaký dobrý nápad, než odjedu do redakce?"

"Ještě jednu věc by snad stálo za to zjistit," řekl Jameson.

Všichni se k němu otočili. Byli si jisti, že to, co řekne, bude mít svůj význam. Jameson pokračoval:

"Máme zde mapu světa, na které jsme vyznačili letecká spojení z Jižní Afriky do hlavních světových měst." Ukázal prstem na jeden dokument, který už byl připraven. "Potřebujeme získat i podrobnosti o posádkách, které na těchto linkách létají. Ty dostaneme v centrálních kancelářích těchto společností. Je tu ovšem jedna okolnost, kterou jsem se dnes dověděl v South Africa House. Mohou nám sdělit, na kterých linkách do kterých měst letěl pan Van der Lunn během minulých šesti měsíců. Bohužel cestoval hodně. Možná že by bylo vhodné zjistit, při kterých z těchto letů se jako pasažér objevil i ten reportér z The Globe, Nightingale."

13. Další shody okolností?

V redakci The Globe se nic nezměnilo. Byl tam tentýž vrátný, stejní poslíčkové, tentýž muž u výtahu. Když Roger vstoupil do sekretariátu, Faith Soamesová se na něj usmála a vstala. Vypadalo to, že má radost, že ho zase vidí. Dokázala budit dojem, že se její zájem týká výlučně jeho a Roger se ptal sám sebe, jestli takovým dojmem působí i na jiné muže. Otevřela dveře do kanceláře svého strýce a poodstoupila, aby mohl Roger projít. Podezřívá ji však, že se postavila znovu tak, aby se jejich těla dotkla - tak jako to už udělá předtím. Její pleť byla bezvadná, její úsměv byl půvabný a důvěrný.

Zavřela za Rogerem tiše dveře.

Soames seděl ve svém velkém křesle, jednu ruku položenou na stole. Klouby na prstech a zápěstích měl oteklé. Jako by tu takhle seděl od té chvíle, co ho Roger viděl naposledy. Pokusil se o totéž gesto, nadzvedl se, aby si potřásl rukou, a klesl na křeslo se zasténáním, které se pokusil zakrýt kašlem.

"Něco vám musím říct, než začnete klást ty své otázky," řekl. "Má sekretářka je typ, který představuje přirozený

sexuální symbol. A u vás cítí něco podobného. Většinu mužů si drží od těla a nesnese ani, aby se jí dotkli. Dejte si pozor, je to mazaná ženská. A dovede si jít za svým."

Roger řekl suše: "A má také velkorysého strýce, řekl bych."

"Jakápak velkorysost?" zeptal se Soames. "Je to přitažlivá mladá samice a vy jste hezký samec. Musím být velkorysý k tomu, abych vzal na vědomí, že samec a samička k sobě patří? Ale vy jste sem jistě nepřišel proto, abychom se bavili o Faith. Už jste našel Nightingala?"

"Nenašel," odvětil Roger, "ale člověk, který byl shodou okolností jeho přítel, byl dneska zavražděn."

Soames neodpověděl, ale jeho rty se rozevřely a pak je pevně stiskl. Na dlouho chvíli nastalo ticho. Tak řekl:

"Pokud moje redakce koná svou práci dobře, pak v Anglii dnes došlo jen k jedné vraždě. K vraždě Davida Bradshawa."

"Správně."

"Nightingale neuzavírá tak snadno přátelství."

"Pokud to přátelství neuzavře a neudrží jen naoko," řekl Roger. "Pane Soamesi, jedna z těchto možností bude asi správná. Buď se Nightingale spřáhl s Bradshawem v pašování, předstíral, že je obchodní cestující a chodil do hotelu Common View jako jeho společník, anebo Bradshawa podezíral a záměrně chodil do hotelu, kdykoliv tam Bradshaw byl. Pro něj bylo snadné zjistit si, která osádka bude na pravidelné lince do Londýna."

Soames chvíli uvažoval a pak řekl: "Vsadil bych se, že pravděpodobně Bradshawa podezíral a navázal s ním známost, aby získal nějaké důkazy. Tvrdil mi, že už je blízko k vyřešení toho případu. Jestli se domníval, že Bradshaw je zloděj nebo pašerák diamantů, tak byl sice na stopě, ale k odhalení centra té organizace měl daleko."

"Já bych si zatím nesázel ani na jednu, ani na druhou možnost," řekl Roger. "Ale doufám, že máte pravdu. Byl bych hrozně nerad, kdyby do tohoto případu byl zapleten jeden z významných londýnských novinářů."

"Odmítám uvěřit, že by to bylo možné, zejména v případě Nightingala," prohlásil Soames. "Máte snad nějaké důkazy, které by to potvrzovaly?"

"Možná, že je máte vy. Rád bych zjistil, kolik cest do zámoří podnikl v uplynulých šesti měsících. Řekl jste mi, že měl dovoleno cestovat, kam chtěl a že měl pokyn vyřešit ten případ, ať už by ho zavedl kamkoliv. Kam ho tedy zavedl?"

"Zřejmě máte nějaký důvod, když se na to ptáte ..."

"Až budu znát odpověď, řeknu vám všechno, co vím," odpověděl Roger.

Soames zabručel, naklonil se dopředu a stiskl knoflík spojovacího přístroje. Díval se Rogerovi přímo do očí a aniž čekal, co řekne Faith, oznámil jí:

"Tenhle pan superintendent by rád věděl, kde byl Jim Nightingale v posledních šesti měsících - především kdy vyjížděl za hranice. Tahle data bys měla mít po ruce. Pokud by něco scházelo, postarej se rychle, aby se to doplnilo. Já mám teď na hodinu zasedání redakční rady, tak poskytni panu Westovi všechnu potřebnou pomoc a zajisti mu všechny další informace, o které ještě třeba požádá. Dej mu šálek čaje a snaž se z něj vymámit taky nějaké zajímavosti pro nás - mám dojem, že nám něco tají."

Odmlčel se, usmál se a dodal:

"Zaskoč sem, jakmile budeš mít všechny podklady pohromadě," nařídil. Pak vypnul přístroj a začal uskutečňovat své strastiplné pohyby; vstal ze židle, postavil se na nohy a se silnou holí v ruce se šoural namáhavě ke spojovacím dveřím. Strčil do nich, otevřel je a začal mluvit s někým, kdo seděl v konferenční místnosti. Dveře se za ním zavřely a Roger slyšel už jen tlumené hlasy, jimž nerozuměl ani slovo. Čekal dlouho a v duchu se bavil tím, co mu řekl Soames o své neteři. Vypadalo to skoro, jako by chtěl Rogera upozornit na dívčinu mimořádnou přitažlivost.

Pojednou vstoupila. Na podnose nesla čaj a šest vdolečků politých hustou smetanou. Šálky zazvonily, jak pokládala stříbrný podnos na roh stolu přeplněného papíry. Pak si přitáhla židli.

"Tyhle vdolky s čokoládou a smetanou má strýc zvlášť rád," řekla. "Naštěstí se nemusí starat o dietu. Musí to být otrava sledovat stále váhu, aby jeden neztloustl."

"To se mne netýká," řekl Roger.

"Mléko a cukr?"

"Jen mléko."

"A vy tvrdíte, že si nehlídáte váhu," řekla Faith posměšně. Chovala se tak přirozeně, jako by byla jeho dcerou a Rogerovi blesklo hlavou, že kdyby byla tak o deset let mladší, přál by si, aby se do ní Martin nebo Richard zamilovali. Nalila čaj do šálek. "Dáváte si rád čaj v klidu nebo při něm pracujete a nedokážete si odpočinout?"

"Odpočívám zásadně doma," řekl Roger mírně.

"A taky jste věrný!" Podala mu šálek a přistrčila vdolky. Pak usedla do malého křesla a natáhla své dlouhé štíhlé nohy. V jejích pohybech a způsobech bylo něco, co připomínalo kočku. "Tak tedy začneme." Zdvihla list papíru a začala číst: "Náš zvláštní korespondent James Nightingale dostal za úkol zabývat se záhadou pašovaných diamantů dne 27.

března, což znamená, že se šest měsíců zabýval výlučně touto věcí. Během té doby podnikl lety do těchto zemí: Jižní Afrika, dvakrát, USA (New York) dvakrát, Argentina (Buenos Aires), jednou - "

"Znáte data?"

"Potřebujete je hned?"

"Prosím."

Začala je odříkávat a zřejmě čekala, že ji bude přerušovat. Ale Roger mlčel. Největší námahu mu dělalo udržet nehybnou pokerovou tvář, protože data se přesně shodovala se dny, kdy do těchže měst letěl Van der Lunn. I když Jihoafričan mezitím podnikal také jiné cesty. Navíc Van der Lunn začínal své cesty z Johannesburgu a Nightingale z Londýna. Bylo ovšem překvapivé, jak často byli na stejném místě ve stejném čase. V jednom nebo ve dvou případech si Roger nebyl jistý, ale shod napočítal celkem devět.

Faith se na něho dívala, jako by si už tolik nevěřila.

"Ujišťuju vás, že má paměť je naprosto spolehlivá," řekla.

"Jsem si jistý, že je, ale nejsem si tak zcela jistý svou vlastní pamětí. Sepsala jste to všechno?"

"Ovšem," podala mu listinu. Podrobnosti tam byly zaneseny bez chyby. Místo aby se na křesle opřela dozadu, naklonila se k němu. Ten den měla na sobě světle zelené plátěné šaty s kulatým výstřihem a jak se naklápěla, výstřih se odchýlil. Roger nemohl zabránit, aby nezahlédl, že má podprsenku, která sice kryje spodní část ňader, ale horní část zůstává obnažena. Uvědomil si mimoděk, jak krásně formovaná jsou její prsa a jak bílá a hebká je její pokožka. Pohlédl jí do očí. Usmívala se docela nenuceně.

"Koneckonců," dodala, "vás mám přece svést."

"Koneckonců," opakoval Roger s určitým úsilím, "váš strýc neví, že polovina všech žen, se kterými jsem se kdy setkal, si myslí, že jsou ve svádění mistryně."

Její výraz se náhle změnil a dívka se stáhla do křesla. Očekával, že vyskočí, nebo že si poodsune židli. Byl připraven na něco, jako byl výbuch Rebecy Bradshawové několik hodin předtím. Faith však jen přimhouřila oči a sevřela rty. Trvalo chvíli, než promluvila. Jakmile ale vyslovila první slova, napětí se zmínilo. Ve tváři se jí znovu objevil úsměv a její oči se rozjasnily.

"Hezoune, já bych si ale opravdu přála seznámit se s vámi blíže. Můžete mi říct, proč se tak naléhavě snažíte zjistit, kde byl Nightingale?" Když Roger hned neodpověděl, pokračovala: "Nevadí mi tolik, že jsem u vás neuspěla, ale byla bych hrozně nerada, kdyby si strýc myslel, že jsem katastrofálně propadla."

Roger se zasmál: "Myslím, že by ho to ani nepřekvapilo. Ví toho o policistech hodně. Řeknu vám to, ale jen vám. Musí to zůstat jen mezi námi."

"Slibuju."

"Van der Lunn navštívil tatáž města a někdy se dokonce shodovaly jeho návštěvy s návštěvami Nightingala. Není to zajímavé? Nightingalovy zprávy jsem si přečetl, ale řekněte mi něco jiného ..."

"Například co?"

Roger si vidličkou nabodl kousek zákusku se smetanou a položil ho na svůj talířek. Když se do něj pokusil zakrojit, roztekla se smetana, i džem po talířku. Jedl málo, ale po celou dobu sledoval děvče. Když dojedl, zeptal se:

"Proč byl právě Nightingale určen k tomuto úkolu?"

"Byl obětován na oltář Velkého Boha zpravodajství."

"Proč jste ten případ považovali za tak mimořádný?"

"Tak nevím, jestli by strýc schválil, abych vám to řekla." Faith se zamyslela, ale po chvíli pokračovala: "Snad by mu to nevadilo." Vytáhla z kapsičky jemný kapesník, naklonila se a lehce Rogerovi otřela rty. "Jestli se ukáže, že jíte nezpůsobně, tak si to možná rozmyslím a nebudu s vámi navazovat bližší styky. Doslechli jsme se, že Jižní Afrika má nedostatek cizí měny a můj strýc dostal podezření, že by se to pašování mohlo dít s blahovolným vědomím tamní vlády. Chtěl se dovědět, jestli tajným zdrojem jihoafrických devizových zásob není právě pašování. Hodí se mu všechno, co může představovat ránu do zubů nacionalistické vlády v Jižní Africe. Ale chtěl mít absolutní jistotu, než by o tom něco uveřejnil."

"A neuveřejnil o tom něco?"

"Musím vás dát zapsat na seznam osob, které dostávají náš list zdarma," řekla Faith. "Ne, dosud nic neotiskl. Jim Nightingale pátral všemi směry, jen si vzpomeňte. Jak už jsem vám několikrát řekla, je to výtečný žurnalista. Možná jeden z nejlepších na Fleet Street."

"Závěr?" zeptal se Roger.

"Přemýšlejte sám," naléhala Faith.

Rogera to rozesmálo. "Pokud takový skvělý novinář nemohl přijít na nic, čím by podepřel svou teorii, na nic, co se dalo otisknout, znamená to, že se skutečně asi nedalo nic takového najít."

"Chytrý chlapec," ušklíbla se Faith.

"A nejsem?" Roger se zvedl. Shrnul všechny dokumenty a strčil je do své aktovky. "Teď už musím jít, i když ty vdolečky ještě nejsou snědené. Mám přinejmenším ještě dvě pochůzky, než se dostanu domů. Buďte tak hodná a poděkujte za mne strýčkovi."

"A mně nepoděkujete?"

"No samozřejmě," opáčil Roger. Naklápěla se v křesle dozadu a vypadala tak cudně a skromně, jak jen děvče může vypadat. Sklonil se a políbil ji lehce na čelo. "Moc vám děkuju," řekl. "Za všechno." Zamrkal na ni a pak se obrátil ke dveřím, dřív než se mohla zvednout z křesla. Ještě se otočil, aby viděl, jak to na ni zapůsobilo. Kousala se do rtů, ale její oči, jak se zdálo, se na něj usmívaly.

"Sbohem," řekl a odešel.

Na cestě po schodech, když potom vyšel na Fleet Street plnou večerního dopravního ruchu, a ještě když usedal do policejního vozu, který ho vezl do Scotland Yardu, stále viděl v duchu obraz Faith Soamesové. Na mysl se mu stále a stále vracelo jedno slovo; slovo "přitažlivá."

Klemm, McKay, Jameson a Gorlay na něj už čekali v jeho kanceláři. Oba inspektoři se tvářili sebevědomě. Když se přesvědčil, co udělali, připustil, že mají právo cítit spokojenost. Otázky adresované policii, letištní policii a leteckým společnostem byly redukovány na minimum. Každá otázka byla formulována tak, že odpovídající mohl odpovědět stručně a rychle. Nikdo to nemohl považovat za byrokratické zdržování. Dotazník pro policejní sbory byl stylizován takto:

1. Byli jste v posledních dvanácti měsících vyzváni, abyste vyšetřovali ztrátu nějakých diamantů? Pokud ano, sdělte

laskavě:

2. Kolik bylo takových žádostí?
3. Ze které země pocházela ztracená zásilka?
4. Byla posílána
 - a) letecky,
 - b) po moři
 - c) po železnici
5. Kdo žádal o pátrání?
6. Jaká byla přibližná hodnota každého balíčku?
7. Podařilo se zásilku nalézt?
8. Byli pachatelé zatčeni? Pokud ano, sdělte jména.
9. Můžete jmenovat podezřelé osoby - zcela důvěrně?
10. Šlo-li o více podobných případů, domníváte se, že v tom byli zapleteni titíž pachatelé?
11. Pokud je vám známo jméno, uveďte pojišťovací společnost, která vyplatila náhradu.
12. Máte důvod k podezření, že diamanty byly odcizeny firmám, které je získaly nezákonně?

Otázky připravené pro ostatní úřady byly právě tak výstižné. Roger litoval, že Hardy není ve své kanceláři, aby mohl dotazníky také odsouhlasit. Hardy však nebyl k dosažení a Roger nechtěl akci zdržovat. Provedl jen několik malých úprav a nařídil, aby dotazníky byly rozeslány. "Připočtete čtyřicet hodin potřebných pro doručení, a pak začněte telefonovat," rozhodl. "Tucet prvních odpovědí nám naznačí, jak se věci budou vyvíjet."

Když skončili tuto práci, atmosféra v kanceláři se zklidnila. Roger ještě dvakrát hovořil s du Toitem a s obchodním atašé jihoafrického velvyslanectví.

Zatím nepřicházely žádné zajímavé zprávy, ale stále byla naděje - Až konečně policie z Hampshiru oznámila, že oba muži ze skútru odletěli z letiště v Hurnu do Cherburgu, a to předchozí večer. Mohli být tedy kdekoli v Evropě - nebo mohli letět dál, do všech možných končin světa.

Když Roger sdělil tyto informace celému svému týmu, zůstal v kanceláři sám s Jamesonem.

Cítil, že Jihoafričan záměrně odkládá odchod. Rogera napadlo, že mnoho lidí by vidělo v Jamesonovi typického představitele jeho rasy, právě tak jako Faith Soamesová byla perfektní ukázkou smyslného ženství.

"Rád bych vám něco sdělil," řekl Jameson.

Roger vzhlédl. "Co to je?"

"Týká se to pana Nightingala."

Rogera do té chvíle ani nenapadlo na Nightingala myslet.

"Pan Nightingale byl v Pretorii zatčen a je vyslýchán na policejním ředitelství v souvislosti s pašováním diamantů," pronesl Jameson. "Tisku nebylo nic oznámeno a nic také nebude zatím zveřejněno, dokud nesdělíte do Pretorie svůj názor na to, co by se zveřejnit mohlo. Vypadá to tak, že pan Nightingale se na letišti v Johannesburgu prokázal falešným pasem a proto byl zadržen. Potom se však v jeho zavazadle našly průmyslové diamanty, takže musel být zatčen."

14. Hardyho příkaz

Roger si představil starého Soamese, jak sedí za stolem a naprosto věří v Nightingalovou počestnost. Viděl před sebou i Faith, právě tak jistou a skoro se vysmívající jeho poznámce, že by reportér mohl být do celé záležitosti zapleten. Zpráva z Pretorie sice nebyla dostatečně vysvětlující, ale pro Soamese to bude i tak šok. Znamenalo to, že Nightingalova činnost se musí důkladně prošetřit. Opřel se o opěradlo a zahleděl se na Jamesona. V jeho obličejí byl výraz, který se u něj často objevoval a který znamenal, že totiž dychtivě čeká, bude-li jeho práce schválena a současně se obává, aby se neukázalo, že jednal chybně.

Roger si projel rukou vlasy a začal se usmívat.

"Musím se poradit se zástupcem náčelníka, ale podle mě je zapotřebí s tím jít ven ihned - pro The Globe to bude pořádné sousto." Naklonil se dopředu, zvedl sluchátko a řekl: "Pokuste se spojit mne s panem Hardym. Bude asi doma." Položil sluchátko a pokynul Jamesonovi, aby se posadil na vypolštářované křeslo. "Co byste udělal vy?"

"Totéž co vy, pane Weste. Nejsem rád, když se zprávy zatajují. Často se pak za vším hledají nesprávné motivy."

"A my máme dost problémů, když hledáme ty správné," řekl Roger prostě. Přitáhl si k sobě grafy a dotazníky, znovu si je přečetl a pokračoval: "Myslím, že jsme nic nevynechali. Ale bude trvat pár dní, než dostaneme informace, o které jsme požádali. Kdyby to bylo v mé moci, poslal bych do každého důležitého města jednoho muže a hned bychom měli, co potřebujeme."

"Domníváte se, že to není možné?"

"Je to vyloučené!"

"Pane Weste, rád bych něco navrhl," řekl Jameson. "Už jsem to nadhodil u pana du Toita. Domnívám se, že byste měl odjet do Pretorie a setkat se s Nightingalem. A posoudit celou situaci z Jižní Afriky. Některé okolnosti se odtamtud mohou jevit v jiném světle. Chápu, že je stěží možné poslat někoho do každého velkého města, ale myslíte si, že je tak beznadějně, abyste se vy pokusil navštívit Jižní Afriku?"

Roger se na něj napjatě podíval.

"Je to váš nápad nebo návrh pana du Toita?"

"Je to jako s mnoha věcmi - navrhl jsem to já a on s tím naprosto souhlasí," řekl Jameson. Na tváři se mu objevil jeho typický úsměv. "Výslovně mne požádal, abych zjistil, co byste tomu říkal, kdyby takový návrh padl. Měl byste námitky, pane?"

Roger se zasmál. "Takové příležitosti bych určitě využil - ostatně jsem vždy připraven jít tam, kam se mi nařídí." Ten nápad byl lákavý a on si přitom vzpomněl na Hardyho poznámku. To naznačovalo, že už ráno, dříve než přišla zpráva o Nightingalově zatčení, o této možnosti zástupce náčelníka přemýšlel.

Zazvonil telefon.

"To bude Hardy." Popadl sluchátko a ozvala se telefonistka:

"Je mi líto, pane Weste, ale pan Hardy není doma. Ani jeho paní. Jsou na nějaké recepci a přijdou domů až po půlnoci. Možná, že by se mi podařilo zjistit, kde jsou, kdybyste o to měl zájem."

"Ne," rozhodl Roger. "Nechtě mu vzkaz, aby mi zavolal domů v kteroukoli hodinu, jakmile se vrátí. ... A zavolejte, prosím, mou manželku a řekněte jí, že budu doma tak za půl hodiny. Řekněte - " položil ruku na mluvítko a obrátil se k Jamesonovi. "Nechtěl byste zajít k nám, že bychom si pohovořili o našich záležitostech při večeři?"

"Jsem vám velmi vděčný, ale bohužel nemohu," řekl Jameson.

"Tak někdy jindy ... prostě to řekněte mé ženě," řekl Roger telefonistce a zavěsil. Zvedl se, popošel k oknu a zahleděl se k řece. Vzpomněl si na včerejší večer, na to, jak přejížděl most a viděl světla, která se odrážela ve vodě, jako teď. Otočil se. A Jameson se už zvedal. "Zavolám Soamesovi do Globu a řeknu mu to. Ale zatím tu zprávu nezveřejníme, dokud se neporadím s panem Hardym. Budou s tím vaši lidé souhlasit?"

"Určitě budou," potvrdil Jameson. "Kdy začnete zítra pracovat, pane Weste?"

"Řekneme v deset."

"Přijdu nebo pošlu vzkaz. Dobrou noc," Jameson vyšel a zavřel za sebou tiše dveře. Všechno, co dělal, dělal tiše a rozvážně.

Roger se posadil na roh stolu a požádal v centrále, aby ho spojili s Globem. Napadlo ho, jestli se ozve Faith, a při té myšlence mu začalo srdce tlouct rychleji než obvykle a už ten fakt sám ho rozzlobil. V telefonu se zatím ozýval hluk, pro noviny byl večer ta nejrušnější doba.

"Kancelář šéfredaktora." Ať už to byl kdokoliv, hlas neterě starého pána to nebyl.

"Řekněte panu Soamesovi, že s ním potřebuji nutně mluvit," řekl Roger. "Tady je superintendent West... Haló, Soamesi... ano, "starala se o mne pečlivě, díky... ano, je to stále důvěrné. Ale mám něco jiného, co můžete využít, když budete chtít. Jiné noviny to zatím nedostanou, aspoň ne tak, aby to mohly otisknout v ranním vydání. Jste připraven?"

"Čekám nějakého sólokapa," řekl Soames. "Takové věci vy nedáváte zadarmo."

Vůbec netušil, co přijde.

Roger by si přál být v redakci a dívat se do tváře starého pána, když mu sděloval tu novinu. Místo toho si mohl jen představovat, jak svírá své tlusté rty, právě tak, jako když ho bolí jeho nemocné klouby. Ticho trvalo dost dlouho, takže šok byl zřejmě hluboký.

Konečně přišla odpověď. Chraplavým hlasem, který zněl jako by promlouval daleko od sluchátka, Soames řekl:

"Tvrdí, že v jeho zavazadle našli diamanty?"

"Ano."

"Rád bych věděl, jestli je skutečně našli, nebo jestli lžou."

"Jestliže mi policie v Pretorii řekne, že v jeho zavazadle našli diamanty, tak jim věřím," řekl Roger ostře. "Nemá smysl chodit kolem horké kaše. Když říkají, že cestoval na falešný pas, tak jim taky věřím. Používal falešný pas často?"

Soames neodpověděl.

Roger řekl tvrdě: "Jestli ho používal a vy jste o tom věděl, tak si říkáte o nepříjemnosti. Ještě se mi nepodařilo sehnat Hardyho a pohovořit si s ním o tom - proto jsem tu zprávu zatím neuvolnil. Pretorie to nechává na nás. Jediné, co požadují, je, aby to obě strany zveřejnily současně. A to se mi zdá od nich slušné."

"Hmm..." Stále se zdálo, že Soamesův hlas přichází z dálky. Vypadalo to, že je tak šokován, že ani nevnímá všechny důsledky nastalé situace. Ale tak šokován zřejmě nebyl, neboť vzápětí pokračoval: "Já do Pretorie někoho pošlu, aby si s nimi promluvil a vyslechl i Nightingala. Můžete říct těm svým přítelíkům, že jestli nám nedovolí, abychom si s ním promluvíli, tak tady roztočíme takový tanec, jaký ještě nezažili."

"Soamesi," poznamenal Roger, "proč nepřijmete fakt, že jeden z vašich zaměstnanců, jednající vaším jménem a s vaším vědomím, se dostal do vážných nesnází? Vy chcete od Pretorie ústupky, ale jestli napíšete nebo řeknete něco, co je popudí, nemůžete jim mít za zlé, když budou nepřijemní. Otisknete tu zprávu v ranním vydání?"

"Otisknu ji," zabručel Soames. "Ale nebudu to moc komentovat. Děkuju za všechno, co jste pro mě udělal. Jsem vám vděčný." Když položil sluchátko, bylo snadné představit si ho, jak klesl do křesla a upěl oči pod huňatým obočím na protější stěnu.

Žádné další zprávy nedošly.

Roger sešel dolů a bez potíží našel svůj vůz. Cestou mu dva tři muži popřáli dobrou noc. On jen mechanicky kývnul hlavou, neboť stále přemýšlel o nové situaci a o tom, že by mohl být poslán do Jižní Afriky. Musel se rychle rozhodnout, než se spojí s Hardym. Musel si promyslet všechna pro a proti. Nakonec dospěl k názoru, že by to bylo vhodné, kdyby tím vyšetřování dospělo k rychlejšímu konci.

Nightingale byl klíčovým svědkem. Bylo jasné, že s novinářem si pohovořit musí, a nedalo se očekávat, že by Pretorie propustila podezřelého, proti kterému měla tolik důkazů.

Roger jel po nábřeží, kolem Parlamentu. Dopravní ruch už zeslábl, rozhodně nebyl tak čilý jako ráno. Domů se dostal za deset minut. Richardův otlučený MG stál před domem, vchod do garáže však byl volný. Roger vjel dovnitř, ale vrata nezavřel. To udělá Richard - nebo Martin, pokud nepůjde kolem zasněžený, jak je v poslední době jeho zvykem. Roger obešel dům k zadnímu vchodu a zaslechl Richardův hluboký, příjemný hlas. Nebylo rozumět ničemu z toho, co říkal. Janet se smála. Richard zase něco poznamenal a Janet se rozesmála ještě víc. Roger otevřel dveře do kuchyně a slyšel, jak Richard říká:

"Je to fantastické! Jsem tam, sedím jako na trůně, na dveřích je mé jméno a kromě hlavních pohlavářů každý pěkně zaklepá, než vejde." Chlapec stál u dveří do spíže a lehce na ně zaklepal. Náhle se tón jeho hlasu změnil a teatrálně řekl: "Vstupte ..." Pak se otočil k Janet: "A já mlátím dál do stroje a jen mávnu rukou, aby počkali. ... Pak ten dotyčný řekne Vašnosti - říkají mi tam teď Vašnosti, to je ve studiu takový vtíp. A největší legrace byla dneska ráno. Někdo klepal, a já jako obvykle buším do kláves. Pak se otočím - a koukám na mne Harry. Stojí jako socha a dívá se na mne. Harry - můj šéf! Teda nevím, jestli se bavil nebo ne - ale pak jsem si uvědomil, že si ze mě vystřelil, jinak by neklepal... No ne, ahoj, táto!"

"Rogere!" vykřikla Janet. "Já jsem tě neslyšela."

"No pokračuj, Richard!" ozval se Roger.

"Já už vlastně skončil," řekl Richard spěšně. Byl to vysoký, hezký mladík s tmavými kudrnatými vlasy. V tom okamžiku si Roger představil vedle něj Faith a krátce zapřemýšlel, jak by spolu asi vycházeli. Richardovi bylo právě dvacet, ale někdy vypadal o dva tři roky starší. Našel si místo ve studiu poblíž Watfordu a zrovna pracoval s jedním zkušeným scénáristou na detektivním seriálu pro televizi. Harry byl jeho šéf a Richard ho obdivoval. "To Harry mi začal říkat Vašnosti, to je všechno."

Pak se Roger zeptal: "A jak vám to jde?"

"Podle mě to jde celkem dobře. Pustil jsem se do jedné scény... pámbu ví, jestli to je to, co Harry chce. Ale myslím si, že je lepší než ta poslední, z té dvakrát nadšený nebyl. Musím jít. Slíbil jsem Martinovi, že pro něj po přednášce zajedu. Tak ahoj."

Richard vystřelil z domu jako raketa a za chvíli se rozezněl motor jeho vozu. Janet prostírala na stůl - šunku, paštiku, okurky, chléb, máslo a sýr. Roger si u kuchyňského dřezu opláchl ruce a obličej. Začali mluvit o běžných věcech každodenního života. Janet se zdála unavená. A když byla unavená, vypadala na svůj věk. V poslední době si Roger všiml, že je často duchem nepřítomná. Jako kdyby jí bylo zatěžko myslet na to, o čem právě hovořili. Skutečně hřejivý tón se jí ozval v hlase, když mluvila o synech.

"Cítím se unavená," řekla kolem desáté. "Půjdu si brzo lehnout, miláčku."

Roger si pomyslel: Já jsem skoro každou noc z domova, a když jsem doma, cítí se tak unavená, že se mnou ani nemůže strávit večer ... Bylo to však jen chvilkové rozladění, a když Janet odešla do ložnice, pustil to z hlavy. Připravil čaj a odnesl jej nahoru do ložnice, kde ho spolu vypili. V jedenáct hodin už Janet padala víčka. Roger si byl jistý, že usnula dřív, než zavřel dveře ložnice. Musela být skutečně utahaná. Doufal, že Hardy nezavolá tak brzy, aby ji to vyrušilo.

Zároveň doufal, že Hardy nebude volat moc pozdě a nevyburcuje ji uprostřed spánku. Právě dnes večer se skoro s jistotou dalo očekávat, že zavolá někdo z Yardu nebo nějaký novinář.

Prošel znovu dokumenty, které si přinesl v aktovce, a přesvědčoval se, že všechny případy, které musel nechat rozpracované, mají tak dobře vypracovanou dokumentaci, aby si každý, kdo je převezme, mohl udělat ucelený obraz. To mu trvalo až do půl dvanácté. Chlapci se ještě nevrátili. Bylo pravděpodobné, že zavolají a řeknou, že přijdou pozdě. Dorazili těsně po půlnoci. V očích se jim odrážela únava, kterou mladí lidé nikdy nepřiznají.

Richard jel jako obvykle posledních 50 yardů s vypnutým motorem a pak tiše vstoupili zadním vchodem.

"Mamka si už šla lehnout?" zeptal se Richard.

"Ano. To teď chodí spát tak brzy?"

"Většinou," odpověděl Martin a dodal se svou obvyklou bezohlednou upřímností: "Vždyť by se tu unudila, kdyby jen posedávala a čekala na tebe. Poslyš, táto, co se to vlastně stalo dnes ráno na Cannon Row? V novinách píšou, že ses snažil zachránit toho člověka, co ho zastřelili."

"To se nedá tak jednoduše říct. Nikdo totiž dopředu nevěděl, že se bude střílet. To nikoho ani nenapadlo. A pak se všechno seběhlo tak rychle, že se vlastně nedalo nic dělat. Maminka o tom s vámi nemluvila?"

"Četla jenom článek v Evening News, ale neřekla ani slovo," odpověděl Martin. Martin se většinou vracel z umělecké školy dřív než Richard ze studia, a proto byl o tom, co se doma děje, obvykle lépe informován.

"Měl jsi štěstí?" zeptal se Richard. Otevřel ledničku a vzal si odtamtud mléko a kus paštiky. "Už jsi někoho zatkl?"

"Ještě ne," odpověděl Roger prostě. Odešel do obývacího pokoje, nalil si sklenku whisky se sodou a začal si prohlížet ranní a večerní noviny. Chlapci nakoukli i do pokoje, popřáli mu dobrou noc a šli nahoru. Pak zaklaply dveře. Nahore, z ložnice, kde spala Janet, se žádný zvuk neozval. Roger seděl v lenošce a toužil po tom zalézt do postele. Byl pořádně unavený, ale kdyby zavolal Hardy a on spal, telefon by Janet určitě vzbudil. Tady dole měl telefon nadosah. Složil noviny, podíval se znovu do plánu celé akce a zkoušel, kolik si toho pamatuje nazpaměť. Vtom zazvonil telefon. Zvedl sluchátko okamžitě, dřív než doznělo první zazvonění.

"West."

"Chtěl jsi, abych tě zavolał," ozval se Hardy.

"Jsem rád, že mi voláte," odpověděl Roger. "Objevilo se totiž něco, o čem byste měl vědět." Popsal zástupci náčelníka přesně vše, co se odehrálo. Řekl mu taky o Soamesově reakci a o tom, co on sám zařídil.

"Snad bude lépe, když to celé už uvolníme pro tisk," rozhodl Hardy. "Promluví si hned se Sharpem. Mohl by telegrafovat do Pretorie a vysvětlit jim, co chceme udělat. Pak můžeme říct inspektorovi v informačním, aby tu zprávu pustil ven."

"Nechtěl byste, abych to udělal sám?"

"Nechtěl." Po chvíli Hardy pokračoval: "Kdy se můžeš připravit na cestu?"

Rogerovi začalo tlouct srdce.

"Na cestu - kam?"

"Vždyť víš kam. Čím dřív si promluvíš s Nightingalem a zjistíš, co v tom je, tím lépe. S jihoafrickou policií asi nebude chtít mluvit. Ale když nebude ochoten mluvit ani s tebou, tak bude jasné, že je v tom pašování až po krk," uvažoval Hardy. "Nezjistíš ovał jsi, která linka letí zítra do Johannesburgu?"

"Ne," řekl Roger.

"Nějak pokulháváš," řekl Hardy. "Tak si to na londýnském letišti zjisti a řekni potom Sharpovi, aby ti všechno připravil."

15. Cesta

"Nechtěla bys se mnou jet na letiště?" zeptal se Roger Janet. V minulosti ho vždycky doprovázela, když odjížděl na delší cesty do ciziny a pokaždé měl dojem, že jí to dělá radost. Dnes ráno si však nebyl jistý, jak se zachová. Řekl jí, jaký rozkaz dostal od Hardyho a že přímý spoj do Johannesburgu letí v půl druhé, což znamenalo, že mohl strávit celé dopoledne v Yardu. Když Janet na jeho otázku neodpověděla, řekl skoro poplašeně: "Janet, co je s tebou?"

"Ale nic."

"Musím tam letět, to přece chápeš."

"Já vím."

"Přijdeš se se mnou rozloučit?"

"Když si to přeješ ..."

Její oči, které byly obvykle tak jasné, se zdály být bez lesku. Janet sama pak vypadala velmi unaveně. Nevěděl, co má

udělat a co říct. Věděl však, že ho čekají v Yardu, že musí využít každé minuty.

"Zabalila bys mi pár drobností? Zastavím se pro tebe v půl jedné," řekl. Přál si v duchu, aby měl víc času. Aby se mohl pro ni zastavit dřív a poobědvat s ní na letišti. Ale kdyby to slíbil a něco do toho přišlo, byla by zklamaná. Lepší bylo neriskovat to. "Co tomu říkáš?"

Janet váhala. Pak se donutila k úsměvu a přimísila do svého hlasu trochu nadšení:

"To zní prima! Ale teď už běž nebo přijdeš pozdě. Potřebuješ před odletem využít každou vteřinku." Rychle ho políbila a postrčila ho ke dveřím. Ale v jejím jednání bylo něco neobvyklého. Bylo vidět, že se ke všemu nutí. Myslel na to, když ujížděl do Yardu, a kdykoliv se snažil usměrnit své myšlenky k případu, vždycky se mu vracely k Janet. Teď, když se její zdrženlivost projevila tak nápadně, uvědomil si, že se vlastně vyvíjela delší dobu - jistě už několik měsíců. Pravda byla, že trávil večer stále více času v kanceláři nad papíry, nad prací, která jako by nikdy nekončila jen proto, aby se mohl během dne věnovat vyšetřování. Zvykl si na to. Janet a domov pro něj znamenaly jistotu. Jenomže na ně často zapomínal a nevěnoval se jim tak, jak by si zasloužily.

Zabočil k Yardu a uviděl Gorlaye, který tu čekal zřejmě jen proto, aby se ujal jeho vozu.

"Všechno je v pořádku?" zeptal se Roger.

"Žádné novinky, pokud vím," odpověděl Gorlay. "Pan Klemm a pan McKay tu jsou už od osmi, aby připravili všechno k vašemu odletu."

Roger řekl překvapeně: "Jak se dověděli, že někam cestuju?"

"Asi od nějakého ptáčka zpěváčka, pane."

Roger se zasmál a rozběhl se po schodech. Měl dojem, že kolem něj vládne čilejší ruch než včera. Vstoupil do své kanceláře a zjistil, že z jeho stolu bylo uklizeno všechno, co se netýkalo pašování diamantů. Ležela tam také průběžná zpráva o stavu vyšetřování a přesný výčet dopisů, které již byly odeslány.

Usmál se s uspokojením a zazvonil na Klemma a McKaye, kteří přišli tak rychle, že bylo jasné, že už na jeho výzvu čekali. Klemm byl svěží, ale McKay vypadal unaveně. Ovšem lidé z Yardu byli zvyklí pracovat přes noc a dohánět spánek ve chvílích, kdy to bylo možné.

"Je něco nového?" zeptal se Roger.

"Jedna věc," odpověděl Klemm. "Měli jsme tu taxikáře, který vzlal Van der Lunna do hotelu Common View. Řekl, že mu někdo dal dvě libry, aby ho tam zavezl. Ten někdo mu taky řekl, že Van der Lunn je opilý. Na takové případy jsou taxikáři zvyklí. Nic ho nenapadlo, až když uviděl popis toho muže se skútem. Toho, který odvezl Bradshawova vraha." Roger se ostře zeptal: "Byl to tentýž muž?"

"Taxikář tvrdí, že ano."

"Kde vzal Van der Lunna do auta?"

"Na rohu ulice Great Compton a Frith Street. Ale měli jsme přece jen trochu štěstí." Klemm se díval potutelně. "Taxikář stál totiž za tím rohem a vyhlížel zákazníka. Přitom si všiml, že ten 'Ital' a ten takzvaný opilec vyšli ze striptýzového klubu Seven Seas. On toho Itala viděl už dřív a tvrdí, že se jmenuje Severini nebo Galii."

Roger řekl: "Zesilte dohled nad tím klubem. Ten vedoucí by mohl vědět víc."

"My už si s tím poradíme," ujistil ho Klemm. McKay pokývl hlavou a Klemm pokračoval: "Hovořil jsem s naším člověkem v nemocnici. Van der Lunn se ještě nevzpamatoval natolik, aby mohl mluvit. Lékař říká, že s dávkou, kterou do něj napumpovali, to potrvá ještě dalších osmačtyřicet hodin, a možná i celý týden, než bude moct říct něco kloudného."

"Potřebovali bychom zase někde zabrat," řekl Roger. "Slyšeli jste o Nightingalovi?"

"Jameson nám to řekl. To byl pitomý nápad letět tam s falešným pasem," mínil Klemm. "Napadá vás nějaké vysvětlení?"

"Doufám, že si to objasním zítra," řekl Roger. "A teď si domluvíme, jak budeme ve spojení během té doby, co budu pryč. Budu potřebovat podrobné zprávy buď telegraficky nebo po telefonu každý den - zjistíte prostřednictvím Jamesona v South Africa House, ve které denní době je spojení do Johannesburgu nejlepší. Rád bych měl telegrafické potvrzení všech důležitých informací a další detaily leteckou poštou. Na evropská policejní ředitelství začněte telefonovat už zítra. A jak budou docházet odpovědi na naše dotazníky, posílejte mi letecky kopie. Pokud by to bylo naléhavé, spojte se se mnou telefonicky. Jasně?"

"Jasně," řekl Klemm.

"Bylo by dobré, kdybyste se - než se vrátím - nastěhovali do mé kanceláře. Došlo něco k případu Davida Bradshawa?" "Všechny informace od lidí, kteří ho dobře znali, potvrzují to, co jsme se dověděli v hotelu Common View," odpověděl McKay. "Až na jednu věc."

"Na jakou?"

"Měl rád svlíkačky. Některé kluby, které navštěvoval v přestávkách mezi lety, byly pěkně nákladné - od Káhiry po Istanbul, Singapur a Hongkong. Není pochyb o tom, že ten chlap měl velmi exotické a drahé choutky. Právě v tom klubu Seven Seas dostával, co chtěl."

Roger řekl klidně: "Jdeme tam."

Vedoucí podniku byl vysoký, hubený muž. Jeho sekretářka vypadala jako učitelka náboženství, která přišla o svou víru. Sídli v malé kanceláři za hlavním sálem klubu. V sále byly židle srovnány na stolech. Několik lidí tam zametalo a utíralo prach, černošský barman se zaměstnával tím, že leštil sklenky a oprašoval láhve. Na malém pódiu nacvičovali nové číslo tři hudebníci středního věku a jeden mladík. Buben bylo slyšet až do kanceláře vedoucího. Bum ... bum ... bum ... bum ...

Roger postrčil fotografie Van der Lunna a Nightingala před vedoucího a před sekretářku.

"Ano, my jsme ty fotografie viděli už včera večer," řekl hladově vypadající vedoucí. "Byli tady v pondělí večer, oba dva. A byl tu i ten s tím velkým nosem, na kterého se mne ptali včera."

"David Bradshaw," řekl Roger.

"Ano, pane, poznali jsme ho podle fotografie. To je strašné, co se stalo. A dokonce na policejní stanici!" Muž byl příliš nervózní a vystrašený a nemyslel to zlomyslně. "Chodíval sem často, pane superintendente. Utrácel tu hodně peněz. Ale ten druhý, ten tolik neutrácel." Ukázal na fotografii Nightingala. "Byl tu jen několikrát, a to vám můžu říct, byl tu vždycky, když tu byl ten Brad - Bradshaw. Opravdu tenhle moc neutrácel, ale Bradshaw utratil někdy za večer několik set liber ..."

"Bude zapotřebí obejít všechny banky ve West Endu a zjistit, jestli měl Bradshaw u nich otevřený účet; nejspíš pod cizím jménem," rozhodl Roger. "Jestli se vám tam nepodaří nic zjistit, ptejte se dál. V hotelu vypadal, že mu chybí na snídani, ale jestli rozhazoval v Seven Seas oběma rukama, tak to musel odněkud brát. Zřejmě měl někde v bance bezpečně uložené peníze."

"To si zjistíme," slíbil Klemm a oči mu zářily. "Panečku, tohle je případ."

Když se Roger vrátil do své kanceláře, našel na stole obálku označenou BOAC. Uvnitř byla zpáteční letenka bez uvedení dne návratu, nějaké nálepky, instrukce pro let a brožurky o Jižní Africe. V brožurkách se popisovaly národní parky a další zajímavosti Jižní Afriky. Byl tam také lísteček od Hardyho, v němž mu přál šťastné pořízení. Hardy se totiž právě účastnil policejní konference ve městě.

Krátce po dvanácté hodině volal někdo z BOAC: "Váš let byl odložen o jednu hodinu, pane. Můžete se dostavit na letiště až ve dvě třicet, místo v jednu třicet. Budete mít dost času."

"Prima," vydechl Roger. "Díky." Dal se hned spojit s Janet, a když se ozvala, řekl jí trochu mazlivým hlasem:

"Ahoj, miláčku! Let byl odložen o jednu hodinu, tak máme čas, abychom spolu na letišti poobědvali. Co ty na to?"

Napolo se obával, že uslyší nějaké výmluvy.

"No to je báječné!" zvolala Janet.

Ale když spolu pak seděli u stolu, stále pocíťoval z její strany jakýsi odstup. Zabalila všechno, co Roger potřeboval, udělala vše, co bylo nutné, ale Roger viděl, že v sobě něco zadržuje. Stále bylo cítit, že je mezi nimi jakási bariéra. Když si dávali sbohem, měl Roger pocit, že mu chce něco říct, ale že se k tomu nemůže odhodlat.

Hammerton a Jameson ho doprovodili až do letadla a poslední tvář, kterou Roger zahlédl, byla černochova tvář ozdobená širokým úsměvem.

Roger byl fascinován sluncem ozářenými zasněženými Alpami, krásou údolí, městečky a vesničkami, živou modří Středozemního moře. Let přes moře byl trochu jednotvárný, ale když se vynořily mešity a věže Káhiry, fantastický labyrint uzounkých uliček, které byly tu a tam přetnuty širokými bulváry, znovu v něm ožilo vzrušení. Letadlo přistálo. Několik cestujících vystoupilo a nastoupili dva Egyptané s jedním mohutným Rhodésanem. Během jedné hodiny se již vznášeli znovu nad zemí, zahlédli Nil a pruhy zeleně na obou březích, pak padl soumrak a nebe se rozzářilo stovkami hvězd. Roger chvílemi podřimoval, dal si whisky se sodou, chvíli se bavil s cestujícím přes uličku. Objednal si jídlo a byl obsluhován jako významná osobnost. Čas od času se podíval do publikace popisující kraj, přes který letěli. Tam dole, skryto temnotou, bylo nilské údolí, Údolí králů, vznešenost Luxoru a písek nekonečné pouště.

Usnul.

Probudil se tím, že mu letuška položila ruku na rameno.

"Budeme podávat čaj, pane, za chvíli jsme v Nairobi." Když se protáhl, dodala: "Hora Kenya vypadá dnes ráno majestátně."

Slunce, které se vynořilo z temného zemského horizontu do jasného bílého nebe, ozářilo sněhem pokrytý vrcholek a vytvořilo tak úchvatný obraz.

Pak přistáli v Nairobi a nastal obvyklý ruch. Spěch cestujících, kteří vystupovali, i těch, kteří nastupovali. Z Nairobi letěli přes krajinu porostlou křovisky, pak nad džunglí a hned zase nad územím posetým skalisky. Velká průrva mezi nimi vyhlížela ze vzduchu jako útvar vymodelovaný na reliéfové mapě a nikoliv jako součást zemského povrchu.

Dva palubní číšníci byli mladší než Bradshaw. Chovali se mile a pozorně. Jedna z letušek připomínala Rogerovi Faith Soamesovou.

Po snídani se Roger snažil myslet jen na problém, který ho čekal. Znal Nightingala jen povrchně, ale věděl o něm, že to je člověk se silnou vůlí. Individualita jdoucí za svým cílem; podle Soamese zaměřená jen na své povolání. Roger se přiměl k tomu, že znovu v duchu prošel vším, co se stalo. Znovu přečetl všechna hlášení, až si byl jistý, že zná všechny podstatné body a že se už nebude muset vracet k psaným dokumentům. Když se o tom ujistil, oddychl si a začel se znovu do brožurek popisujících území, přes které letěli. Dozvěděl se z nich jména oblastí a kmenů, které je obývaly; seznámil se s přírodním bohatstvím země hluboko pod sebou. Z keňského pohoří vystupovala hora Kilimandžáro, nejúchvatnější pohled od chvíle, kdy přeletěli Švýcarsko.

Číšník a letušky ukazovali cestujícím zajímavé body v hnědavé krajině. Přetínala ji divoká a pustá pohoří a dvakrát přeletěli nad širokou řekou. Pak propuklo vzrušení, když někdo vykřikl: "Koukejte, Kariba!" Všichni se okamžitě nahnuli k okénkům.

Letuška, která připomínala Rogerovi Faith, se u něho zastavila a řekla: "Brzy budete mít lepší pohled."

Na severní straně se objevila rozsáhlá vodní plocha nad místem, kde byla řeka přetřata přehradou. Na jihu za přehradou vytékal jen úzký pramínek. Masív vysoké přehradní zdi působil skoro tak mohutně jako Zambezi sama.

A pak byla náhle přehrada za nimi a od horizontu k horizontu se roztáhla země porostlá křovím. Stromy měly jen drobné hnědé nebo žluté lístky, tu a tam se vynořil obrovský baobab jako mohutné skalisko.

Pak řekl jeden postarší cestující: "Támhle je Limpopo. Tak už nejsme daleko. Vypadá to jako líně se valící bahno, nemyslíte?"

Letěli teď přes kopce Severního Transvaalu. Pod nimi byly rozsety haldy a důlní věže. "Zlato, měď, platina a uran. I další minerály," pravilo se v knížečce.

Brzy zahlédli Pretorii; její široké ulice a vysoké moderní budovy, rozlehlý Voortrekker Monument, památník pionýrů, kteří zpřístupnili tuto zemi a osvobodili ji z britské nadvlády. Téměř současně se objevily mrakodrapy Johannesburgu a za ním žluté kopce - haldy ze zlatých dolů. Ze vzduchu vypadaly odpudivě a neromanticky.

O tom všem se Roger učil jako chlapec a mnohokrát o tom četl. Osvěžoval si během letu paměť a všechno, co viděl, mu připadalo zajímavé a závažné.

"Připoutejte se, prosím!" ozval se hlas letušky, která pak bezpečnostní pásy zkontrolovala. Nad pilotní kabinou se rozsvítilo světlo. Roger uviděl zemi a připadalo mu, jako by se zvedala a přicházela letadlu naproti. Pak pocítil známé sevření kolem žaludku, hned na to lehký náraz, další a další, a už letoun roloval.

Letuška, která o něj po celou dobu letu pečovala, se k němu naklonila.

"Vy, pane Weste, vystoupíte, prosím, první. Doufám, že jste měl příjemnou cestu."

"Velmi," řekl. Zvedl se ze sedadla a usmál se na ni. "Zejména vaší zásluhou." Zdálo se, že ji to potěšilo. Ze dveří, které byly po celou dobu letu zavřené, přispěchal také pilot a postavil se u schůdků hned za Rogera.

"Jsem rád, že jsem se s vámi setkal, pane superintendente - My jsme vždycky rádi, když s námi cestuje nějaká slavná osoba."

Roger se pousmál, když si s ním potřásal pravicí.

"Já sice nevím, o čem to mluvíte, ale i tak - díky." Když sestupoval po schůdkách, všiml si dvou mužů, kteří přicházeli od modrého chevroletu, u kterého postával černý řidič. Oba měli na sobě světle hnědé uniformy. Nejdřív si pomyslel, že to jsou vojáci, ale pak si uvědomil, že právě takové uniformy má jihoafrická policie.

Oba přistoupili k Rogerovi a starší z nich, asi padesátník, mu podal ruku.

"Superintendent West?"

"Ano."

"Já jsem plukovník Wiess. Tohle je kapitán Standish. Jsme rádi, že vás tu můžeme uvítat a jsme vám vděční, že jste přiletěl tak rychle."

Stisky rukou obou mužů byly pevné. Wiess mluvil podobně jako du Toit, poněkud drsnějším hlasem. Standish hovořil běžnou angličtinou, jen s lehkým akcentem. Měl širokou opálenou tvář a jeho modré oči měly odstín barvínku.

Wiess se usmál: "Moc jsme o vás slyšeli! Samozřejmě už před tímto pátráním. Doufáme, že se na nás budete obracet s čímkoli, co budete potřebovat během svého pobytu v Jižní Africe."

"To určitě budu," přisvědčil Roger.

Provedli ho celníci. Mladý zřízenec v khaki blůze a v šortkách se ihned ujal jeho dvou zavazadel a byl by mu vzal i aktovku, kdyby si ji nepřidržel. Jeho prvním vjemem bylo široké modré nebe a horko, které ho skoro udeřilo. Uvítal proto stinné prostory celnice. Z budovy pak vyšli na volné prostranství a zamířili k vozu, který stál pár kroků od nich. Řidič se postavil do pozoru. Měl blůzu zapnutou až ke krku a tropickou přilbu. Otevřel dveře vozu. Všichni usedli dozadu, kde bylo dost místa pro tři osoby. Vůz se pomalu rozjel.

"Jsme na mezinárodním letišti Jana Smutse," informoval Rogera Wiess. "Používá ho jak Johannesburg na jihu, tak i Pretorie na severu. V Pretorii budeme za půl hodiny."

Na jedné křižovatce zastavil dopravní policista červený sportovní vůz. Když jej míjeli, všiml si Roger ženy za jeho volantem.

Byla to Faith Soamesová.

16. Připomínka

Roger zaznamenal, že se Faith usmívá ... Posmívala se mu snad? Pak mu zmizela z očí. Wiess se na něj zadíval s němou otázkou a Standish, který seděl na straně blíž k děvčeti, pozvedl obočí, jako by chtěl říci: "Aha, máme tady sukníkáře." Ale ani jeden z Jihoafričanů nepromluvil. Kolem nich přejelo několik vozů - nákladňáků. Možná proto, že bylo v Londýně tolik Jamajčanů, Roger tmavé tváře lidí ani nevnímal.

"Kdybyste nám prozradil, do čeho se chcete pustit nejdříve," řekl Wiess, "mohli bychom všechno připravit. Rád bych vám řekl na rovinu, že jsme zajistili Nightingala s určitým váháním a teprve tehdy, když byly důkazy naprosto přesvědčivé. Neradi bychom proti sobě pošťovali britský tisk."

"Chápu," řekl Roger. "Víděl jste tu dívku v červeném jaguáru?"

"Ne," odpověděl Wiess.

"Ano," řekl Standish.

"Je z deníku The Globe," vysvětlil Roger. "Setkal jsem se s ní v Londýně předevčírem večer, takže musela nastoupit do letadla krátce potom. The Globe si umí pospíšet." Vysvětlil jim další podrobnosti o Faith a Nightingalovi a dodal:

"Pokud se Soames přesvědčí, že vaše obvinění je oprávněné, nepodnikne nic nepřátelského. Chce to samé co my - zjistit pravdu." Když vyslovil tato slova, měl pocit, že mluví trochu nadneseně, ale zdálo se, že ani jeden z dvojice mužů to tak nechápe. "Jsou u vás ještě větší horka?"

"Dnešní den není pro nás tak horký," řekl Wiess. "A až si u nás zvyknete, jsem přesvědčen, že se budete cítit při takové teplotě docela příjemně. Doufám, že mi teď řeknete, čím byste chtěl začít."

Roger si pomyslel: Ani oni nechtějí ztrácet moc času. Měl pocit, že Standish ho sleduje kritičtěji než Wiess. Bylo by snadné prohlásit, že by se rád nejdříve seznámil povšechně se situací, ale bude asi lépe, když bude chtít něco konkrétního. Nejlepší by snad vůbec bylo, kdyby požádal o okamžité setkání s Nightingalem a dal Wiessovi kopie všech podrobností Klemmova a McKayova plánu.

Oba ho pozorně sledovali.

"Rád bych se podrobněji informoval o Nightingalově případu a pak bych se s ním rád setkal, jestli se podílí na pašování, můžeme se jeho pomocí dostat o kus dál, pokud ne, musíme se pokusit zjistit, co se vlastně děje. Možná, že má nějaké informace, které by nám mohly pomoci."

"Pokud budete věřit tomu, co vám řekne," řekl Standish.

"Vy mu nevěříte, že ne?"

"Ne," řekl krátce Standish.

"Kapitán Standish nemá žádné pochybnosti," řekl Wiess. "Já si myslím, že musíme připustit možnost, že je Nightingale nevinný, pokud jde o nějaký zločin. Není ovšem pochyb, že se provinil tím, že porušil některé naše zákony."

"Cestování s falešným pasem by ho dostalo do potíží na každé hranici," řekl Roger. "Kdo má na starosti jeho případ?"

"Já, z pověření plukovníka Wiesse," odvětil Standish.

"A já mám na starosti vyšetřování ve věci pašování diamantů," řekl Wiess. "Vaše rozhodnutí je naprosto správné, měl byste si nejdříve promluvit s Nightingalem. Z toho bychom mohli vyjít. Superintendente, chtěl byste raději být hostem vyššího důstojníka, nebo si přejete bydlet v hotelu?"

"Myslím, že by bylo lépe, kdybych bydlel v hotelu," řekl Roger téměř s omluvou.

Standish zkroutil ústa k úsměvu. Roger by si přál navázat s ním přátelštější kontakt, ale nebylo mu jasné, jestli je takový podivín nebo zda má něco proti Yardu. V každém případě Rogerovi na jeho chování něco vadilo.

"Předběžně jsme pro vás rezervovali apartmá v hotelu New Pretoria," řekl Wiess. "Je to v centru města, blízko našeho ředitelství. Zařídili jsme, že budete mít k dispozici naši sekretářku, a kdybyste potřeboval nějaké muže, kapitán Standish všechno zajistí. Mohu vás požádat o jednu laskavost?"

"Samozřejmě," řekl Roger mechanicky.

"Naše metody se vždycky neshodují s vašimi. Byl bych vám proto vděčný, kdybyste nepodnikal nic bez předchozí domluvy s kapitánem Standishem nebo se mnou. Jsem sice přesvědčen, že byste nic neudělal bez zralého uvážení, nicméně by mohlo dojít k nedorozuměním a vyšetřování by se zkomplikovalo." Wiess hleděl upřeně na Rogera. Z jeho výrazu bylo jasné, že hodlá trvat na tom, aby jeho připomínka byla brána vážně.

"Plukovníku," řekl Roger právě tak přímo, "nebudu vám dělat žádné problémy."

Dřív než mohli Wiess nebo Standish na jeho slova nějak reagovat, blikla na semaforu před nimi červená a po vedlejším jízdním pruhu proletěl červený jaguár. Řítil se rychlostí aspoň 150 kilometrů za hodinu. Faith měla za volantem sebedůvěru, jaká je dána jen málo ženám. Avšak ty ženy, které ji mají, jsou v řízení suverénní jako muži. Za zatáčkou jim zmizela z očí.

Brzy dojeli na předměstí a pokračovali po ulici se stromořadím. Po obou stranách stály pěkné domky. Minuli několik garáží a projeli podjezdem. A najednou se ocitli ve středu rušné, životem kypící metropole.

Pět minut nato vystupoval Roger před hotelem.

Přišel ředitel, aby je uvítal. Tři hoteloví zřízcenci v bílých uniformách stáli opodál. Zápis do hotelové knihy hostů byl sám o sobě obřadem. Někdo dokonce pronesl i pár slov na uvítanou. Pak jeli výtahem, který by mohl být v kterémkoliv americkém hotelu. Zařízení bylo ultramoderní, chodby široké a tichá hudba vytvářela příjemnou zvukovou kulisu.

Ředitel otevřel dveře číslo 505 poblíž výtahu a vstoupil první do pokoje vybaveného a zařízeného v současném stylu.

Na širokých oknech byly šedé žaluzie. Na stole stály dva telefony, prostě zázemí jaké si jen mohl Roger přát. Dokonce

tu byl i diktafon.

"Dole v hale na vás bude čekat seržant a odvede vás k nám na policejní ředitelství, jakmile budete připraven. Budeme tam pro vás mít Nightingala," dodal Wiess. "Kdybyste cokoliv potřeboval, zatelefonojte nebo zazvoňte."

"Cokoliv," ozval se ozvěnou Standish takovým tónem, jako by tím chtěl něco naznačit.

Oba vyšli z pokoje a dveře se ještě ani nezavřely, když se ozvalo zaklepání. Mladý černý sluha, jehož tmavá tvář a ruce kontrastovaly s bělostnou uniformou, stál ve dveřích s podnosem, na kterém byla konvice s čajem.

"Pro vás, baas," řekl a jeho široký úsměv rozděloval obličej na dvě části.

"Právě po tom jsem toužil," řekl Roger. "Položte to na stůl." U okna stál dlouhý odkládací stolek. "Můžete vytáhnout ty žaluzie?"

"Ovšem, baas." Mladík přešel pokoj k oknu a bez námahy žaluzie vytáhl a zajistil. "Mám vám být plně k dispozici, baas. Když budete něco potřebovat, zavolejte mne. Budu stále čekat na chodbě."

"Jak se jmenujete?" zeptal se Roger.

"Percival, pane."

Percival vyšel na chodbu a zavřel za sebou tiše dveře. Roger se zadíval oknem do živé, široké ulice. Naproti se zdvihala vysoká moderní budova s nápisem Volksbank. U schodiště, které vedlo k hlavnímu vchodu, stály působivé sochy zvířat. Jinak byly budovy v ulici staršího data. Chodníky přetékal lidmi, ale proud vozidel nebyl příliš hustý.

Roger se vrátil do pokoje a otevřel desky se záznamy o Nightingalovi, které mu dal Wiess. Nalil si čaj, pustil se do čtení a popíjel. Četl sotva pět minut, když se znovu ozvalo zaklepání na dveře. Zavolal: "Vstupte."

Byl to opět Percival, stále se širokým úsměvem ve tváři. Tentokrát však bylo vidět, že je trochu nervózní. Nesl stříbrný talíř s několika čokoládovými zákusky, polítky smetanovým krémem. Prohlásil: "Moc se omlouvám, baas, ale já jsem zapomněl na tyhle výtečné koláčky," položil je na stůl, odšoural se ke dveřím a odešel.

Roger vypil první šálek čaje, podíval se na lákavé zákusky a teprve tehdy si všiml malé obálky pod jedním z nich. Vzal ji do ruky. Pravděpodobně pár slov na uvítanou od policejního ředitelství nebo z hotelové správy, pomyslel si, a otevřel ji. Uvnitř byl složený lísteček a na něm prostá otázka: "Nepřipomínají vám ty zákusky někoho?"

Tak Faith Soamesová byla v hotelu také.

Roger se oholil, osprchoval a převlékl se do světlé hnědé obleku, který nosil, když byl v létě v Austrálii. Cítil se osvěžený a připravený střetnout se se Standishem a Nightingalem. Percival mezitím odnesl podnos. Nikdo mu netelefonoval, ačkoli by ho nepřekvapilo, kdyby se ozval nějaký novinář. Kráčet pomalu chodbou po tlustém koberci k výtahu. Výtah byl sice automatický, nicméně sluha v hnědofialové uniformě s bílou čepicí stál připraven otevřít dveře. Ve foyeru mu vyšel v ústřety černý Bantu, policejní seržant v nažehlené uniformě s tropickou přilbou. Zasalutoval.

"Jsem seržant Horo, pane. Přejete si teď zajít na policejní ředitelství?"

"Ano, rád bych."

"Chcete jet vozem nebo jít pěšky?"

"Půjdu pěšky," rozhodl se Roger.

Vyšli z hotelu, počkali u dopravních světel v davu bílých a černých tváří a pak přešli ulici. Procházeli kolem zaparkovaných aut a kolem výkladních skříní přeplněných různým zbožím. Zahnuli za roh, pak za další a ocitli se před dlouhou, moderní budovou policejního ředitelství. U dveří stála služba, stejně jako před budovou Scotland Yardu. V příjmací kanceláři už byli zřejmě upozorněni na jejich příchod. Horo kráčet před Rogerem po schodech a pak chodbou ke dveřím s černým nápisem: "Plukovník Wiess". Seržant zaklepal, stiskl kliku, poodstoupil a zasalutoval:

"Superintendent West, pane plukovníku," oznámil.

Wiess byl v místnosti sám a Rogerovi se zdálo, že je ustaranější, než byl ve voze. Tvář se mu ale rozjasnila. Ukázal Rogerovi na židli a řekl:

"Přečetl jsem pečlivě vaše hlášení, superintendente, a není tam nic, s čím bych nesouhlasil. Vyvoláváte ve mně skoro naději, že se nám podaří případ brzy vyřešit. Ale než se setkáte s Nightingalem, rád bych si s vámi promluvil."

"Samozřejmě," řekl Roger.

"Je zde zřejmě spojení mezi cestami pana Van der Lunn a Nightingala a je mi jasné, že ani podle vašeho názoru nejde jen o náhody. Přiznám se vám, že bych byl raději, kdyby to náhody byly, ale souhlasím, že tomu tak nemusí být. Pan Van der Lunn má důvěru nejvyšších míst a mně se zdá téměř neuvěřitelné, že by mohl jednat proti zájmům vlády. Řekl bych dokonce - proti zájmům země. Máte nějaký důvod myslet si, že nemám pravdu?"

"Zatím ne," řekl Roger. "Ještě nemám představu o rozsahu té záležitosti, ale nedovedu si představit, že by to stálo za to osobě ve Van der Lunnově postavení."

"Jsem rád, že to tak chápete," řekl Wiess. "Není samozřejmě možné říci s jistotou, o jakou částku jde. Bude to jistě velká suma, ale ne tak velká, aby odpovídala standardu Van der Lunnů."

"O jakou sumu se asi jedná?" zeptal se Roger.

"Byli jsme asi jednačtyřicetkrát požádáni, abychom zjistili, zda zásilky diamantů skutečně opustily naši zemi. V každém tom případě můžeme dokázat, že zásilky prošly rukama našich celních úředníků. Průměrná hodnota jednoho balíčku s diamanty byla dvacet tisíc randů."

Roger řekl překvapen: "Dvacet tisíc randů odpovídá deseti tisícům liber sterlingů. To je dost peněz."

"To skutečně je." Po chvíli Wiess pokračoval: "Určitě jste si už prostudoval ty zprávy o Nightingalovi - souhlasíte s naším opatřením?"

"Kdybych byl na vašem místě, taky bych ho zadržel," řekl Roger otevřeně. "A co s těmi diamanty?"

"Je možné, že říká pravdu, že mu je někdo podstrčil do zavazadla," odpověděl Wiess.

"Takže mu kromě ilegálního vstupu do země nebylo dokázáno nic."

"V naší zemi je to považováno za závažnější provinění než třeba jinde. Vzpomínám si na určité případy, kdy jste v Anglii

přijali ilegální imigranty, ale nedali jste jim povolení k pobytu," pronesl Wiess bez úsměvu monotónním hlasem. "Museli bychom mít velmi pádné argumenty, abychom nabyli přesvědčení, že přítomnost pana Nightingala je v zájmu této země. Ale já nejsem zaujatý. Nachází se nyní dole v cele. Chcete ho tam navštívit, nebo si přejete, aby byl přiveden do hovorný?"

"Zajdu za ním do cely," rozhodl se Roger.

17. Nightingale

Roger si nikdy předtím neuvědomil, že Nightingale je tak vysoký; nejméně o decimetr vyšší než on. Byl široký v ramenou, ale jinak štíhlý. Měl propadlé tváře a nápadnou hranatou čelist. Hnědé vlasy nosil ostříhané nakrátko. Byl starší, než si Roger myslel, jistě přes pětadvacet. Byl sice dost hubený, ale nevypadal vychrtlý. Měl výrazné hnědé oči s přesně vykrouženým obočím a dlouhými řasami. Rogerovi na něm něco bylo hned napoprvé nápadné; vyjádřil si to slovem "bukanýr". Bylo v něm něco pirátského. A způsob, jakým se vetřel do Jižní Afriky s falešným pasem, napovídal, že jeho temperament odpovídá jeho vzhledu. Má pirátské způsoby, pomyslel si znovu Roger: klasický pašerák. Neovlivnil snad jeho vzhled i Wiessovo a Standishovo stanovisko?

Cela byla mnohem modernější než cely ve Scotland Yardu nebo na Cannon Row. Byla čerstvě vymalovaná a docela pohodlná. Stála tam polstrovaná židle a postel, umyvadlo a oddělený kout se záchodem. Když službu konající poručík odemkl, Nightingale se podíval ke dveřím. Dva další ozbrojení policisté stáli opodál. Roger si připomněl, co se stalo Bradshawovi. Po zádech mu přejel mráz.

Nightingale seděl na posteli a četl tlustou knihu. Měla červeno-modro-bílý přebal. Sledoval, jak se otevírají dveře a jak Roger vchází, ale neodsedl si, takže se oba ocitli v těsné blízkosti.

Dveře zaklaply a klíč zaskřípěl v zámku.

"Takže Yard poslal svou filmovou hvězdu," ozval se Nightingale výsměšně. "Jsem polichocen."

"To, že jste polichocen, nebude, myslím, stačit. Spíš byste měl přemýšlet, jak dlouho asi zůstanete za mřížemi," odpověděl Roger ostře.

"Tak vy taky?" Znělo to pohrdavě.

"Já taky co?"

"Stejně jako ti nafoukanci tady předpokládáte, že jsem vinen a že svou nevinu nikdy nedokážu."

"Nemůžete dokázat, že jste neměl falešný pas."

"Ech, tohle," Nightingale pokrčil rameny. "Sotva můžete chápat, jaké problémy má novinář. Vždycky mají potěšení, když mohou novináře zmáčkout a zadržet je na hranici nebo na letišti. Tak mám pro jistotu ještě jeden." Uchechl se.

"Věděl jsem, že jihoafrická vláda nebude příliš nadšená, když přijedu, ale nenapadlo mě, že mne mohou poznat. Měl jsem naspěch a proto jsem riskoval. Kdy mne odtud dostanete?"

"Tak aby vám to bylo hned od začátku jasné," řekl Roger. "Já tu nejsem proto, abych se staral o vaše záležitosti. To ať vyřídí Soames a vaše noviny. Já jsem tady proto, abych se vás zeptal, jestli nám chcete pomoci vyřešit sérii kriminálních případů, mezi kterými je vražda a únos. Jestli budete ochotný spolupracovat, pak to ulehčí práci i vašemu advokátovi. Když budete tvrdohlavý a budete se zdráhat, pak si své postavení jen zhoršíte. A už teď to vypadá, že jste v pěkné kaši."

Nightingale se zvedl.

"Jdete na to zatraceně ostře." Tón jeho projevu se moc nezměnil. Odhodil knihu na postel a ta dopadla tak, že si Roger mohl přečíst její titul: Začít ve svobodě od Hughu Foota. Bylo to v podstatě logické, že se Nightingale rozhodl v nepříjemné situaci, do které se dostal, číst knihu o problémech rasy a barvy pleti. Byla to určitá forma vzdoru. "Tak z čeho se vám mám vyzpovídat?"

"Ze všeho. A rychle," řekl Roger. Šel k posteli a sedl si. Ten člověk ho znervózňoval. Podráždilo ho už setkání se Standishem. "Pročetl jsem si všechna prohlášení, která jste učinil, všechna hlášení úředníků na celnici, všechny výpovědi policistů, kteří prohledávali vaše zavazadla. Tvrdí, že jste byl přítom, když našli sáček s diamanty. Je to pravda?"

"Ano."

"A vy jste ten sáček předtím neviděl?"

"To jsem uvedl ve svém prohlášení."

"Pokuste se to říct i mně," řekl Roger. Opřel se o stěnu a přimhouřil oči. Uvědomil si, že když si sedl na postel, dostal se do nevýhodné pozice. "Předpokládám, že mluvíme stejnou řečí. Věděl jste, že jsou ve vašem zavazadle diamanty?"

"Nevěděl."

"Máte nějakou představu o tom, kdo by je tam mohl dát?"

"Asi nějaký syčák za celnice."

Roger řekl klidně, ale pevně: "Podívejte, vy víte stejně dobře jako já, že mluvíte nesmysly. Když budete takhle pokračovat, budu se na vás dívat jako na podezřelého. Nerad bych považoval jednoho z nejlepších britských novinářů za zločince, ale po tom vašem triku s cestovním pasem jsem ochoten uvěřit, že je to možné." Když Nightingale neodpovídal, pokračoval: "Máte nějakou představu, kdo mohl ty diamanty podstrčit do vašeho zavazadla?"

"Ne."

"Viděl jste ten sáček někdy předtím?"

"Ne."

"Kdy jste se naposledy díval do svých věcí v zavazadle?"

"V Londýně - a tehdy tam nic takového nebylo. Věřte mi, superintendente, ty kamínky tam dal někdo na letišti v Londýně nebo během letu nebo tady v Pretorii."

"Nebo v Nairobi - nepřistáli jste tam?"

Nightingale svažtil čelo. "Nebo v Nairobi," souhlasil. "Nesmíme zapomenout na žádné místo."

"Pokud sám zapomenete na něco, co by vás mohlo očistit, nečekejte, že si za vás někdo vzpomene. Už jste někdy předtím použil při cestě do Jižní Afriky falešného pasu?"

"Ne," řekl Nightingale. Zdálo se, že takovou otázku nečekal.

"Kolikrát jste už byl v Jižní Africe?"

"Asi tak sedmkrát, osmkrát."

"Kdy to bylo?"

"Poprvé v roce 1961. Pak v době sharpevillských bouří, dvakrát, když byl souzen Mandela a třikrát nebo čtyřikrát v poslední době."

"Používal jste svůj pravý pas?"

"Ano. Zdá se, že vám vynechává paměť." Nightingalovy rty se zkroutily do sardonického úsměvu.

"Musím vás ujistit, že má paměť je nadprůměrná. V posledních dvaceti čtyřech hodinách jsem si pečlivě promyslel otázky, které vám nyní kladu. Navíc - pamatuji si dobře věci, které se mi vůbec nelíbí. Například, že když jsem nedávno vyslychal v cele jednoho muže, byl zastřelen před mýma očima."

Nebylo pochyb o Nightingalově reakci. Byl ohromený. Couvl o krok, narazil na židli a pomalu na ni usedl. Nejdříve široce otevřel oči, pak se mu zúžily, jak začal zvolna chápat. Než promluvil, sáhl do kapsy a vyndal balíček cigaret. Bylo vidět, že mu místní policie pobyt v cele zase tolik neztěžuje. Vytáhl ještě krabičku sirek a zapálil si.

"Kdo to byl?"

"Váš známý."

"Kdo?"

"David Bradshaw."

Nightingalovy oči poplašeně zamrkaly a zdálo se, že se zachvěl. Chvilí měl oči zavřené. Když je otevřel, řekl:

"Tak vy víte, že jsme se znali?"

"Vím také, že jste občas bydlel v hotelu Common View pod jménem Knight. Vím, že jste se vydával za jakéhosi obchodního zástupce. Vím, že jste trávil čas s Bradshawem v klubu Seven Seas. Byl byste překvapen, co všechno o vás vím - kde jste byl, odkud jste posílal zprávy. Většinu toho mi sdělil Soames, zbytek jsem si zjistil sám."

"Kdo zastřelil Bradshawa?"

"Muž vysoký asi pět stop, oblečený do oděvu italského střihu, s malým nosem a širokými nozdrami, s černými vlasy, které mu spadaly do čela a očima tak tmavohnědýma, že se zdály být černé - kdo je to?"

Nightingale řekl pomalu: "Můžu vám o něm říct jen jedno."

Roger pocítil první záchvěv vzrušení a skutečné naděje. Byl přesvědčen, že teď mluví novinář pravdu. Pokud by pokračoval, mohl by mu poskytnout některé závažné informace. Roger na něj však nenaléhal. Venku za dveřmi přecházel sem a tam po chodbě policista. Bylo slyšet, jak si odkašlal.

"Bradshaw se s tím mužem setkával v klubu Seven Seas," odříkával Nightingale pomalu. "Na Bradshawa jsem se napojil, když jsem ho jeden večer viděl na londýnském letišti, jak zasouvá sáček s diamanty do kapsy nosiče zavazadel. Vyzvedl si ho pak, když prošel celníci. Tak jsem šel za ním. Zašel do klubu Seven Seas a uložil balíček v šatně. Později si ho vyzvedl ten Ital." Chvilí se odmlčel a pak pokračoval s úsměvem na svých tenkých rtech: "Tenhle chlap se mi pokoušel prodat obscénní knížky a fotografie. Neměl jsem zájem."

"Znáte jméno toho člověka a víte, co dělal v klubu? Byl tam zaměstnán nebo přicházel jako host?" vystřeloval Roger otázku za otázkou.

"Jak se jmenuje, nevím. Prodával tam ty prasečinky. Co jiného prodával, to nevím. Asi ženské. Nemyslím, že tam byl zaměstnán nebo že tam byl pravidelným hostem. Navštěvoval mnoho nočních klubů v Soho. Pouštěli ho dovnitř, jako pouštějí majitelé barů prodavače novin."

Roger řekl: "Zní to pravděpodobně." Vytáhl z kapsy zápisník, rychle něco napsal, poodešel k mřížím a zavolal:

"Promiňte." Službu konající poručík přiklusal svižně s klíči v ruce. "Byl byste tak laskav a požádal kapitána Standishe nebo plukovníka Wiesse, aby odeslali ihned tenhle telegram?" Podal lístek skrz mříže. "Ještě tu chvíli zůstanu."

"Provedu, pane superintendente."

"Díky." Pak se Rogere vrátil k Nightingalovi, který se opět začal usmívat, ačkoli nic neříkal. Roger si znovu sedl na

postel. "Požádal jsem Yard, aby obešli striptýzové kluby v Soho, včetně Seven Seas, a poohlédli se po tom člověku," řekl. "Věděl Soames, že používáte falešný pas?"

Nightingale odpověděl: "Vězeň odmítl odpovědět na otázku, aby nenařkl svého nadřízeného." Když se na něj Roger ostře zahleděl, řekl: "Nechte toho, superintendente. Došlo k tomu tisíckrát. Možná, že je to formálně přečin, ale vlastně není, protože když jsem použil padělaný pas, měl jsem u sebe taky pravý. Pro případ nutnosti."

"Co se stalo s vaším pravým pasem tentokrát?"

"Ukradli mi ho - zřejmě současně s tím, když mi dali do zavazadla pytlík s diamanty. No a teď by si slavný detektiv měl uvědomit, že se někdo snažil zaplést známého novináře do maléru, tak to je. Přišel jsem sem za velkou novinářskou bombou a počínal jsem si, jak nejlépe jsem uměl. Nepřišel jsem sem, abych se spolčoval s kriminálníky, pašoval diamanty nebo vyhledával spory s policisty. Nebo snad dokonce proto, abych si sbíral materiál o zlých nacionalistech. Aby bylo jasné, já nezastávám Soamesovy politické předsudky a názory. Jsem tak trochu proti těm agitacím za lidská práva. Já si totiž nemyslím, že je někdo stejný jako já; že má jen černou barvu kůže - nebo žlutou nebo bílou, podle toho."

"Proč jste letěl za tou novinářskou bombou sem, proč jste nezůstal v Londýně?"

"Ten případ tady vznikl, jeho centrum je tady a tady se taky vyřeší."

"Patří k tomu centru taky Van der Lunn?"

Tato otázka vyvedla Nightingala na chvíli z rovnováhy. Novinář projevil takové překvapení, že bylo jasné, že nic nepředstírá. Pak se pousmál, jako by na otázku přítakal.

"Ani by mě to nepřekvapilo."

"Proč jste telefonoval Soamesovi, že Van der Lunn přiletěl a proč jste pak zmizel?"

"No tak, tohle je otázka," řekl Nightingale. "Můžete tomu říkat intuice. Nechtěl jsem, aby starý pán věděl, že podezírám i Van der Lunna. Kdyby to Soamesovi došlo, byl by oheň na střeše. Udělal by z toho sólokapra a udělal by všechno možné, aby zdiskreditoval muže, který patří mezi špičky nacionalistů. Na druhé straně, kdybych se o Van der Lunnovi nezmínil, tak by mě setřel a možná by se mnou i vyrazil dveře. Tak jsem to Soamesovi jen naznačil a sledoval jsem Van der Lunna. Moc daleko ovšem ne."

"Proč jste za ním vůbec šel?"

"Protože Bradshaw kolem něj obíhal jako stará kvočna a ten nosič, co Bradshawovi pomáhal propašovat diamanty, provedl Van der Lunna celníci a naložil ho do soukromého auta. Já měl dojem, že auto poslalo velvyslanectví. Nemohl jsem se svým vozem vyjet, protože přede mnou dostal smyk chlap na skútru a upadl. Musel jsem se podívat, jestli není zraněný. Ale beztak bych ho nemohl sledovat. Pletlo se tam příliš mnoho vozů. Když jsem tedy ztratil stopu, musel jsem se rychle rozhodnout co dál. A rozhodl jsem se, že poletím sem a na místě zjistím víc o činnosti Van der Lunna."

Nesdílím sice předsudky svého šéfa, ale sdílím jeho vášně pro senzační zprávy. A kdybych mohl prokázat, že Van der Lunn je zapletený do pašování diamantů, byla by to zpráva jako hrom. Nemělo smysl ztrácet čas tím, že po něm budu pátrat v Londýně. A pak ten fakt, že mi nějaký chlap na skútru vjel schválně do cesty - to všechno mohlo znamenat, že v Londýně po mně někdo jde. To, že se zajímám o Van der Lunna, bylo známé. A tak jsem použil své druhé jméno James Knight a chytil hned večer letadlo do Johannesburgu - do Globu jsem telefonoval z letiště."

"A Soames nevěděl, kam letíte?"

"Ne."

"Vy jste mluvil se svým šéfredaktorem a nepovažoval jste za vhodné ohlásit mu, že letíte šest tisíc mil za něčím, co se může ukázat jako velké plácnutí do vody?"

"Můj šéfredaktor mne zaměstnává, dává mi úkoly. Ale neříká mi, jak je mám dělat. Když pohořím, dostanu vynadáno, ale já nepohořím tak často." Nightingale se postupně uklidňoval a byl teď uvolněnější než v okamžiku, kdy Roger vstoupil do cely. Naklonil se dozadu, spojil ruce za hlavou a pokračoval: "Tak a to je všechno. Nepodařilo se mi zjistit, co tady v Pretorii Van der Lunn provádí, protože mne chytli. Podle mne tušili, že jsem přiletěl kvůli té záhadě kolem Van der Lunna, a proto mne zajistili. Abych se nedostal moc blízko. Já vím, já vím," dodal Nightingale spěšně. "Já vím, že mají na své straně zákon. Nemůžu tvrdit, že jsem zadržován protiprávně. Ale vy jste se mne ptal a já jsem vám odpovídal. Nechtěli zkrátka, abych se dál zabýval Van der Lunnem."

Po chvíli Roger řekl: "To si myslíte vy."

"To si myslím já."

"Tak mne teď přesvědčte, že umíte psát," řekl Roger. "Hod'te to všechno na papír. Neopomeňte detaily, nic nevynechávejte, ať už jde o Van der Lunna nebo o pretorijskou policii. Ani to, co si myslíte o celnících, no prostě vůbec nic. Podepište to jako prohlášení. A já se vás pokusím dostat na základě toho z téhle basy."

Nightingale řekl zvolna: "Vážně to uděláte?"

"Ano."

"Nevím proč, ale já vám věřím," řekl Nightingale a usmál se. "Asi vám to nevyjde, ale já věřím, že se o to pokusíte. Tak fajn. Řekněte jim, aby mi poslali nějaký papír, kuličkové pero - a trochu whisky."

18. Dobrý obchod?

Když Roger krácel z cely do hlavní části budovy, měl stejný pocit, jako mívával večer nebo o víkendu ve Scotland Yardu - všechno bylo totiž tiché a opuštěné. Zákon byl v tuto dobu chráněn jen nejnutnějším osazenstvem. Ale plukovník Wiess seděl ve své kanceláři a kapitán Standish se objevil za vteřinu. Wiess stále vypadal ustaraně, Standish spíše unaveně.

Roger jim sdělil slovo za slovem obsah svého rozhovoru s Nigh-tingalem.

"...a jestli podepíše to prohlášení, tak mu máme podle vašeho názoru věřit a pustit ho na svobodu," řekl Wiess. "I kdybychom mu věřili, nejsem si jistý, že by mohl být propuštěn. Ilegální vstup je nejen policejní, ale i politická záležitost. Určitě s tím budou průtahy."

"Nepochopil jste, co mám na mysli," řekl Roger.

"Naznačte nám to," vložil se do hovoru Standish.

"Jestliže bude Nightingale propuštěn a bude se moci volně pohybovat po Jižní Africe, má dvě možnosti: Bud' se pokusí odejít ze země a v tom případě ho můžete znovu zadržet. Nebo se pustí za svou story. Já si myslím, že půjde za svým novinářským cílem. Někteří novináři jdou tvrdohlavě za svou zprávou a on je jeden z nich. Jestliže začne prošetřovat činnost Van der Lunna v Jižní Africe, můžete ho sledovat a zarazit ho, kdykoliv to budete považovat za vhodné. Jestliže je zapletený do nějakých zločinů, nemůže nás dovést ke svým komplicům, pokud bude sedět ve vězení. Ale může to udělat, když bude propuštěn."

Wiess naslouchal se zdviženou hlavou a dopředu vysunutou bradou. Byl v něm trochu bazilišek a trochu dravec. Dlouze se zadíval na Rogera a pak se otočil ke Standishovi.

"Jaký je váš názor, kapitáne?"

Jestliže Wiess přijme rozhodnutí Standishe, tak jsem prohrál, pomyslel si Roger. Ale na důstojníka anglického původu se nepodíval, hleděl jen na Afrikánce Wiesse.

"Na tom, co říká West, něco je," řekl Standish, což přinutilo Rogera, aby se překvapeně otočil. "Nightingale pro nás nemá žádný význam, pokud bude v cele. Jen nám tu působí nesnáze. Když ho propustíme, ale necháme si jeho pas, bude to od nás laskavost. Jestli je do toho zapletený, prozradí se brzy. Já bych ho pustil ... Až se píše to prohlášení, samozřejmě."

Po delší pomlce řekl plukovník Wiess: "Musím to předložit ministrovi vnitra, ale doporučím to. Rozhodnutí nepadne dřív než večer, možná až zítra ráno. Rád bych vás, pane Weste, pozval na večeři do rodiny, jenže máme starosti."

Pousmál se. "Poblíž Johannesburgu došlo k nepokojům mezi Indy a lidmi z kmene Bantu a je to naléhavá záležitost.

Mohl bych vám ale doporučit velmi dobrý restaurant."

"Mně by se docela hodilo, kdybych si mohl večer trochu odpočinout," řekl Roger. "Vzkážete Nightingalovi, že se můj návrh projednává?"

"To udělám. A kdybyste si přál doprovod do hotelu -"

"Raději se cestou tam trochu projdu," řekl Roger.

"Jak si přejete. Přinejmenším dovoluje kapitánovi Standishovi, aby vám ukázal nejpříťažlivější části města," zakončil Wiess.

Standish krácel s Rogerem až na roh Church Street a provedl ho nejzajímavějšími místy městského centra. Pak se spěšně rozloučil. Něco na něj zapůsobilo tak, že dokonce přestal být sardonický. Roger se ptal sám sebe, jestli ty nepokoje, o kterých Wiess mluvil, nejsou ve skutečnosti mnohem vážnějšího charakteru ... Krácel zvolna a míjel obchody, které vypadaly stejně jako v Anglii. Na ulici nebylo mnoho lidí, většinou černoši. Všichni byli oblečeni po evropsku. Většina z nich nevypadala nijak chudě. Na rohu minul mohutného muže s drobnou křehkou ženou, kteří vedli za ruce tři děti. Dvě děvčátka měla vlasy spletené do účků s červenými mašlemi. Chlapec měl krátce přistřižené kudrny. Všichni byli bezvadně oblečení. Dvě postarší bílé ženy ve starých a ne právě nejčistších šatech se na děti dívaly se zřejmým zalíbením.

Velké pasáže s výkladními skříněmi si nezadaly v ničem s výlohami na burlingtonské třídě. Vzduch zde byl zřejmě chladný i za poledního horka. I teď bylo sice teplo, ale vzduch byl suchý a příjemný. Roger přešel ulici v místě, které mu naznačil Standish, a přišel k velkému obchodu se suvenýry, s překrásnými řezbami lidí a zvířat, s bubny, štíty, kopími, s kůžemi lvů a zeber. U zadní stěny stál působivě vyhlížející vycpaný leopard a na stěně visely groteskní masky šamanů. Janet by tu jistě postávala celé hodiny. Díval se sám asi pět minut a do paměti si uložil štíhlou žirafu jako možný dárek pro Janet a kouzelnickou masku pro Martina. Zatím nepozoroval nic, co by se hodilo pro Richarda. Pak šel pomalu k hotelu. Nikdo ho nesledoval, nikdo o něj neprojevil ani ten nejmenší zájem. Teprve když došel k výtahu, objevil se seržant, který ho doprovázel na policejní ředitelství, zasalutoval, ale neřekl ani slovo. Roger pronesl: "Dobrou noc," a vyjel výtahem do svého patra. Otevřel dveře svého apartmá, vešel a zavřel za sebou dveře. Pak zaslechl šramot uvnitř druhého pokoje.

Zarazilo ho to a v jeho překvapení byl i strach.

Dříve než se mohl pohnout, dříve než mohl na něco pomyslet, objevila se ve spojovacích dveřích Faith Soamesová. Roger zůstal překvapeně stát. Dívka to zřejmě očekávala a v jejím úsměvu bylo patrné, že jí to způsobilo potěšení a zadostiučinění. Byla elegantně oblečena. Měla přiléhavé šaty, které zdůrazňovaly její krásnou postavu. Její ňadra vypadala plnější, než jak si je pamatoval. Mohla by klidně patřit mezi nejslavnější modelky v Londýně, Paříži nebo v New Yorku. Stála tu, opřena jednou rukou o veřej dveří - druhou ruku si položila na bok. Usmívala se jakýmsi záhadným úsměvem.

Roger poznamenal: "Jednoho dne snad dostanete rozum. Jak jste se sem dostala?"

"Dobrý novinář se nenechá zastavit žádným zámekem."

"Jeden dobrý novinář se nechal zavřít do vězení kvůli falešnému pasu a vůbec se neusmívá nad důsledky svého počínání. Vcelku bych řekl, že vloupání do místnosti je horší přečin než padělaný pas."

"Tak vy jste se rozhodl být protivný?" Faith opustila pomalu svou pózu, kráčela k němu s rukama mírně od těla. Její jemné dlouhé prsty byly lehce sevřeny, jako by ho vyzývala, aby se k ní přiblížil. Probudilo se v něm nečekaně silné pokušení. Napadlo ho přistoupit k ní, vzít ji za ruce a obejmout ji. Její medové oči zářily a on měl dojem, že dívka přesně ví, jak na něj působí.

"Faith," řekl. "Já nevím, co vám právě teď běží hlavou, ale mohu vám říct něco, co vás asi nenapadá." V ústech měl sucho. Stále se k němu blížila. Chtěl ustoupit a současně ho to k ní přitahovalo. Tím i oním pohybem by přiznal svou porážku. "Vy vážně chcete Nightingalovi ztížit situaci?"

To ji zarazilo. Pocítil aspoň trochu uspokojení. Žář jejich očí pohlasla a ruce jí klesly podél těla.

"Co tím chcete říct?"

"Chci vám jen vysvětlit, že ať už jste se sem vloupala, nebo byly dveře otevřené, nebo jste podplatila hotelového zřízence - policie ví o tom, že jste zde. Sledují vás, právě tak jako mne. Vědí, kdo jste a proč jste tady. Jestli začnete porušovat jejich zákony, budou mít za prokázané, že Nightingale je váš komplic a že pravděpodobně jednáte se souhlasem The Globe. Chápete tedy, proč mne zajímá, o co vám jde? Nemohla jste provést větší hloupost!" Neudělala žádný pohyb, zůstala stát na místě.

"Je ještě jeden způsob, jak vysvětlit, proč jsem u vás v pokoji," řekla klidně.

"Povězte mi to."

"Mohla jsem sem přijít na vaše pozvání."

Roger si pomyslel: děvka jedna. Začala se znovu usmívat, jako by věděla, že její poznámka ho přivedla do rozpaků, a znovu nabývala převahy. Rogera napadlo, jestli je skutečně tak bezohledná, jak se snaží předstírat, nebo jestli to na něj jen hraje. Najednou už mu nepřipadala tak neodolatelně přitažlivá. Necítil už touhu přiblížit se k ní.

"Budou si muset vybrat mezi tím, co říkáte vy, a co říkám já. Ujišťuji vás, že budou věřit mně," odpověděl. Poprvé se pohnul a prošel kolem ní k oknu. Žaluzie byly stažené, takže nikdo nemohl do pokoje nahlížet. Musela je spustit ona nebo zřízenec. "Víte, kdo by se taky mohl dostat do pěkného maléru?"

Obrátila se k němu.

"Kdo?"

"Percival, hotelový sluha, kterého mi přidělili."

"Proč jste si tak jistý, že jsem ho podplatila?"

"Nelámu si hlavu tím, jestli jste ho podplatila. Jestli jste to udělala, vzal asi peníze a honem to šel ohlásit svému nadřízenému. Ale jestli jste vstoupila, když nechal otevřené dveře, bude mít potíže, protože zanedbal svou povinnost."

"Vážně si to myslíte?" Hleděla trochu zmateně.

"Ano."

"Vešel do místnosti, aby spustil žaluzie. Vklouzla jsem do pokoje za jeho zády a schovala jsem se za skříň u dveří," řekla Faith. "Bydlím v pokoji číslo 501, na téhle chodbě. On určitě neví, že jsem tady." Svrážila čelo. "Přece by se mu kvůli takové malichernosti nic nestalo."

Roger řekl: "Ztráta zaměstnání by pro něj byla dost velké neštěstí." Odvrátil se od okna a usedl na podlouhlou moderní pohovku. Křížil nohy a se znovu nabytou sebejistotou se díval na děvče. Policista a detektiv znovu získal kontrolu nad mužem. "Co vůbec vlastně chcete?"

Neodpověděla.

"Mám se pokusit sám hádat?"

"Měl byste to zkusit uhádnout, ale nemusíte," řekla Faith. Znovu se začala usmívat, jako kdyby i ona získávala zpátky svou sebejistotu. Přitáhla si nízkou stoličku, jejíž sedadlo tvořily řemínky propletené do čtverečků. Nebylo možné nevnímat ladnost jejich pohybů. Seděla vzpřímeně, i když stolička byla hodně nízká. Složila nohy k jedné straně a objala si kolena. Sukně se jí vysunula a odhalila její nohy až k místu, kde začínal okraj punčoch. Nad nimi zahlédl proužek bílé pleti. Kdyby se nechovala tak přirozeně, působilo by to možná trochu přehnaně - skoro jako karikatura neomalené svůdnosti.

"Dobrá," řekl Roger, "nebudu hádat."

"Přišla jsem vám nabídnout poctivý obchod," řekla.

"Vážně?"

"Velmi slušný obchod." Zaklonila se poněkud a její oči se zase zúžily a zajiskřily. Snad to bylo odražené světlo ze žaluzií. Zakloněná hlava a způsob, jakým si objímala kolena, jí dodávaly na svůdnosti. Roger měl dojem, že ovládá svou přitažlivost podle potřeby. V jednom okamžiku v ní viděl prostě svědka a spíše pošetilou mladou ženu a za chvíli dokázal myslet jen na svou touhu přiblížit se k ní. Jako Siréna ho volala, lákala, slibovala ...

"Jaký obchod?" zeptal se.

"Rogere," řekla velmi tiše. "Chci se dovědět, co říkal Jim Nightingale. Vím, že nebudu mít možnost, abych si s ním

promluvil. Vím také, že byste mi nelhal." Odmlčela se, stále se usmívala, stále seděla v záklonu. Vyzařovala z ní skoro magnetická přitažlivost. "Tak proč byste mi neřekl, co vám svěřil - jenom to, nic víc - za jednu vášnivou noc?"

19. Vášnivá noc

Roger cítil, že to myslí vážně. Že se skutečně nabízí výměnou za informace. Byla velmi krásná, její plet' byla bez poskvrnky, její tělo bylo pružné jako tělo šelmy. Teď se zaklonila ještě více, takže téměř padala ze stoličky. Oči zúžila tak, že je pod řasami skoro neviděl. Usmívala se. Její bílé zuby se vlhce a oslnivě leskly. Roger cítil, jak ho přemáhá pokušení vztáhnout k ní ruce a přitisknout ji k sobě. Současně věděl, že by to bylo bláznovství, protože by to mohlo osudně ovlivnit vyhlídky na úspěch při pátrání. Odsedl si ještě kus dál, zpřímá pohlédl na Faith - doufal, že vypadá klidný - a na tváři se mu objevil úsměv.

"Vášnivá noc," opakoval jako ozvěnou. Vší silou se snažil vyslovit ta slova tak, aby pozbyla svého významu, aby zněla ploše a lhostejně.

"To už jste zapomněl, jak taková noc vypadá?" zeptala se Faith.

"Pro vašeň se musí rozhodnout dva," řekl.

Její úsměv se zvýraznil.

"Dvě těla, jistě."

"Faith," řekl Roger. "My dva se asi sotva shodneme, v čem spočívá vašeň." Hledal slova, která by mu pomohla zlomit její pózu svěťácké sexuality, a řekl záměrně: "Už je to opravdu dlouho, co mě nějaká mladá hezká dívka vyzvala, abych se s ní vyspal. Ale já jsem nikdy nechápal postel jako součást nějakého obchodu a nehodlám s tím začít tady, v Pretorii." Usmíval se a byl se svým samozřejmým úsměvem spokojen. "Co kdybychom se o tom přestali bavit."

"Hezouně," řekla opět, "možná, že se vám taková příležitost už nikdy nenaskytne."

"Já to risknu."

"Dopouštíte se jedné chyby," řekla.

"Jaképak?"

"Když si myslíte, že jsem slušné děvče."

"Ve kterém se občas probudí ďáblíček?" posmíval se Roger. Posadil se zpřímá na pohovce. Cítil uspokojení z toho, že jeho rozum zvítězil nad tělem, a byl přesvědčen, že okamžik nebezpečí přešel.

Faith se nepohnula, skoro ani nedýchala, jen se ho pokoušela pohledem přivábit k sobě. Ve tváři měla stále ten neproniknutelný, záhadný úsměv.

"Strýc mi vždycky říkal, že v každém Angličanovi je někde hluboko puritán a v každém otci viktoriánský sosák. Teď tomu začínám rozumět. Skutečně jste tak upoután ke své manželce, jak předstíráte?"

Mohl se snadno cítit dotčen tím výrazem "upoután k manželce". Ale bylo by pošetilé dávat jí to najevo. Začal teď uvažovat o Faith jako o osobě, a ne o jejím návrhu. Přemýšlel, co vlastně chce.

"Chápejte to takhle. Až se vrátím domů, budu spokojenější, že se můžu manželce podívat do očí. Nebudu mít obavy, že by mohla přijít na to, že mne v Jižní Africe svedla nějaká kočka."

"Tak vy máte strach z toho, že by se na to přišlo," odvětila Faith. "Ale proč vlastně máte strach? Jsme šest tisíc mil od vaší manželky a vašeho domova. Jediní lidé, kteří by mohli vědět, že my dva jsme v tomhle pokoji jsou policisté a ti nesoudí morálku - ach, já jsem zapomněla! Tady ano! Ale nám tohle nebezpečí nehrozí, máme oba bílou plet'. Oba máme bílou plet'," opakovala jemně. "Krásnou a bílou. Zapomeňte, že by na to někdo přišel a prozradil vás. Vaše žena přece nevěří, že muž jako vy, muž který musí tak často pobývat daleko od ní, je beze zbytku ctnostný. Že neudělá nikdy ústupek své mužnosti."

"Možná že věříte tomu, co říkáte, ale nemůžete vědět, co si myslí má žena," odpověděl Roger. "Tak co kdybychom přestali mluvit nesmysly. Jsou věci, které vám snad budu moct říct zítra, ale dnes večer vám neřeknu ani slovo. Měl jsem dnes namáhavý den a jsem unavený. Ale než si půjdu lehnout, chtěl bych se dobře najíst. Plukovník Wiess mi doporučil restauraci Sky Room v posledním patře nového hotelu - nechtěla byste se tam se mnou navečeřet?"

"A také prominout," řekla Faith a v jejím hlase zaznělo trochu zlomyslnosti, jako kdyby se hněvala. Možná se i cítila zraněna ve své pýše a přitom to nechtěla přiznat. Roger vstal a řekl: "Jídlo tam bude určitě výtečné."

Faith nevstala. Naklonila se trochu stranou, aby se na něj mohla podívat přímo.

"Rogere," řekla. "Jste velmi galantní. Ale nemusíte. Jste také velmi staromódní. Asi pracujete tak usilovně, že nemáte čas držet krok s novými ideály. Už dávno není vrcholem ctnosti ženy, když zůstane cudná. Už dávno není láska citové vzplanutí, které má trvat věčně. Láska přichází a odchází. Myslím si, že sex je určitý druh zábavy a byl byste překvapen, kolik lidí z mé generace s tím souhlasí. Nebojte se toho, Rogere. Je to nádherné." Její hlas zněl najednou zastřeně, její úsměv byl divočejší. Natáhla k němu ruku, jako by ho chtěla na sebe stáhnout. "Ty bys přece vůbec neměl mít strach," šeptala. "Zapomněl jsi už, jak se líbíš? Zapomněl jsi, jak se za tebou každé děvče otočí, když vejdeš do místnosti? Jak na tebe myslí? Jak si představují, jaké by to bylo mít tě na hodinu nebo na celou noc? Jsi velmi krásný muž, velmi krásný. Jeden z nepřitažlivějších mužů, co znám. A proto si myslím, že žádná žena nemá právo mít tě jen pro sebe."

"Vážně?" řekl drsně.

"Rogere, miláčku," řekla. "Přestaň se přetvařovat, přestaň se bránit!"

Nikdy se nesetkal s větším pokušením. Cítila, že už začíná váhat, že prolomila jeho obranu a že brzy dosáhne svého. Ustoupil, ale ona se naklonila, vzala ho za ruku a řekla: "Zvedni mne!"

Řekl drsně: "Maříte čas." Vytáhl ji za ruku, takže najednou stála docela těsně před ním. Spojila dlaně, položila si je za hlavu a vypjala ňadra. Uvědomil si, že si rozepíná šaty. Cítil znovu obrovské vzrušení. Spustila obě ruce podél těla, pak zasunula pravou ruku za záda a pomalu ji spouštěla. Bylo slyšet tiché bzučení zipu.

Roger stál, jako by zarostl do země. Faith se stále usmívala a on si pomyslel totéž co tehdy v Londýně - přitažlivá. Byla krásná a byla žádoucí a stáli zde sami a mohl si ji vzít. Byla ženou a on mužem, nic jiného v tu chvíli neexistovalo.

Věděl, co hodlá udělat, a věděl také, že by ji měl zastavit, že by měl udělat něco, co by zrušilo to kouzlo, které tak dobře ovládala.

Začala zvedat ramena.

Připomnělo mu to, co bude následovat. Sundá si šaty. z ramen, setřese je tak, aby spadly a zachytily se na bocích. Aby tak obnažila svá ňadra; nebo skoro obnažila, což už nebyl žádný rozdíl. Pak stáhne šaty z boků a -

Mluvila tlučeně: "Nádherná bílá kůže, miláčku."

Šaty se jí sesunuly s ramen. Stále na ni zíral. Vyschlo mu v ústech. Snažil se navlhčit si rty, ale nemohl. Jestli teď jen trochu zaváhá, mohlo by pak být pozdě. Uvědomoval si, že se mu do mozku vkrádá stále naléhavější otázka, kterou mu už sama položila.

Ta otázka zněla: "Proč ne?"

Říkal si stále zřetelněji: "Je tak žádoucí. Proč bych si ji nevzal?"

"Co je na tom špatného?"

Šaty se sesunuly ještě níž a zachytily se na ňadrech. Zatřásla se znovu a sklouzly docela, takže viděl oblé tvary a mělké údolíčko mezi nimi.

Co je na tom zlého? Vždyť jí nemusí nic říkat. Nedokáže z něj vytáhnout ani slovo, tak - proč ne? Muži si tak počínají, tisíce mužů si tak počíná, většina z nich. Jí přece nijak neublíží, vždyť sama přiznala, že věří ve volnou lásku; že se vzdá muži, kdykoliv se jí zachce, a nemyslí přitom na to, jestli je to správné nebo ne. Cítil, že má pravdu. Vzpomněl si na Soamesova slova, ale nemohl si vybavit, co přesně říkal. Myšlenky se mu motaly v hlavě. Viděl jen Faith. Tu viděl zcela jasně. Byla těsně u něho. Šaty už jí spadly k bokům a na ňadrech měla jen úzkou podprsenku z průhledné látky, která nic neskrývala.

Přece se tím Janet nijak nedotkne, vždyť o tom ani nebude vědět, nikdy se o tom nedozví... Janet, Janet, Janet.

Na čele mu vyrazil pot.

Před očima měl mlhu. Nechápal to. Jen pomalu se mu zrak vyjasňoval. Faith spustila šaty na zem a vykročila z nich.

Měla jen podprsenku a těsně přiléhající kalhotky, které nenarušovaly krásu křivek jejího těla.

Vztáhla k němu ruce.

"Pojď, miláčku," řekla.

Nevěděl proč, ale potom, když o všem přemýšlel, nabyl přesvědčení, že to udělal proto, že se usmívala, když promluvila. Protože její úsměv naznačoval, že je přesvědčena, že zvítězila a že on není schopen jí vzdorovat. Její úsměv říkal, že si je naprosto jistá, že je schopna přemoci nejen jeho váhání, ale i jeho vůli. Že může zkazit všechno, v co věřil. A náhle, jako by v duchu vykřikl: "Janet!" Jako by volal o pomoc, jako by si uvědomoval, že bez ní je ztracený, jako by se z hloubi podvědomí vynořovala potřeba mít ji u sebe. Téměř ji viděl. Jako by zaslechla jeho volání a přišla, stála za Faith, ale nemohla se k němu přiblížit. Stála tam, dívala se na něj a její oči jako by říkaly: "Zvol si mne." Ale rozhodnout se musel on sám, bez pomoci.

Podivné na tom bylo, že Janet, kterou před sebou viděl, nebyla ta svým způsobem stále mladá a milá žena. Nebyla to ani Janet oděná pečlivě pro oficiální příležitost a upravená. Byla to unavená, ustaraná, spíše do sebe uzavřená Janet. V té své vizi cítil, že Janet je vzdálená, nějak odsunutá do pozadí a že sama ví, že nemůže dělat nic jiného, než být s ním.

"Drahoušku," šeptala Faith. "Vezmi si mne."

Slova, která Roger pronášel, padala jako kameny.

"Teď odejdu," řekl. "Za dvacet minut se vrátím. Jestli odtud do té doby neodejdete, zatelefonuji Wiessovi a řeknu mu, že jsem vás tu přistihl. Že jste se sem vloupala. Pokud budete se mnou chtít mluvit, budu dole v hale. Můžeme povečeřet ve zdejší restauraci."

V jejích očích zahlédl úžas a úlek. Ty oči byly velké a krásné. Připadala mu teď velice mladá, skoro jako dítě.

Otočil se a odešel ke dveřím. Když sahal po klice, ruce se mu chvěly. Ovládl se však a klidně dveře otevřel. Zhlédl, jak v jednom z blízkých pokojů mizí bíle oblečená postava. Díky rozrušení se mu nepodařilo dveře zaklapnout. Znovu je otevřel a přirazil s takovou silou, že zvuk oťásl stěnami a podlahou.

20. Ráno

Sešel dolů po schodech. V hale seděly dvě čtveřice ve večerních úborech. Dvě další přícházely; z blízkého sálu bylo slyšet hudbu. Roger se rozhlédl po hale a zahlédl nápis American bar. Vstoupil do malé místnosti, kde se před regály s pestrobarevnými lahvemi pohyboval barman temné pleti. Objednal si dvojitou whisky a naráz ji vypil, pak si objednal další a začal z ní pomalu upíjet. Barman, Ind, ho se zvědavostí pozoroval. U barového pultu seděli dva další muži, jeden z nich s obličejem ponořeným do dlaní. Zdálo se, že je velmi skleslý. U malých stolků podél zdi seděly dva páry. Rogerovi se na kulaté stoličce, která byla tvrdá a nepohodlná, nesedělo dobře. Měl špatnou náladu a byl téměř sklíčený, aniž přesně věděl proč. Nechtělo se mu však nad tím hloubat. Dopil whisky a vrátil se do haly. Přicházely další dvojice, zřejmě tančit. Všichni se tvářili bezstarostně, vesele a šťastně.

Přistoupil k němu ředitel hotelu ve smokingu.

"Nemohu pro vás něco udělat, pane Weste?"

"Ne, díky." Byla to chyba, že řekl té dívce, že na ni bude čekat v hale. Řekl jí, že se vrátí za dvacet minut a když ji i potom najde ve svém pokoji, že zavolá policii. A ona přece potřebovala jen několik minut, aby se oblékla. Několik minut? Pár vteřin, aby přetáhla šaty přes své štíhlé tělo. A má na ni teď skutečně čekat? Bylo to vůbec moudré, že ji navrhl, aby spolu večeřeli? Pravda byla, že si z ní nechtěl udělat nepřítele. Ale to se asi už stejně stalo. Bože! Co si asi pomyslela, když ji odmítl? Byla tak pyšná na své tělo, na svůj sexapeal, na schopnost dobývat muže ... A to všechno v ní pokořil! Jak se bude chovat, co udělá?

Už byl dole asi půl hodiny. Rozhodl se a vyjel výtahem nahoru. Prošel rychle chodbou ke svému pokoji, otevřel dveře a vešel. Nebyl si úplně jist, že Faith odešla. Mohla by si to přece rozmyslet a znovu se pokusit...

Nebyla tam.

Na stoličce, na které předtím seděla, ležel list papíru. Zvedl ho. Stálo na něm: Budu večeřet ve svém pokoji. Mělo to znamenat, že má Faith stejné pocity a že si ho také nechce znepřátelit? Její slova se dala vyložit tak, ale i opačně. Byl rád, že mu aspoň nechala vzkaz, a přemýšlel, jestli by bylo rozumné zatelefonovat jí. Pak zavrtěl hlavou. Bylo by to od něho bláznovství! Znovu jel dolů a vykročil do dobře osvětlených ulic. Šel asi dvacet minut, až narazil na restaurant se zastřenými okny. Na zasklených vstupních dveřích stálo zlatými písmeny Cuisine Francaise. Vstoupil. Místnost měla nízký strop, osvětlena byla svíčkami. Cítil se tu příjemně a byl zde klid, přesně to, co potřeboval pro svou náladu. Mladý číšník ho odvedl ke stolku v rohu, kde stála zástěna upletená z palmového listí. Jídelní lístek byl lákavý. Místností se nesla tichá hudba. Objednal si láhev jihoafrického klaretu a "bifsteak en casserol" a velmi si na jídle pochutnal. Na jedné straně mu bylo líto, že je sám, na druhé straně se mohl volně obírat v myšlenkách všemi aspekty situace a nemusel se na nikoho tvářit zdvořile. Ještě než dojedl večeři, byl už plně zaměstnán myšlenkami na vyšetřování. Nebylo mu jasné, zda ho Jihoafričané nechali samotného záměrně. Vzpomněl si na Nightingala a jeho zpověď, podle které mohl být Van der Lunn vážně podezírán. Co si o tom pomyslí Wiess a ministr vnitra a všichni ostatní?

Ve chvíli, kdy se chystal k odchodu, byl už zase ve svém normálním rozpoložení, až na to, že byl velmi unavený. Jak tělesně, tak duševně. Jedna noc spánku by všechno spravila. Vrátil se do hotelu a vyšel po schodech, doufaje, že už nedojde k žádné nepředvídané události.

Apartmá bylo prázdné a postel už byla připravená. Minulou noc se v letadle moc nevyspal, noc předtím přišel domů velmi pozdě a vlastně ji po boku Janet probděl. Janet, Janět, Janet. Když se chystal ulehnout, táhlo mu hlavou, co by si asi pomyslela, kdyby věděla, co se tu večer stalo.

Za chvíli usnul hlubokým bezesným spánkem - tak tvrdým, že i když vnímal řinčení telefonu, nemohl si dlouho uvědomit, co se děje. Telefon zvonil, z velké dálky, z jiného světa, ale jeho zvuk byl tak naléhavý, že si nakonec jeho existenci přece jen uvědomil. Přesto mu trvalo ještě chvíli, než mu došlo, že stačí jen vztáhnout ruku a zvednout sluchátko, aby telefon přestal zvonit. Jenomže jemu se vůbec nechtělo.

Obrátil se, natáhl ruku a zvedl sluchátko. Bylo kluzké jako had a vyklouzlo mu ze sevření. Zarachotilo na zemi. Má ho tam nechat? Věděl, že by neměl, ale velmi si to přál. Už byl však zcela probuzen. Jeho vědomí i svědomí začaly spolupracovat. Natáhl se z postele a sáhl znovu po sluchátku. Zaslechl nějaký zvuk. Přiložil sluchátko k uchu a slyšel křičet ženský hlas.

"Ozvěte se, prosím, ozvěte se!"

Byla to nějaká nešťastná, vyděšená žena.

Její hlas byl pronikavý, zoufalý.

"Prosím, ozvěte se!"

Roger řekl: "Kdo je to? Co chcete?" Ležel na břiše, napolo vykloněn z postele, a hlava už mu pracovala naplno. Spánek už ho nezajímal, myslel jen na tu ženu.

"Rogere!" křičela a její hlas se mu zářýval do mozku. "Unesli mne! Jsem ve vesnici asi na půl cesty mezi Pretorií a Johannesburgem." Nemohl rozeznat, jestli strach v jejím hlase je pravý nebo jen předstíraný, jestli to není jen další

způsob její hry. Pak zaslechl, jak vydechla: "Už přicházejí!"

Roger řekl: "Poslouchejte, poslyšte. Kde jste?"

"Teď jsem na silnici do Johannesburgu. Někáký muž mi telefonoval a řekl, že je přítel Jima Nightingala. Už je vidím - dva muži. Rogere! Já - já mám strach!"

"Co je to za vůz?"

"Je to Ford, Ford Consul."

"Barva?"

"Je černý. Už se blíží - už je vidím, teď zpomalují!" Roger zaslechl zvuk motoru. Pak měl dojem, že někde za Faith slyší mužský hlas. "Jsem na okraji vesnice, je tu telefon - už jdou!"

"Jsou to černoši nebo bílí?" Zaslechl, jak se otvírají dveře do pokoje a ve světle, které proudilo z chodby, rozeznal dva muže - Percivala a muže v policejní uniformě. Křikl na ně: "Zavolejte ihned na policejní ředitelství! Došlo k únosu - jsou teď na cestě mezi Pretorií a Johannesburgem, na okraji nějaké vesnice!" Slyšel v telefonu, jak děvče oddychuje. Bylo zřejmé, že zápasí. "Rogere!"

Potom zaječela.

A pak telefon ztichl.

Ve vchodu do pokoje stál Percival s vytřeštěnými očima. Černošský policista běžel chodbou, aniž působil hluk. Roger zavěsil prudce sluchátko a rychle vstal. Rozběhl se ke dveřím. Percival uskočil. Roger přiběhl ke dveřím pokoje číslo 501 a zabušil na ně. Nikdo se neozval.

"Otevřete tyhle dveře!" zařval na Percivala.

Sluhovi se třásla ruka tak, že nebyl schopen vsunout do zámku klíč. Roger mu ho vyrval z ruky a odemkl sám. Stiskl kliku a otevřel.

Byl to velký pokoj s koupelnou po pravé straně a skříní se zasunovacími dveřmi na levé. Vedle skříně stálo čelo dvojité postele. Na ní ležely složené dámské šaty. Postel byla odestlaná, polštář někdo shodil na zem. Lampa na nočním stolku svítila. Pod ní byla rozevřená kniha a brýle. Vypadalo to, že Faith ulehla a teprve pak ji někdo volal. Poslechla ho a někam odešla.

Kapitán Standish seděl s Rogerem v autě. Jiný policejní vůz byl asi patnáct minut před nimi. Upozorněna byla i policie v Johannesburgu. Pravděpodobně celý policejní sbor v oblasti měl pohotovost. Standish vypadal jako po dobrém celonočním spánku a ne jako muž, vyburcovaný za tmy. Hodiny ukazovaly půl čtvrté. Nebe bylo stále plné hvězd. Standish právě říkal: " ... zřejmě prošla kuchyní, to byl jediný východ, který nebyl střežen. Vypadá to, že byla skutečně unesena. Ale nemohla by to také předstírat?"

Roger řekl: "Ano, to je možné." Vyhrnul si límec košile, protože noc byla chladnější, než předpokládal a horko, které v něm vyvolal rozruch, už vyprchalo. Byl neupravený, ale uspokojovalo ho, že neuplynula ani půlhodina od chvíle, kdy ho Faith zavolala.

Před sebou uviděl červená světla. Byla to zadní světla nějakého vozu.

"Jak vás napadlo, že by vám mohla něco předstírat?" vyzvídal Standish.

"Pokoušela se se mnou včera večer uzavřít dohodu. Naléhala, abych jí řekl, co mi sdělil Nightingale. Odmítl jsem ji. Měl jsem pocit, že by mě mohla kvůli tomu odmítnutí nenávidět."

"Kvůli takovému odmítnutí," opakoval Standish a v jeho hlase zazněl trochu výsměch. "Jste prostě vzor správného chování, nemám pravdu?" Roger před sebou viděl červená světla, a po pravé a po levé straně se objevila žlutá světla. Uvědomil si, že se blíží k vesnici. U cesty stála už dvě auta a od Johannesburgu přijíždělo další. "Zdá se, že něco objevili," pronesl Standish. "Co jste ještě slyšel v tom telefonu?"

Roger řekl: "Vypadalo to, že má hysterický záchvat. Ze strachu." Dodal: "Nic jsem neslyšel, jen vůz. A pak jsem měl dojem, že slyším mužský hlas. To je všechno." Řidič zastavil a k vozu přistoupil policejní poručík. Sklonil hlavu k okénku a řekl:

"Byl tu vůz značky Ford Consul, pane kapitáne."

"Jste si tím jist?" Standish otevřel dveře vozu.

"Naprosto. Našli jsme mladíka, který se právě vracel od své přítelkyně. Ten vůz viděl. Byl tmavý a byl to Consul - ten chlapec pracuje v garáži, tak to zná. Viděl dva muže, jak odnášejí do vozu ženu, která se bránila."

"Tak máme očitého svědka!" zvolal Roger, který vystupoval z vozu.

"Pokud nám bude k něčemu dobrý!" řekl Standish.

Přinejmenším to potvrzovalo všechno, co Faith řekla do telefonu.

Roger zahlédl menšího muže, který stál mezi dvěma černošskými policisty kousek od silnice. Dva další policisté prohledávali telefonní budku a okolí. Jeden z nich si svítil baterkou. Vycházel z ní ostrý pruh světla.

"Byla příliš velká tma, aby je viděl jasně, ale tvrdí, že šlo o bělochy," pokračoval poručík. "Poslali jsme vzkaz do Johannesburgu, protože auto jelo tím směrem," dodal.

Od budky zavolal náhle jeden z policistů: "Tady něco je." Neuvedomil si, kdo přijel v druhém voze, jen stál a mával rukou. Roger i Standish k nim vykročili. Standish nesl ještě silnější baterku. Sešli se u budky a Roger se skoro obával toho, co mohli najít. Byla to malá peněženka. Obsahovala pár složených bankovek, na podlaze se třeptilo několik drobných a stříbrných mincí.

"A ještě něco, pane poručíku," řekl policista, který je přivolal. "Kus látky. Nejspíš ze šatů ..."

"Šaty," vydechl Roger.

Byl to nepochybně útržek ze šatů, které viděl před několika hodinami, když si je Faith stahovala z těla. Byl to určitě stejný materiál i barva. Střih a okraj látky dokazovaly, že útržek patřil k části přiléhající k šiji.

"Tady už toho víc nenaděláme," řekl Standish.

"Ale ujišťuji vás, že po ní budeme pátrat, jako by šlo o všechny ztracené diamanty dohromady. Vy se raději vraťte do Pretorie. Dovedu si představit, co asi cítíte. Ale tohle není případ pro Yard."

Bylo půl páté, když se Roger ocitl zase v ložnici. Ani se nesvlékal, setřásl jen boty, rozeplnul si límeček a padl na postel, i když si myslel, že už se mu nepodaří usnout. Jeho mozek pracoval na plné obrátky, probíral všechno, co se dověděl, všechna podezření, odděloval fakta od domněnek. Snažil se vidět všechno, co bylo dosud nejasné, v novém světle. Únos děvčete ho dostal z nálady, která ho provázela celý večer. Nyní viděl ve Faith už jen člověka, který potřebuje jeho pomoc. Když na ni myslel, nebyl v tom už pocit viny.

Se Standishem probírali cestou v autě znovu a znovu všechny aspekty té záhady. Proč to děvče unesli? Na to přece musí být odpověď.

Teď když ležel na posteli, stále se tou otázkou zabýval, ale odpověď nepřicházela. Měl pocit, že to musí být něco jednoduchého, samozřejmého, že odpověď má na dosah ruky ...

Pak usnul.

Spal stejně tvrdě jako předtím, jen s jedním velkým rozdílem. Když se probudil, byl okamžitě bdělý. Neměl strach, cítil se rozhodný a uvědomoval si naléhavost situace. Neprobudilo ho zvonění ani klepání na dveře. Vnímál jen zvuk tekoucí vody - vody, která proudila do vany. Pak uviděl Percivala, jak vychází z koupelny se širokým úsměvem ve tváři.

"Koupel pro vás, baas," řekl.

"To je dobrý nápad," odpověděl Roger. Rozhlédl se kolem. "Kolik je hodin?"

"Půl osmé, baas. Budeme mít asi rušný den," usmíval se stále Percival. "Mám přinést čaj teď nebo po koupeli?"

"Až po. Tak za deset minut."

"Ano, pane." Percival odkráčel. Předtím zavěsil u vany velkou růžovou osušku. Všechno bylo na místě, i velká mořská houba. Roger se vykoupal v teplé vodě a pak si dal studenou sprchu. Stíral si ještě poslední kapky, když vstoupil Percival s konvicí na podnose. Položil ji na stolek, zavolal: "Máte tady čaj," a odešel. Roger vstoupil nahý do ložnice a teprve tam si natáhl spodky. Pak si uvědomil, že má od předchozího večera vytažené žaluzie. Kanceláře banky naproti jeho oknu byly plné děvčat, která se na něj dívala. Zašel znovu do koupelny a oblékl se. Pak se teprve vrátil do ložnice k čaji. Když zvedl džbánek s mlékem, všiml si dopisu.

Byl to telegram adresovaný na policejní ředitelství - do jeho rukou. Nalil si čaj a roztrhl obálku. V telegramu stálo:

Joshua Bradshaw zmizel stop Zřejmě letí přes Amsterdam do Johannesburgu stop David Bradshaw měl dvě bankovní konta pod změněným jménem celkem přes 1 500 liber stop Joshua měl na kontě 8 000 liber stop Došlo prvních deset odpovědí na dotazníky stop Celková obchodní hodnota postrádaných diamantů už přes 100 000 liber stop Týká se Paříže stop Bruselu stop Amsterdamu stop Madridu stop Stockholmu stop Milána stop Dublinu stop Lisabonu stop Londýna a Káhiry stop podpis Klemm

Roger hvízdal. Stále ještě o tom přemýšlel, když zazvonil telefon. Byl už téměř oblečen a duševně i tělesně naprosto čilý, jako by mu události kolem Faith dodávaly sílu.

"Roger West," řekl do sluchátka. Jak to vyslovil, napadlo ho, že by to mohla být nějaká zpráva o Faith, zpráva, která by mohla mít životní důležitost.

"Tady je pobočník plukovníka Wiesse," zazněl hluboký jasný hlas. "Mám vyřídít pozdravy pana plukovníka a jeho pozvání na snídani. Bude ve vašem hotelu v osm hodin. Salónek už je rezervován."

21. Taktika

Tuhle noc asi moc nespál, pomyslel si Roger, když Wiess vstoupil. Slunce, které procházelo žaluziemi, mu zasvítilo prudce do obličeje. Zamrkal a odvrátil se. Měl snědou tvář člověka, který strávil dlouhý čas pod širým nebem. Všiml si dvou drobných ranek na bradě, které svědčily o tom, že se holil ve spěchu. Když podal Rogerovi ruku, z jeho očí číselná únava a kolem nich měl červené kruhy. Stisk jeho ruky byl však chlapsky pevný.

"Je mi líto, že jste měl tuto noc tolik starostí," řekl. "Je mi rovněž líto, že nemáme žádné zprávy o slečně Soamesové. Je to velmi mrzuté, i když, jak se zdá, zavinila si to částečně sama."

"Ano? A proč si to myslíte?" řekl Roger.

"Zdá se, že ji někdo volal. Co jí říkal, nevíme. Odešla ale z hotelu přes kuchyň, kterou jsme náhodou neměli pod dozorem." Wiess neřekl, proč vlastně měla pod dozorem být. "Strážník, hlídající na ulici ji viděl, jak odjíždí z parkoviště. Její vůz jsme našli poblíž telefonní budky opuštěný." Wiess poodešel k oknu a upravil žaluzie tak, aby nepropouštěly sluneční světlo přímo. "Nevadí vám to?"

"Samozřejmě že ne."

"Omlouvám se také, že jsem vás pozval na tuhle poradu tak časně." Wiess se otočil ke stolu, kde už bylo vkusně prostřeno a kde se lesklo stříbro. "Bohužel mám během dne naléhavé povinnosti, které nesmím zanedbat. Jistě chápete."

"Ano," řekl Roger. "Byly ty nepokoje vážné?"

Wiess se na něj upřeně zadíval. Z očí mu najednou zmizela únava, vypadal spíš jako by se chystal k obraně. Ostražitost zahladila únavu. Než mohl odpovědět, ozvalo se zaklepání na dveře. Vrchní číšník, Evropan s francouzským přízvukem, vešel následován dvěma černošskými pomocníky v bílých úborech. Vrchní číšník plukovníkovi obřadně předložil jídelní lístek, na kterém byla jména sedmi chodů. Wiess se na něj sotva podíval a poručil si:

"Rybu, řízek, dvě vejce a uzenky."

"Prosím, pane."

"Já si dám totéž," rozhodl se Roger.

"Přejete si řízek dobře propečený, pane?"

"Tak středně."

"Jak to má rád pan plukovník," poznamenal vrchní číšník. Takže schůzky při snídani zde byly časté. Jeden z černých číšníků přinesl kávu a druhý ji nalil do šálků. Wiess upíjel kávu, zatímco číšníci se vzdálili. Do jeho pohledu se znovu vrátila únava.

"Ano," řekl, "byla to zlá noc. Dva Asiaté a tři Bantuové byli zabiti, než dorazila policie a potlačila nepokoje. Začalo to hádkou o sedadla v autobuse. Proč musí stále docházet k nějakým střetům a k přelévání krve?" Zadíval se k oknu. Bylo zvláštní, že se na tváři tohoto silného a mocného muže objevil odraz citu, který by se nejspíš mohl nazvat bolestí a smutkem. Pak se znovu narovnal a obrátil se k Rogerovi. "Ale to nebude nijak narušovat naše vyšetřování, superintendente. Řekl jsem vám vše, co víme o slečně Soamesové. Je tedy zřejmé, že někdo, koho znala, nebo o kom si myslela, že mu může důvěřovat, ji telefonoval a ona se rozhodla setkat se s ním. Něco ji ale znepokojilo a proto se snažila uniknout. Pneumatika jejího vozu byla prostřelena. Máme tu kulku. Je to střela kalibru 0.22 italské výroby. To vás asi nepřekvapuje, že ne?"

Bradshaw byl zastřelen stejnou střelou ...

"Nepřekvapuje," řekl Roger s důrazem. "Určitě nepřekvapuje. Máte nějakou stopu? Kdo mohou být ti pachatelé?"

"Podle svědka byl jeden z nich malé postavy." Wiess vypil další šálek kávy, rozřízl rohlík a nanesl na něj silnou vrstvu másla. "To vás asi také nepřekvapuje. Podrobnější popis se nám nepodařilo získat. Ale tenhle popis se celkem hodí na muže, který zavraždil Davida Bradshawa. Mohl to tedy být ten Severini nebo Galii. Několik mužů, na které se hodí jeho popis, vstoupilo během posledních čtyřiaadvaceti hodin na naše území. Někteří přistáli na letišti Jana Smutse, jiní překročili hranici s Jižní Rhodesií u Beit Bridge. Dost možná, že už jsou v Jižní Africe oba ti darebáci ze skútru. Není to samozřejmě jisté, ale nemůžeme tu možnost ani vyloučit. Chtěl jste něco říct?"

"Četl jste telegram, který mi byl dnes ráno doručen?"

"Nevím o žádném."

"Bradshawův bratr opustil Anglii a Yard se domnívá, že přes Amsterdam letí sem," řekl Roger naléhavě.

Wiess sdělení nekomentoval, pouze na Rogera upřeně hleděl. Ten vytáhl telegram z kapsy a podal mu ho přes stůl.

Wiess si ho chvíli pročítal a pak řekl: "Neměl jste žádné důvody podezírat Bradshawova bratra, nebo se pletu?"

"Až do této chvíle jsem je neměl."

"V telegramu se neříká, kdy odletěl. Je docela možné, že přiletí s holandskou KLM dnes dopoledne," uvažoval Wiess.

"Letadlo přistane něco před dvanáctou. Máme tedy dost času, abychom mu vstup na naši půdu překazili."

"Uvažuju o tom, jestli je to dobrý nápad - zadržet ho na letišti a dokonce mu dát najevo, že víme, kdo je," podotkl Roger zamyšleně. Wiess nepřenesl ani slovo, znovu čekal, co Roger řekne dál. Otevřely se dveře a vešli dva černí číšníci.

Každý nesl stříbrný podnos. Ruka, která položila Rogerovi na talíř rybu, byla černá jako eben. Když odešli, Roger pokračoval: "Měl jste příležitost hovořit s ministrem vnitra o Nightingalovi?"

"Ano. Bylo mi řečeno, že mám v té věci rozhodnout sám," řekl Wiess. "Až do chvíle, kdy slečna Soamesová zmizela, jsem byl nakloněn přijmout váš návrh, abychom ho propustili na svobodu. Ale po tom všem ..." pokrčil rameny. "Vy teď chcete zřejmě navrhnout, bychom nechali volnost pohybu i Joshuovi Bradshawovi. To by ale bylo velmi nebezpečné. Je totiž mnoho cest, kudy se dá z naší země uniknout. Hranice se všude nedají důkladně kontrolovat. Je možné přejít do Jižní Rhodesie, nebo do Bechuanalandu i do Jihozápadní Afriky."

"Jestliže Nightingale a Bradshaw vynaložili tolik námahy, aby se dostali právě do Jižní Afriky, proč si myslíte, že teď budou toužit po tom, dostat se co nejdříve odsud?"

"Určitě se pokusí odtud co nejrychleji zmizet. Samozřejmě až potom, co skuteční své záměry. Ať už je to cokoliv," řekl Wiess suše.

Proti tomu nebylo možno nic namítat.

"Kdybychom sledovali pouze Nightingala, mohli bychom ho ztratit," připouštěl Roger. "Ale kdybychom sledovali také Bradshawa, byla by možnost, že nám uniknou oba, velmi malá." Pozoroval, jak si Wiess nabodl kousek ryby a sám si také kousek vzal. Příliš mu nechutnala, ale statečně polykal. Když ji snědl, usmál se a pokračoval: "Já vím. Pro mne je snadné dávat vám návrhy, co dělat. Já neznám problémy, které tady musíte řešit." Wiess stále neodpovídal. Dojedl a

odstrčil talíř. "Je tady například jedna samozřejmost, na kterou jsem nepřišel, až když jste mi přišel říct, co se stalo s Faith Soamesovou."

"A totiž?"

"Jestliže Nightingale mluví pravdu, pak to vypadá tak, že mu někdo nastražil past, aby mu - vaším prostřednictvím - zabránil ve volném pohybu po tomhle státě. Načež je další člen redakce The Globe vylákan ze svého pokoje a unesen. Udělali to zřejmě stejní lidé, vedeni stejným motivem."

"Jakým motivem?" zeptal se Wiess.

Roger pokrčil rameny. "To je jedna z odpovědí, které hledáme. Možné je, že se snaží zjistit, co Faith ví - a že se pokoušeli dovědět se, co věděl Van der Lunn."

Znovu někdo zaklepal na dveře a znovu vešli dva číšníci, tentokrát s velkou stříbrnou mísou naloženou dalším jídlem. Roger sledoval, jak mu černá ruka pokládá na talíř řízek a dvě uzenky, proužky slaniny, dvě vejce a rajčata. Pak číšníci odložili mísu stranou. Zůstalo na ní právě tolik jídla, kolik měl Roger před sebou.

"My už si s tím poradíme," řekl Wiess a číšníci odešli. Wiess dojedl svou porci, pak chvíli mlčel, načež se zeptal:

"Tak vy byste pustil Nightingala, Bradshawa nechal vstoupit na naše území a doufal byste, že vás dovedou k Faith Soamesové..."

"A k odpovědím na všechny další otázky," doplnil Roger.

"No ovšem. Ale k tomu bychom potřebovali mnoho lidí, nesměli bychom těm dvěma poskytnout žádnou možnost, aby zmizeli." V té chvíli připomínal Wiess Rogerovi Hardyho. Bylo to poprvé od přiletu do Jižní Afriky, co mu přišel Hardy na mysl. Nepokoušel se plukovníka přesvědčovat. Bylo mu totiž jasné, že stejně jako Hardy, musí sám dojít k vlastním závěrům.

Náhle Wiess řekl: "Zkusíme to. Oba ti muži sem přiletěli s určitým záměrem. Ano, zkusíme to." Zdálo se, že se mu ulevilo, když došel k tomuto rozhodnutí. Přitáhl si mísu s dalším chodem a jedl s takovou chutí, jako na začátku snídani. Roger se vzdal po čtvrté uzence. Číšníci přišli s další kávou. Když ji nalili do šálků, poslal je Wiess pryč.

"Chápete ovšem, že vy sám se sledování nebudete moci zúčastnit, protože vás by okamžitě poznali. Ale budeme vás průběžně informovat. Kapitán Standish si to vezme na starost. Použijeme černošských detektivů, protože lidé z Evropy si myslí, že černoši zásadně nespolupracují s vládou. Ani je nenapadne, že by mohli být detektivy!" Wiess se pousmál. "Moc rád bych si to vzal na starost sám, ale ani dnes, ani zítra nebudu mít čas. A do té doby snad dosáhneme určitých úspěchů."

"Taky doufám," řekl Roger. "A ještě něco, plukovníku."

"Co?"

"Kdyby se situace vyvinula tak, že bych se mohl na něčem podílet, dáte mi tu možnost?"

Tentokrát se Wiess usmál obzvlášť široce.

"Ano," řekl. "Pečlivě uvážím, co bude lepší - jestli dostat vysokého důstojníka Scotland Yardu do nebezpečí, anebo přijít o pomoc velmi schopného muže. Musíte nám věřit, že se snažíme, právě tak jako vy, dostat odpovědi na všechny otázky." Úsměv mu zmizel s tváře. "Svým způsobem na tom máme ještě větší zájem. Dnes ráno jsme dostali ze Scotland Yardu hlášení o Van der Lunnovi. Jeho zdravotní stav se ani nezlepšil, ani nezhoršil. Je stále kritický. Kdyby zemřel, byly by důsledky jeho smrti velmi vážné. Zejména kdyby tahle záhada zůstala nevyjasněna." Chvilí přemýšlel a pak pokračoval: "Začneme tím, že znovu zajdete za Nightingalem a řeknete mu, že nebude dál vězněn, ale jeho pas že si ponecháme do té doby, než se přesvědčíme, že mluvil pravdu."

"Rád bych mu také řekl, že unesli Faith Soamesovou," řekl Roger.

"To můžete," Wiess se zvedl. "Budeme potřebovat trochu času, než zorganizujeme Nightingalovo sledování. Bylo by dobré, kdybyste byl na letišti, až přiletí to letadlo KLM. Abyste mohl identifikovat Joshuu Bradshawa. Jak vidíte, není pravděpodobné, že byste svůj pobyt tady prolenošil."

22. Je to lež?

Nightingale vypadal klidnější a odpočatější než Wiess. V nohách postele měl rozložené noviny. Postel byla ustlaná. Byl oholen a když se Roger objevil za mřížemi, bylo vidět, že je netrpělivý. Roger vstoupil a černý dozorce za ním zamkl. "Takže mi jdete říct, že se vám to nepovedlo," vyrazil Nightingale chraptivě. "Je ale otázka, jestli jste se o to vůbec snažil! Já jsem to prohlášení napsal přesně tak, jak jste mi řekl, a -"

Roger ho přerušil: "Znáte dobře Faith Soamesovou?"

Nightingalovi chvilku trvalo, než si uvědomil, že se námět hovoru změnil. Pak se ostře zeptal:

"Co s tím má ona společného?"

"Odpovězte nejdřív na mou otázku."

"Myslí jí to právě tak dobře jako jejímu strýci. Není schopna cokoli odmítnout, a nedokáže ani připustit, aby někdo druhý řekl 'ne'. Paměť má jako elektronický počítač. Odpověděl jsem dostatečně?"

"Ano. Věděla, proč sem letíte?"

"Nevěděla. Ale k čemu tyhle otázky, Weste?"

Roger řekl: "Rozhodla se totiž, že sem přiletí a bude vás držet za ručičku. Myslela si kdovíjak není chytrá a teď ji unesli. Nikdo neví, kde právě teď je. Netušíte, kde by mohla být?"

Nightingale vydechl: "Prokristapána!"

Ustoupil k posteli a sedl si.

"Panebože," opakoval. "Faith!"

Roger se znovu ostře zeptal: "Opravdu nevíte, kdo ji mohl unést a kam ji mohl odvést?"

Nightingale polkl. "Já - já - " začal. Jeho oči se zúžily. Zdálo se, že ho něco napadlo. Překvapení pominulo, začal znovu přemýšlet. Roger měl však dojem, že lže. "Nevím," řekl a pak dodal zvýšeným hlasem: "Jak bych mohl, sakra, vědět, kdo by toho byl schopný?"

"Přiletěl jste sem, abyste někoho vyhledal - koho?"

Nightingale řekl: "Jsem tady, abych se pokusil sehnat víc informací o Van der Lunnovi. Teď, když tu není, je na to ideální doba. Toť vše." Pak sevřel rty: "Co udělali ti pitomí policajti, aby Faith našli?"

"Pátrají po celé zemi."

"Jestli se jí něco stane -"

"Jestli se jí něco stane, bude to její vina. Právě tak jako bude vaše vina, když se stane něco vám."

"V téhle zatracené díře se mi nic nemůže stát." Nightingale si jazykem navlhl rty. "Pane bože, co tomu řekne starý Soames? On ji zbožňuje! Proč ji sakra dovolil, aby sem letěla? Proč - Weste!?" Nightingale sevřel Rogerovi rameno. "V ten staroch, že se ztratila?"

"Ještě ne."

"Musí se mu to říct. Slyšíte? Musí se mu to říct - a já se odtud musím dostat!" Zesiloval hlas. "Jestli tu máte nějaký vliv, dostaňte mne odtud. Musím si promluvit se Soamesem, musím -" odmlčel se a zaskřípěl zuby. "Jsem tady jako v kleci. To nevydržím. Chápete - nevydržím to!"

"Budete muset vydržet horší věci, jestli zase začnete dělat hlouposti," řekl Roger. "Nechají si váš pas, abyste nemohl odjet, do té doby, než si prověří vaši výpověď - a jestli zemi opustíte nezákonně, už se sem nikdy nedostanete. Je to jasné?"

Nightingale řekl: "Chcete tím říct, že odsud můžu vypadnout?"

"Ano."

Nightingale svažtil čelo. "No, to už je něco. To už je opravdu něco!" Po chvíli se zeptal: "Musím zůstat v Pretorii?"

"Ne."

Nightingale se široce usmál a plácl Rogera přes rameno. Měl značnou sílu, takže rána Rogera zabořila.

"Tak jste splnil slib. To vám nezapomenu." Jako by se mu do žil vlil nový život. Chvilí stál a pak spráskl ruce: "To tedy bude fajn, až budu zase moci běhat venku! Tady to bylo peklo." Odmlčel se. "A kdy mne hodlají pustit?"

"Teď."

"Kdy bych se mohl spojit se Soamesem?" zeptal se.

Standish dal Rogerovi k dispozici malou kancelář se dvěma telefony. V Pretorii bylo pár minut po deváté hodině a v Londýně šest. Nightingale dal Standishovi Soamesovo číslo do bytu a mrzutě vykřikoval, když mu Standish řekl, že bude muset na spojení čekat asi hodinu.

"Je to přednostní hovor, normálně můžete na spojení čekat i celý den," pokračoval Standish. "Máte štěstí."

Nightingale se snažil potlačit svou netrpělivost tím, že začal číst Johannesburg Star. Roger se probíral hlášením, která se týkala pátrání po Faith a jejích únosech. Kdykoli na ni pomyslel, bylo mu trochu úzko. Když ho volala, bylo jasné, že prožívá hrůzné chvíle. Možná poprvé ve svém životě narazila na opravdu drsnou realitu. Měl v ruce její fotografie, fotografie jejího vozu, záběry roztrhané zadní pneumatiky, jak se v zoufalství snažila ujet. Snímek střely kalibru 0.22 značky Lambetti. Na snímcích byly i vzorky pneumatik vozů Ford Consul a jaguár, i dvacetkrát zvětšené otisky prstů, které patřily Faith a lidem, kteří telefonovali z budky v nedávné době. Roger uznával, že vše probíhá právě tak důkladně a organizovaně jako v Yardu. Že zdejší policie má všechno pod kontrolou stejně jako policie v Londýně. Nezvyklé však bylo to, že všichni tady měli uniformy. Někdy vypadali a taky jednali jako vojáci. Ale ve skutečnosti to byli právě takoví policisté, jaké znal doma.

"Tak kdy, kčertu, dostanu to spojení?" hromoval Nightingale a mrštil novinami stranou. "Nemůžete udělat něco, aby se to urychlilo?"

Roger neodpověděl a podal mu některá hlášení. Pak si přečetl časový sled hlášení o vozech Ford Consul tmavé barvy, které byly viděny poblíž místa činu v noci a v ranních hodinách. Hlášení o čtyřech vozech byla označena červenou hvězdičkou. To byly vozy, jejichž majitelé zatím nebyli nalezeni. Pozornost budil zejména jeden z vozů, s poznávací značkou SX 21 34, protože jel nepřiměřenou rychlostí. Vůz se řítíl předměstími Johannesburgu, projel městy Heidleburg a Rensdorp a asi 40 mil od Johannesburgu najel na dálnici do Durbanu. Wiess okamžitě vyslal výzvu, aby byl pohyb vozu ustavičně sledován.

Zazvonil telefon. Nightingale vyskočil a popadl sluchátko. Řekl: "Haló," a pak něco zabručel a vrazil sluchátko Rogerovi do ruky. "To je pro vás."

"West," řekl Roger klidně.

"Už jste četl ta hlášení o consulech?" Byl to Standish a volal z vedlejšího pokoje.

"Právě jsem s tím skončil," odpověděl Roger.

"Máme další dvě hlášení o vozu SX 21 34," řekl Standish. "Stále jede směrem na Durban. Za volantem sedí malý muž, jehož popis se shoduje s popisem, který máme od včerejška. Vedle něj sedí vyšší člověk. Hlášení se nezmiňují o dalším pasažéru, ale tři z nich uvádějí, že na zadním sedadle jsou navrženy pokrývky."

"Jsou sledováni?" zeptal se Roger.

"Ano. Jede za nimi hlídka z Oranžského svobodného státu. Brzy sledování převezme policie z Natalu."

"Zastaví ten vůz a prohlédnou ho?"

"Ovšem. To je samozřejmé."

Nightingale se nakláněl přes stůl k Rogerovi. Jejich obličeje byly blízko sebe. Roger v duchu uvažoval, jaký je Nightingalův vztah k Faith. Jestli má snad nějaké hlubší osobní důvody pro to, aby byl jejím osudem zneklidněn.

"Týkalo se to Faith?"

"Ano i ne," řekl Roger. "Policie využívá všech možností a -"

Znovu zazvonil telefon, Nightingale opět popadl sluchátko, aby ho vzápětí zase podal Rogerovi. Bylo to spojení s Londýnem. Nightingale stál zpřímá a hleděl na protější stěnu, podobně jako měl ve zvyku Soames. Roger mu pokynul k telefonu. Ve sluchátku se ozývaly různé zvuky a slova jako: "Londýne, jsi tam?" a "Tady Londýn, okamžik," až se náhle ozval Soamesův hlas. Nebylo pochyb o tom, že je to on. Jeho hlas měl odstín, který nebylo možno zaměnit ani na vzdálenost 6 000 mil.

"Haló. To jsi ty Faith?"

Nightingale řekl: "Ne, Jacku, to není Faith."

"Jíme!" Tón Soamesova hlasu se změnil. "Teď mi řekneš, že se Faith podařilo dostat tě z basy, ne? Jak se ti vede?"

"Já jsem v pořádku, Jacku, ale mám pro tebe špatnou zprávu. Z basy mne nedostala Faith, ale West."

"Kdo?"

"Hezoun, West."

"Aha, ten policajt. Tak to je pašák! A jak se vede Faith?"

"Jacku," řekl Nightingale, "moc tady vystrkovala hlavu a -" Soames se uchechtl.

"To je mi úplně jasný. Už jsi ji někdy viděl, aby ji schovávala? Jak se má?"

Nightingale náhle nebyl schopen říct pravdu. Teď, když měl odpovídat, navlhl si si rty a polkl. Rogera znovu napadlo, že jeho city k Faith mají asi hlubší kořeny.

"Jsi tam?" volal Soames.

"Pane Soamesi, teď mluvím já, Roger West," řekl Roger. "Je mi líto, ale musím vám oznámit, že vaše neteř zmizela. Všechno nasvědčuje tomu, že byla unesena." Dal Soamesovi čas, aby zprávu komentoval, ale když se starý pán neozýval, pokračoval: "Jihoafrická policie vynakládá veškeré úsilí, aby ji vypátrala. Ujišťuju vás, že jakmile ji najdou, bude všechno v pořádku."

Soames řekl: "Zmizela? Unesli ji?"

"Ano."

"Kdo -" Zdálo se, že se Soames dusí. "Weste!"

"Ano, pane šéfredaktore?"

"Musíte ji najít!"

"Děláme, co je v našich silách," řekl Roger. "Ale jednu věc můžete udělat vy."

"Co můžu udělat?"

"Řekněte Nightingalovi, že pokud má nějaké informace, které by mohly policii pomoci, pokud má třeba jen tušení nebo podezření, kde by se mohla Faith nacházet, musí to policii sdělit!"

Soames se nadechl: "Ovšem, proboha, ovšem. Jíme - jsi tam?"

"Já jsem to slyšel," řekl Nightingale stroze.

"Řekni jim všechno, co víš! Slyšíš mne? Řekni jim všechno! Mně vždycky něco tajíš, říkáš mi jen, co se ti hodí, ale policii v té věci nic nezatajuj. Nic o Faith! Ona - Weste?"

"Ano, pane šéfredaktore?"

"Myslíte si, že jí hrozí nebezpečí?"

"Je to možné," řekl Roger.

"Jíme," řekl Soames zastřeným hlasem, "slyšel jsi Westa, slyšel jsi, co jsem říkal já. Jestli něco víš, řekni to policii."

Slyšíš mne? Pověz jim to!"

"Kdybych něco věděl, řekl bych vám to," zamumlal Nightingale. "Ale já opravdu nic nevím." Roger si byl skoro jistý, že lže.

Standish Nightingalovi položil jen několik formálních, rutinních otázek: Kam hodlá jít, kde zamýšlí bydlet, jestli má v úmyslu cestovat letadlem, vlakem nebo jinak. Nightingale byl jako na trní. Konečně výslech skončil. Nightingale ještě řekl, že nejdřív odjede do Johannesburgu, aby se tam poradil v kanceláři svého deníku. Roger cítil, že on a místní policisté teď na sebe berou velkou zodpovědnost. Standish se postavil k oknu a díval se ven. Roger se k němu připojil a zahlédl reportéra, jak kráčí dlouhými kroky po ulici. Kromě něho šli po ulici jen černí Bantuové.

"Ať se hne kamkoliv, neztratíme ho," řekl Standish s jistotou. "Máte nějakou představu, co nám asi tají?"

"Nemám. Ale domnívám se, že vím, proč by se mohl snažit něco skrývat. Možná, že si myslí, že by mohl soukromě

jednat o propuštění té dívky. Dejme tomu, že se o to pokusí. Co uděláte?"

"Dejme tomu, že nejdřív snad počkáme, jestli se o to pokusí," řekl Standish skoro ostře. Čekal až Nightingale zahne za roh a přistoupil ke svému stolu. Vtom zazvonil telefon. Pomalu zvedl sluchátko, jako by měl času nazbyt. "Kapitán Standish." Byla to ovšem vědomá póza. Po celou dobu se pokoušel udělat na Rogera dojem. Náhle se jeho výraz změnil a všechno předstírání z něj spadlo. "Blázní!" řval do telefonu. "Kde ... Ano! ... rozbitý? ... hoří?"

Roger stál nehybně u stolu. Podle Standishova chování to byla zdrcující zpráva. V mysli se mu vynořila Faith Soamesová, sedící v jeho pokoji... tak žádoucí a sebejistá.

"Leťte tam. Samozřejmě," řekl Standish. "Samozřejmě!" Praštil sluchátkem a zadíval se na Rogera. Poprvé Roger viděl, že se chvěje. "Consul přepadl přes sráz na úpatí drakenbergského pohor u města Ladysmith. Pak se vzňal. Policie, která vůz sledovala, ztratila stopu na objízďce. Řidič se jim zřejmě snažil uniknout. Ještě se neví, jestli lidé v autě byli zraněni nebo ne. Není ani jisté, jestli v tom voze byli, když se zřítíl." Standish svíral pěsti a Roger čekal, jestli přijde ještě nějaké horší sdělení. Pak Standish dodal: "K nehodě došlo asi 30 mil od horského sídla Van der Lunna."

23. Do hor

Roger si uměl představit Soamesovo zoufalství. Věděl, co pro něj to děvče znamená. Dovedl si představit hořící auto na dně strže a téměř viděl plameny, které polykají lidské maso a krev. Ale nebylo přece jisté, že se to vůbec stalo. Byl by se na ta místa chtěl dostat, být přítom, když se záchrana četa spustí do strže, aby zjistila, jestli je tam vůbec něco, co by se dalo zachránit. Ale věděl, že je to nemožné.

Standish řekl: "... už je čas, abychom šli."

"Kam?"

"Na letiště," řekl Standish.

Roger se na něj nechápavě podíval. Pak si vzpomněl na Joshuu Bradshawa.

"Jak dlouho tam pojedeme?"

"Půl hodiny," odvětil Standish. "Rád bych -" odmlčel se, protože znovu zazněl telefon. Netrpělivě ho zvedl, právě tak jako Nightingale. "Kapitán Standish ... dobře." Napětí v jeho tváři pominulo, ale když pak položil sluchátko, měl velmi mrzutý výraz. "Musím okamžitě podat ústní hlášení," řekl. "Takže s vámi nemohu jít na letiště. Dám vám ale poručíka Lukase a ten udělá všechno, co bude potřeba. Na vás je, abyste zjistil, jestli ten muž opravdu přiletěl a když bude mezi cestujícími, ukážete mu ho."

"Já bych ovšem mohl identifikovat ještě někoho jiného," řekl Roger.

"Koho?"

"Faith Soamesovou."

Standish vypadal, jako by ho ta poznámka překvapila. Zamračil se a jen utrousil: "Už jsem řekl." Zazvonil a do dveří vstoupil vysoký policejní poručík. Měl v týle husté vlasy, ale nad čelem byl téměř holohlavý. Trochu to připomínalo Rebeccu Bradshawovou s jejími vyčesanými vlasy. Roger se s Lukase už viděl a bylo zřejmé, že poručík dostal instrukce.

"Důležité je, abyste se držel z dohledu toho muže," řekl Standish.

"Ovšem. Kdybyste se něco dověděli o tom děvčeti, dáte mi vědět?"

"Pošlu na letiště zprávu," sliboval Standish. Telefon na jeho stole znovu zazvonil. Zvedl sluchátko a rychle a soustředěně mluvil. Rogerovi a Lukasovi jen pokynul hlavou. Lukas zavedl Rogera k policejnímu autu, u kterého už stál černošský řidič připravený vyrazit na cestu. Dopravní ruch byl čilý a Roger si poprvé uvědomil, že zdejší řidičské zvyklosti se liší od londýnských. Zdálo se, že tady řidiči více riskují. Jeden vůz jim ostře zkřížil cestu těsně před křižovatkou. Další je nebezpečně předjel z nesprávné strany. Roger cítil srdce až v hrdle, ale policejní řidič to očividně považoval za normální.

Jakmile se však dostali na volnou silnici, nic jim už nebránilo v cestě na letiště v Kempton Parku. Silnice byla kvalitní a cesta přímá. Podél některých úseků byly vysázeny mladé jehličnaté stromy, jinde míjeli nové obytné komplexy. Před letištěm už stál shluk taxíků a soukromých vozů a ovzduší bylo plné očekávání. Když projížděli hlavní branou, řekl řidič něco strážci v řeči Bantu a pak hlásil anglicky: "Má přistát za pět minut, pane."

"Jsme tady včas," poznamenal Lukas.

Roger se zajímal, jestli už došla nějaká informace od Standishe, ale žádný vzkaz tu nebyl. Uvědomil si, že je pošetilost čekat tak brzy na nějaké sdělení. Proč mu tolik záleželo na té dívce? Byl by tak netrpělivý, kdyby šlo o někoho jiného? Nedovedl si odpovědět. Poručík letištní policie je dovedl ke kontrolní věži a ukázal jim na sedadla vedle muže se sluchátky na uších, který právě hovořil do mikrofону. Zřejmě dával pokyny pro přistání. Na radarové obrazovce bylo na okraji vidět světelný bod - letadlo, které se blížilo a chystalo se přistát. Dole na letištní ploše vládl čilý ruch. Bosí

nosiči, vysocí a hezcí, tlačili vozíky na zavazadla k místu, kde mělo letadlo přistát. Dvě sanitky a dva hasičské vozy stály opodál pro případ potřeby. Na svém místě byl i vůz s benzinovou cisternou.

Tečka na nebi dostávala ponenáhlu zřetelné tvary. V kontrolní věži byl teď jen nepatrný šum. I rádio ztichlo. Letadlo mířilo přímo k nim a rychle klesalo. Ale pořád to vypadalo, že je ještě dost daleko. Pak se náhle dotklo země, zdálo se, že poskočilo, znovu se dotklo země a pak vznešeně, a jakoby s jistou dávkou pohrdání rolovalo po přistávací ploše. Stále pomaleji až se nakonec docela zastavilo.

Ke dveřím byly přistaveny pojízdné schody a jako první se na nich objevila letuška, pak dva důstojníci a poté začali vystupovat cestující.

Pátý muž byl bez veškerých pochyb Joshua Bradshaw.

Bradshaw se prokázal pasem na jméno Bell, jinak měl všechny náležitosti v pořádku. Roger si říkal, kolikrát ten pas asi použil a jak dlouho už ho má. To jsou otázky, na které musí dostat brzy odpověď. Teď ale neměl čas lámat si s nimi hlavu.

Lukas právě telefonicky mluvil se Standishem. Roger sledoval muže, kterého viděl naposledy v hotelu Common View, jak kráčí k celnici. Bylo horko a zdálo se, že se Joshua potí. Stále si otíral čelo kapesníkem. Rozhlížel se neustále kolem sebe, téměř jako by měl strach a zdálo se, že si oddychl když vstoupil do celních prostor.

Lukas právě říkal: "Ano, je tady." Podal Rogerovi telefon: "Kapitán by s vámi chtěl mluvit."

Roger řekl: "Haló?" a jeho srdce začalo tlouct rychleji.

"Mohu vám říct jen tohle," pronesl Standish. "Nightingale zašel do redakce johannesburgského deníku, jak řekl, ale za pět minut už byl venku. Vypůjčil si jeden z redakčních vozů a teď ujíždí jihovýchodním směrem po hlavní dálnici Johannesburg - Durban ke Drakenbergu. Vypadá to, že jede na stejné místo jako ti únosci."

"Brzy se dovíme, kam pojedete Bradshaw," řekl Roger.

"Jestli pojedete stejným směrem, tak byste se tam měl vydat i vy," řekl Standish. "Zatím ale zůstaňte kde jste, dokud nebudeme mít další zprávy - Lukasovi jsem už dal instrukce. Jestli si Bradshaw pronajme vůz, nebo na něj bude někdo čekat a pustí se směrem ke Drakenbergu, vezmeme si letadlo a poletíme do Ladysmithu. Je to blízko místa, kde se zřítilo to auto. Než tam doletíme, budeme už vědět, jestli byli ve voze nějakí cestující nebo ne. Jste připraven letět?"

"Kdykoliv," řekl Roger.

"To jsem předpokládal," řekl Standish suše. Zdálo se, že má už podstatně lepší náladu. "Ozvu se, jak jen budu moci."

Zavěšili. Roger se přesunul ve věži na druhou stranu a naklonil se, aby mohl vidět, jak cestující vycházejí z celnice a jdou k čekajícím taxíkům a autům. Bradshaw kráčet k velkému černému chrysleru. Muž v řidičské uniformě mu vyšel vstříc a na pozdrav se dotkl štítku čepice. Potřásli si rukama. Pak Bradshaw nastoupil a usedl za volant. Trvalo dvě vteřiny, než si Roger uvědomil, co to znamená.

Lukas řekl: "To je vůz z půjčovny. Vůz si řídí zákazník. Myslím, že Bradshaw vysadí šoféra na nějakém vhodném místě a dál pojedete sám."

Roger sledoval, jak se chrysler rozjel, objel dva rohy a vyjel hlavním vchodem. Zamířil k Johannesburgu.

"Vyzná se na letišti a zná i cestu," řekl Roger. "Není tady poprvé."

"Řekl bych, že máte pravdu," poznamenal Lukas.

Během další půlhodiny, zatímco si Roger prohlížel letištní budovy, přistály dva menší letouny. Slunce ho pálilo do zátylku, litoval, že s sebou nemá klobouk. Uvažoval, že by si měl koupit nějakou pokrývku hlavy. Bude-li častěji na slunci, určitě se bez ní neobejde. Stále častěji si kladl na zátylek dlaně. S povděkem proto přijal, když jej Lukas zavedl do letištní restaurace na šálek kávy. Měl už skoro dopito, když se objevil černošský policista v bezvadné uniformě a zasalutoval Lukasovi.

"Máte telefon, pane poručíku." Odvedl ho k přístroji, který byl zavěšen na stěně. Sundal sluchátko a podal mu ho. Nezdálo se, že by je někdo pozoroval.

Lukas řekl: "Ano ... ano, pane kapitáne ... Opravdu?" Nastala delší pauza, pak znovu promluvil. Tentokrát se značným uspokojením: "V pořádku, pane, kapitáne, udělám to." Zavěsil sluchátko a obrátil se k Rogerovi: "Bradshaw vysadil šoféra před garážemi půjčovny v Eloff Street s rozjel se po dálnici do Durbanu. Nightingale už má za sebou šedesát mil stejným směrem."

"Šedesát?"

"Vy nejste zvyklý na jízdu po našich silnicích," usmál se Lukas. "Jste připraven?"

"Pokud jste vy."

"Letadlo už na nás čeká," oznámil Lukas. "Je to stará upravená dakota. Je trochu větší než potřebujeme, ale je to jediný stroj, který je k dispozici. Pilot a druhý pilot už dostali instrukce a právě zahřívají motory."

Roger řekl: "To je výborné." Vyšli ze stinné budovy a zamířili přes letištní plochu k malému letadlu, krčícímu se ve stínu velkého dopravního letounu, kterým přiletěl Joshua Bradshaw. Stroj už čerpal další pohonné hmoty pro cestu zpět. Než došli ke starodávné dakotě, chránil si Roger šíjí rukou. Jakmile vstoupili do pilotní kabiny, bylo mu zase dobře. Když nastupoval do letadla cítil, že se chvěje. Zjistil, že uvnitř je jen deset míst. Zád letadla byla upravena pro náklad. Pilot byl postarší, obtloustlý mužík, zato druhý pilot vypadal tak mladě, že musel získat pilotní osvědčení teprve nedávno. Přípravy k letu však proběhly bezvadně. Vznegli se bez nejmenších potíží.

"Viditelnost a povětrnostní podmínky jsou výborné," oznámil druhý pilot. "Už jste tady někdy lítal, pane superintendente?"

"Jsem v Africe poprvé."

"Nemůžu mluvit za celý kontinent, ale Jižní Afrika je krásná země," řekl mladík. Rogerovi připomínal Richarda. Krátce

ostříhaný, hezký, s jasnými očima; navíc měl něco z Richardova entuziasmu. "Je to jedna z nejkrásnějších zemí na světě." Roger přemýšlel, kolik zemí mohl ten mladík vidět. Jak je asi starý? Jednadvacet, dvaadvacet? "Můžu vám něco ukázat, pane?" Aniž čekal na souhlas, pokračoval: "Odtud vidíte Pretorii. Měl byste to ale vidět, když rozkvetou voňavé jacarandy. To je nádhera! Nádhera povídám, nikde jsem nic podobného neviděl. Vidíte? To je budova Unie . . . Tamhle je pomník pionýrů Voortrekker Monument. A támhle už můžete vidět Johannesburg. Říkají tu trochu s pýchou, že je jako New York - ovšem v Sydney to říkají taky. Ale - tak nebo tak - ty výškové budovy jsou působivé, ne? Naše zoo a tenhle park jsou bezpečnější než Central Park v New Yorku. V noci. I když se říká, že Jo'burg je zločinecké město. Tamhle je nový hotel "Johannesburg". Město už nový hotel potřebovalo. Samozřejmě jsou v tom americké peníze, to se vsadíte ... Vidíte támhle ty haldy a ty těžní věže? Říkají, že Rand je už vyčerpaný, ale měl byste vidět ty nové doly u Welkomu. To je fantastické místo. Naplánovali to líp než ve Spojených státech, to musím říct!"

Hory hlušiny a město zůstaly za nimi. Řeka Vaal byla tmavá, skoro černá bahnem, které naplavily deště a tisíce drobných přítoků. Nebe bylo kovově modré a slunce vypadalo jako ohnivá koule. V kabině však byl příjemný chládek. "Znáte dobře Spojené státy?" zeptal se Roger.

"Záleží na tom, co myslíte tím dobře," řekl druhý pilot s širokým úsměvem. "Pracoval jsem tam pro tři největší letecké společnosti. Začal jsem ve staré dobré Anglii a několik let jsem létal se společností Cunard. Mám hrozně rád létání. Miluju to. Je to nejlepší způsob, jak poznat svět. Ale kdykoliv mám dost toho cestování, tak se vracím sem. Tenhle kraj a americké Západní pobřeží - to jsou místa podle mého gusta. Tak, teď toho chvilku moc neuvídíte, ale potom si všimnete, jak se k nebi zdvihají hory Drakenbergu - je to fantastický pohled, když se k nim přibližujete v patřičné výšce. Nalétáváme k nim asi ve třech tisících. Ale já bych vám měl raději dát nějaké mapy a obrázky a nechat vás chvíli na pokoji."

Pilot zvolal: "To je dobrý nápad, ty kdákale."

Rogerovi to vyloudilo na tváři úsměv. Pohodlně se opřel a prohlížel si barevné ilustrace Drakenbergského pohoří a Basutské země.

"Panečku, to je drsná krajina, to Basutsko, to mi věřte ... Já jsem se tam jednou vydal a ztratil jsem se. Kdyby nebylo jedné basutské krásy, asi by to bylo se mnou skončilo špatně. Ona se totiž taky ztratila a celá její rodina se vydala ji hledat. Od dědečka a babičky až po nejmenší sestřičku. Tucty jich byly. Tenkrát jsem se ale mohl dostat do pěkné šlamastiky, protože ona byla nahá, jak ji pánbu stvořil a já jsem v tom horku měl jen trenýrky ... Chtěl bych, aby tady Tubby rozjel novou turistickou linku, takové letecké safari. To je totiž jediná cesta, jak se dostat na některá jinak nepřístupná místa. Afriku můžete takhle "udělat" za čtyři týdny a s touhleto bednou můžeme navíc ještě převážet náklad. Na tom by se dalo vydělat peněz!"

"Dělej si blázna ze sebe," ozval se pilot. "Hej, poručíku, říkali nám, abychom pátrali po ohni."

Roger cítil, že se jeho neklid zase vrací.

"Ano," volal Lukas.

"Myslíte, že je to ono?" Pilot ukázal napravo, směrem na jih. Přitiskli se k oknu a vyhlédli. Ze skalnaté krajiny pod nimi vystupoval mlžný šedý kouř, kousek od silnice, která se kroutila jako stuha. "Připadá mi to, jako kdyby tam spadlo auto," pokračoval pilot. "Moc šanci ti chudáci neměli, jestli je to pravda"

Roger se díval dolů a měl dojem, že vidí pohybující se muže. Letadlo obletělo v polokruhu takže si mohl prohlédnout i druhou stranu strže. Viděl tam tři auta, od nichž se odráželo slunce a skupinu mužů na skalnatém svahu mezi silnicí a strží.

"Mám dojem, že šplhají nahoru," řekl pilot. "Nechcete si půjčit můj dalekohled?"

Podal mu velký polní triedr, který vypadal jako památka na první světovou válku. Ale jak Roger zaostřil, viděl jasně pokroucené zbytky vozu, nad kterými se vznášel modrošedý dým. Z místa nehody se táhla pěšinka a Roger posunoval dalekohled, dokud neuvíděl znovu skupinku těch mužů. Bylo jich osm a zdálo se, že šplhají vzhůru - směrem od vraku. Poblíž pohoří byla vidět drobná bílá skvrna a vedle ní vysoká halda hlušiny a těžní věž.

"To je sídlo Van der Lunna a jeho diamantový důl," řekl pilot. Van der Lunnové jsou jednou z nejstarších rodin v Jižní Africe. Ale on je poslední toho rodu. Jeho žena zemřela před léty a děti nemá. Vždycky se sem vrací. Má luxusní domy v Johannesburgu a v Sea Pointu a kdoví kde ještě, cestuje po světě - ale tohle je jeho domov. Osobně se moc o ten důl nezajímá - vede to tu jeho ředitel. No - a musíme se připravit k přistání."

Za patnáct minut přistáli na letišti u Ladysmithu, na letišti, které nebylo ničím víc, než jedinou rozjezdovou dráhou. U malé letištní budovy se kupilo asi šest pestře pomalovaných soukromých letadel, jeden vrtulník a několik osobních automobilů. Dva z nich měly policejní znaky.

Dva policisté, bílý poručík a černý seržant, jim přiběhli vstříc. Roger slyšel, jak se Lukas ptá:

"Už máte hlášení o tom vyhořelém autě?"

"Ano, máme," odvětil poručík. "Uvnitř nikdo nebyl. Vůz někdo shodil přes okraj strže. Cestující zřejmě přestoupili do jiného auta. Nevíme samozřejmě do jakého, ale pátráme po něm."

24. Sídlo

Faith Soamesová tedy v autě nezahynula. Rogerovi se ulevilo. Prohlížel si poručíka, který jim přinesl tu zprávu. Byla to postava jako vytesaná z kamene toho skalnatého pohoří, které se na obzoru tyčilo snad až do nebe, masivní a ponuré, třebaže na ně dopadalo žhavé sluneční světlo.

Pilot a druhý pilot vykládali z letadla bedny. Roger s Lukase a poručíkem odešli do stínu několika nízkých stromů.

Lukas se zeptal: "Máte nějaké zprávy o Nightingalovi?"

"Nemáme," odpověděl poručík, "ale u odbočky z dálnice máme pozorovací stanoviště a jsme ve spojení rádiem. Slyšeli bychom, kdyby něco hlásili."

"Ještě se sem přece nemohl dostat," řekl Roger.

"Ale mohl, jestli šlápl na plyn," mínil Lukas. "Jak je to daleko k tomu stanovišti, poručíku?"

"Tak hodinku," odpověděl místní policista. "Chcete se tam zajet podívat? Teď hned?"

"Pro superintendenta Westa není nikdy dost brzy," řekl Lukas vážně. Vydali se k jednomu z policejních vozů.

Tentokrát usedl za volant poručík a černého seržanta nechal na místě. Roger seděl vedle řidiče, Lukas vzadu. Jízda proběhla v klidu, jako kdyby jeli vozem některého policejního oddělení na londýnském předměstí. Ovšem tady působila zvláštní atmosféra Afriky, pocit, že člověk je někde daleko a blíže k pravěku. Když vůz opouštěl malé letiště, zahlédli dvě domorodé ženy, které měly kolem nohou, rukou i kolem krku obtočené šňůrky s korálky. Kráčely po zaprášené silnici a auta si nevšímaly. Jejich hladká hnědá pleť se na slunci leskla. Jejich plná ňadra jako by při chůzi tančila nějaký posvátný tanec. Za chvíli odbočily z hlavní silnice na vedlejší úzkou zaprášenou cestu, která vedla do hor. V dálce zahlédl Roger kulaté domorodé stavby, nazývané kraal, a viděl, jak z některých stoupá dým. Velký nákladák s bantuským řidičem a skupinou černých chlapů, kteří stáli na korbě, prosvístěl kolem nich, aniž by zmínil rychlost. Museli projet mračnem prachu, který za sebou nákladák zvedl. Oba policisté to brali jako samozřejmost.

Cesta začala stoupat. Na obou stranách se zvedaly skalnaté stěny. Zdálo se, že stoupání je nekonečné. Motor auta sice občas zaprotestoval proti příkrému svahu, ale nevynechal. Brzy se ocitli na úpatí hor. Tu a tam měli vchody do malých dávno opuštěných dolů. Kromě nich tu byly jen skály, křovinatý porost a nic víc. Pak dojeli k tabuli, na které stálo v angličtině a afrikánštině HLAVNÍ CESTA. Vjeli na ni, ale ve chvíli se už zase šplhali po příkré stezce. Motor hučel námahou. Brzy se však ocitli na rovině. Roger zaznamenal, že zajiždějí za vysoké skalisko. Tam už stál ve stínu skrytý policejní vůz. U vozu byl malý stan, u něho dřevěný stoleček, a na něm konzervy a přenosná lednička. Vypadalo to, jako když tu táboří skupina výletníků. Před nimi se otvíral překrásný pohled na hory, jejichž vrcholky čnily do nebe, za zády měli mohutnou skalní stěnu plnou malých otvorů i větších jeskyní.

Z jedné z těchto jeskyní vylézal právě bílý policejní seržant. Za ním, ještě v jeskyni, stáli dva Bantuové, další evropský seržant a ještě jeden bílý policista.

"Jsem velmi rád, že vás poznávám, pane superintendente," řekl první seržant, když si s Rogerem potřásl pravicí. "A jsem hrdý na to, že vám mohu nějak pomoci. Od té chvíle, co jsme přišli, neprojel kolem žádný vůz. Máme ale informace, že brzy ráno projelo po silnici auto se dvěma Evropany a jednou bílou ženou směrem k sídlu pana Van der Lunna. Auto, kterým jeli, byl volkswagen."

"Tak teď víme, co se asi stalo," řekl Lukas s důrazem. "Ten vůz na ně čekal na předem určeném místě. Forda shodili do strže a dokončili cestu ve volkswagenu. Jedno je dobré: ta žena je naživu." Obrátil se k Rogerovi: "Nechcete se podívat, odkud pozorujeme silnici?"

"Velmi rád."

"Pojďte za mnou," řekl seržant a během stoupání k jedné ze skalních slují pokračoval: "Nemohl byste prohodit pár slov se seržantem Hombi? Je nadšený vyhlídkou, že by s vámi měl spolupracovat. Zná vaše úspěchy v Anglii."

"Samozřejmě," odvětil Roger.

Hombi ležel na břiše a dalekohledem pozoroval silnici. Bylo tam dost místa, aby si všichni příchozí mohli lehnout vedle něj. Seržant řekl: "Hombi, tohle je superintendent West."

Hombi by mohl být Jamesonovým dvojčetem. Měl právě tak hezký obličej, stejný rezervovaný a pokorný úsměv, současně však působil sebejistým dojmem.

"Nechcete se podívat dalekohledem, pane?"

"Rád bych," řekl Roger.

Hombi vstal, zaklepal na rameno opodál ležícímu konstáblovi, vzal od něj dalekohled a znovu se položil na břicho vedle Rogera.

V dálce bylo vidět cestu, která se vinula pohořím - nepatrný proužek, který přetínal masu rozeklaných skalisek a točil se kolem příkrých srázů v řadě ostrých zákrutů. V dalekohledu se Rogerovi všechno přiblížilo. Byl to průhled do horské divočiny.

"Vidíte nějaký pohyb, pane?"

"Ne," řekl Roger. Chvilí se ještě díval a doufal, že něco zahlédne. Pak dalekohled vrátil a zvedl se. Jak tak stál vedle Lukase a dalších důstojníků, měl náhle pocit, že se snad ještě oteplilo. Slunce se pohybovalo, po nebi pomalu a jeho

paprsky dopadaly na již rozpálenou zemi. Nebylo to však horko, co dělalo Rogerovi největší starosti. Nedovedl potlačit pocit úzkosti. Uvažoval o tom, jak to vyjádřit slovy a nedotknout se nikoho z přítomných.

"Poručíku," řekl Lukasovi, "co se stane, když tudy Nightingale a Bradshaw projedou?"

"Zasáhneme," řekl Lukas prostě.

"Ale nebudou už daleko před námi?"

Lukas svraštil čelo: "Já vám nerozumím." Z jeho výrazu bylo jasné, že Rogerova slova cítí jako kritiku a že je připraven ohradit se. "Dokud se nedostanou k Van der Lunnovu domu nebo k jeho dolu, nemůžeme zasáhnout. Vždyť vy sám jste řekl, že dokud nebudeme vědět, kam jedou a co hodlají podniknout, nemůžeme nic dělat."

Roger řekl s důrazem: "To jsem řekl, ale k Van der Lunnovu domu a k jeho dolu vede jen jedna cesta. Mohli by ji zablokovat."

K jeho překvapení a úlevě se Lukas široce rozesmál. Teď vypadal opravdu jako malý chlapec. Druzí dva bílí policisté se také bavili. Roger čekal.

"Pojďte, ukážu vám něco," řekl Lukas. Vzal dalekohledy ležící na stolku u stanu a vedl Rogera podél skalní stěny.

Slunce znovu začalo rozpalovat Rogerovi hlavu, ale naštěstí byli brzy zase ve stínu. Došli na plošinku asi sto yardů od tábora. Pozoruhodné bylo, jak se najednou změnil výhled. Teď se dívali jiným směrem - na sluncem vyprahlé skály a křoviny; dům v dálce byl bílý, jakoby z mramoru. Asi míli od nich se tyčily stavby a strojní zařízení dolu.

Lukas si je chvíli prohlížel dalekohledem. Náhle vtiskl dalekohled do ruky Rogerovi a řekl:

"Dívejte se přímo na dům, pak se zaměřte směrem k dolu ... vidíte tu haldu? ... ano, dobře ... teď dalekohled maličko skloňte ... ano?"

Roger zaměřoval dalekohled, jak mu Lukas říkal. Vypadalo to, že dům stojí na jedné skalnaté plošině a důl s haldou na jiné. Mezi těmi dvěma body bylo hluboké údolí. Zdálo se, že pozemek je přístupný jen po jediné klikaté cestě.

"Ano," řekl Roger.

"A teď pomalu doprava .. Vidíte ty muže?"

Roger zavrtil hlavou, pevněji stiskl dalekohled a když ho pomalu skláněl, uviděl řadu mužů, jak se šplhají po skalnatém svahu k náhorní plošině. Znovu pootočil dalekohled a zahlédl další skupinu vystupující k téměř cíli, ale z jiného místa. Scéna mu připomněla muže, které viděl, jak stoupají od zničeného auta.

"Co je to za lidi?" V jeho hlase zaznělo vzrušení, neboť mu bylo jasné, že odpověď je nasnadě. Chápal už, proč se Lukas a ostatní tak bavili.

"To jsou naši lidé, pane Weste," oznamoval Lukas. "Jsou to dvě čety. Každá má šest mužů a obě vedou dva seržanti. Až jim dáme signál, půjdou okamžitě do toho. Jsou to místní Bantuové, kteří zdejší terén výborně znají. Těm se v horách nikdo nevyrovná. Jsou to rození guerilové válečníci a náš výcvik jejich kvalitu ještě zvýšil. Chápete, my tady v Jižní Africe musíme být stále připraveni na nějaké nepokoje. Dobře vycvičený policejní sbor je nutný. Nebojte se, pane superintendente. Jestli se tam Nightingale a Bradshaw vyšplhají, okamžitě je dostaneme."

Roger se přistihl, že se usmívá.

Znovu se vrátili k tábořišti a jak Roger přivíral oči před palčivým sluncem, zaslechl výkřik seržanta Hombiho:

"Jede sem auto!"

Lukas a Roger se rozběhli, aby včas zaujali místa na pozorovatelně. V dálce bylo vidět černý bod, který se rychle přibližoval. Za pět minut se z něj vyklubal modrý humber, který za sebou nechával husté mraky prachu. Když je v nejbližším bodě měl, zaměřil na něj Roger dalekohled a viděl, že za volantem sedí jediný muž - Nightingale. Ujížděl, jako by mu šlo o každou vteřinu.

Hodinu a čtvrt nato projel kolem Joshua Bradshaw v černém chysleru, ve kterém odjížděl z letiště.

Vypadalo to, jako kdyby šlo o vojenskou expedici, o výpad proti vzbouřencům někde v Jemenu nebo Kypru. Policisté vyjeli od pozorovatelně ve dvou vozech. Byli ve stálém rádiovém spojení s oběma četami, které hlásily, že se blíží k domu i k dolu, a že mohou vyrazit, jakmile dostanou pokyn. Rogera neopouštělo napětí. V tom domě byli vrazi a Faith Soamesová byla v jejich rukou. A Nightingale jistě také. Nightingale si zřejmě myslel, že se s těmi dvěma nějak dohodne, ale to byl čirý nesmysl.

A Joshua Bradshaw - co ten udělá?

Roger toužil vrhnout se dopředu, vniknout do domu a zjistit, co se tam děje. Teď jich tam musí být všech pět: Faith, Nightingale, Bradshaw a ti dva tajemní Italové ... Severini... Galii? Co je sem vlastně přivedlo? Proč zrovna sem? A zjistili už, že jsou obklíčeni? Jestli ne, tak co podniknou, až to zjistí?

Vozy zastavily ve stínu mohutné haldy hlušiny, hory, kterou vytvořila lidská ruka. Její drsné šedé svahy byly porostlé tu a tam tmavou zelení, až na tu stranu, na niž dopadalo slunce. Tam rostl jen lišejník. Roger a ostatní vystoupili. Seržant Hombi kráčel vpředu a obratně se kryl. Roger si uvědomil, že měl Lukas pravdu, když zdůrazňoval úroveň výcviku zdejších policistů.

Teď bylo načase prostudovat si přístup k domu - stál na skalnaté ploše, která jako by vystupovala z příkré skalní stěny, takže přístup byl možný z obou stran a zepředu, nikoliv však zezadu. Mezi plošinou a důlními stavbami běžel úzký skalnatý hřeben, který, jak se zdálo, protínal širokou strž. Pod dolem byly dlouhé, nízké baráky, postavené z kamene - příbytky horníků.

K haldě vedla úzkokolejka, na níž stálo několik vozíků.

Ať už to byl záměr nebo ne, dům měl výbornou obrannou polohu. Aby se dostali na planinu, kde stojí, musely obě čety šplhat po příkrých svazích. Okraje planiny byly posety průrvami a rozsedlinami, které byly někde jen stopu, jinde několik stop široké.

Roger stále studoval terén a představoval si, jak namáhavě se museli bantuští policisté šplhat do srázu, když se vrátil seržant Hombi.

"Už jsou ve výchozích postaveních a vyrazí, jakmile dostanou znamení," hlásil Hombi Lukasovi.

"Pane superintendente," řekl Lukas Rogerovi. "Doufám, že to teď necháte na našich lidech. Jak už jste sám řekl, ti chlapi tam jsou nebezpeční a jsou ozbrojeni. Je možné, že se tam bude střítet. A já bych se dostal do vážných nesnází u nadřazených, kdybyste byl zraněn. Prosím vás, zůstaňte tady!"

Rogerovi blesklo hlavou: takovou dálku jsem sem letěl, podstoupil jsem všechna ta rizika ... Oni jsou tady, protože jsem je prosil, aby přišli. A teď, když má dojít k rozhodujícímu úderu, nechťji, abych byl při tom... Lukas se Rogerovi zadíval do očí a Roger si všiml, že na něj hledí taky seržant Hombi. Nebylo pochyb: v jejich očích byla prosba. Neprosili by, kdyby ho mohli donutit, aby zůstal.

Všechno se v něm bouřilo. Hledal jen v duchu vhodná slova, kterými by tuhle nesmyslnou prosbu odmítl. Rozuměl sice jejich strachu a byl jim svým způsobem vděčný za ohleduplnost - ale proboha! Copak si myslí, že je z cukru?

Náhle padlo rozhodnutí bez Rogerova jediného slova.

Z domu zazněl výstřel. Pak výkřik. A znovu výstřel, po kterém následoval dusot kroků. Otevřely se hlavní dveře domu a objevil se v nich Nightingale a za ním Faith. Nightingale držel Faith za ruku, a zdálo se, že ji za sebou táhne, i když ona sama běžela očividně také velmi rychle. Zabočili za roh, ale v tom okamžiku se objevili ve dveřích dva drobní muži.

Jeden z nich napřáhl ruku s revolverem a dvakrát vystřelil. Nebylo poznat, jestli byl některý z procházejících zasažen.

Hombi, Lukas a ostatní policisté vytáhli pistole z pouzder. Zarachotila řada výstřelů a oba malí muži se zhroutili na zem. Během těch okamžiků Nightingale pustil ruku děvčete a sám se potácel vpřed. Nohy se mu podlamovaly. Byl zasažen. Dívka běžela dál. ... sukně jí vlála kolem lýtek ... Běžela, poháněna strachem.

Roger zakřičel: "Faith! Je to v pořádku! Faith!"

Ale v tu chvíli zapraskaly nové výstřely na druhé straně domu. Zřejmě se tam ještě někdo snažil uniknout a jedna z policejních hlídek zasáhla. To jenom zvýšilo hrůzu děvčete, které bezhlavě běželo dál.

Roger vyrazil proti ní a volal jak mohl nejhlasitěji: "Faith, už je to v pořádku. Už jste v bezpečí!"

Slovo "bezpečí" jako by se odráželo ozvěnou mezi skalami a údolím, mezi haldou a domem. BEZPEČÍ. Měl dojem, že ho Faith slyší. Rozhlížela se. Zahlédla však jen ozbrojené černé policisty, což ji zřejmě vyděsilo. Letěla dál, divoce, bez kontroly. Roger si uvědomil, kterým směrem běží. Pokud ji někdo nezastaví, spadne přes okraj do strže! Nenapadlo ho, že černí policisté mají lepší možnost ji v tom zabránit.

Byla tady zkratka, ale žádný z policistů ji nepoužil, snad proto, že se obávali mužů v domě. Roger se po ní rozběhl.

Zdálo se mu, že někdo volá naléhavě jeho jméno, zaslechl dva další výstřely a - pak letěl střemhlav do kamenité strže.

Jako by se před ním rozestoupila země. Jak se řítit dolů, uvědomil si, co provedl. Byla tu totiž rozsedlina, která svírala se strží takřka pravý úhel, a on do ní spadl.

Nevnímal nic než kamení, skalnaté výčnělky a hluboko pod sebou dno strže. Stočil tělo do klubička a rukama si chránil hlavu. V pádu narážel na výčnělky ve skalní stěně a cítil bolest. Dostával rány do žeber, do nohou, do stehen, do rukou. Měl pocit, že ho skála bije do všech částí těla, a že jsou to zlé, sadistické rány.

Vědomí však zatím neztrácel.

Cítil bolest a zdálo se mu, že dokonce slyší, jak se mu uvnitř těla lámou kosti. Celý jakoby otupěl. Začalo mu být horko. Bolest se začala přelévát z těla do mozku. Hlava ho bolela jako nikdy předtím. Bylo mu horko, horko ... nesnesitelné, šílené, palčivé horko.

Udělovalo se mu špatně, ale neměl nutkání ke zvracení. I žaludek, jak se zdálo, otupěl. Vnímál teď pouze bolest hlavy. Ta jej pálila, doslova hořela. Nemohl se však pohnout, nemohl udělat nic, čím by ten oheň uhasil.

Shodou okolností spadl na místo, kam nepřetržitě pražilo slunce, kde nebyl ani kousek stínu.

25. Příliv a odliv

Roger slyšel nějaké zvuky.

Byly to však nejasné zvuky, nedokázal je zařadit. Chvillemi se k nim přidával i pohyb jakýchsi stínů. Tyhle vjemy však vždy spolehlivě přehlušila ostrá pichlavá bolest v paži - vždycky v paži. Nemohl rozeznat, co tu bolest působí. Pak pocítil lehký dotek na čele a najednou měl něco tvrdého v ústech. Otvírali mu ústa, ti blázni! Neuvedomil si ani, že právě takhle myšlenka je první příznak toho, že se mu vrací vědomí. Stále se mu víc a víc vyjasňovalo, co se kolem něj děje. Ačkoliv na něj nikdo zatím nepromluvil. Měl pocit, jako by jeho mysl byla tak nějak nad věcí. Jako by vnímala, co

se kolem děje, ale zůstávala indiferentní a bez zájmu.

Za chvíli však už z tvarů přestaly být stíny a Roger si uvědomil, kde je. Byl v nemocnici. Ti okolo byli sestry a lékaři. Měřili mu teplotu. Chladili mu rozpálené čelo. Píchali mu injekce. Po každé injekci chvíli spal a když procitl z jednoho takového spánku, uviděl obličej. Viděl ho už dřív - byla to známá tvář. Vzpomněl si na poručíka Jamesona z Londýna - byla to snad jeho tvář? Nebo to byla tvář toho seržanta, se kterým se seznámil v horách? Ať už to byl kdokoliv, usmíval se. Byl to milý, uklidňující úsměv. Tichý hlas pak řekl:

"Brzy budete v pořádku."

Samozřejmě že bude ... proč ne?

Měl pocit, že život a vědomí se zvedají a odplouvají. Příliv a odliv. Postupně odliv slábl a příliv sílil. Začal si na leccos vzpomínat. Jednou pocítil strach o Faith Soamesovou a když se znovu probudil, byl strach ještě silnější. Nevěděl ani, co se v sídle Van der Lunna odehrálo. Proč mu to někdo nepříjde říct?

Jeho úzkost, jeho zvědavost i zájem narůstaly. Usínal, probouzel se a po každém probuzení měl pocit, že se víc a víc dostává do své normální kondice. Začal vnímat okolí. A když tak ležel na zádech a díval se na žaluzie v oknech, všiml si zvonku. Jeho pravá ruka byla sice ztuhlá, ale mohl s ní pohnout. Věděl, že mu něco pevně svírá bok a levou nohu, ale příliš na to nemyslel. Nahmatal tlačítko a stiskl ho. Za chvíli uslyšel kroky, dveře se otevřely a vešla postarší sestra.

Nejdřív se tvářila polekaně, ale pak se jí na tváři usadil široký úsměv:

"Tak jste se probudil!" volala. "Teď už budete v pořádku." Mluvila tak, jako by ujist'ovala nejen jeho, ale i sebe samu.

"Hned zavolám doktora. Nehýbejte se, počkejte!" Rychle odešla a Roger se díval na pruhy slunečního světla, které pronikaly žaluziemi a připomněly mu ten prudký sluneční žár ...

Do pokoje vstoupili dva muži v bílých pláštích.

Postupně se dověděl, že je v nemocnici v Johannesburgu už pátý den. Teď už prý se nemusí ničeho obávat, ale asi den nebo dva o něj doktoři měli velké obavy. Řekli mu to jasně, i s tím, aby se nepokoušel moc pohybovat a jeho stav se tak nezhoršil. Měl zlomeninu levé nohy pod kolenem, čistou zlomeninu, která se brzy zahojí, prasklo mu několik žeber a měl vykloubené rameno. Proto ty pevné obvazy a sádra na noze. Největší hrozba pocházela z účinku palčivého slunečního světla - úžeh. Bylo to zvláštní, že se úžeh dostavil tak rychle. Byl tak unaven? Nebo pracoval pod tak velkým tlakem, že byl zranitelnější, než normálně ...?

A co je s Nightingalem? A co s Faith? A...

Za nějakou dobu se u jeho postele objevil kapitán Standish. Vypadal právě tak sardonicky a cynicky jako jindy, ale to, jak pevně a vřele stiskl Rogerovu zdravou ruku, naznačilo, že jeho výraz lže.

"Zrovna jako v Yardu," řekl. "Vy byste prostě nesnesl, aby to udělal někdo jiný. Už vám řekli, že vás ta dívka viděla, jak padáte do té strže? To ji zastavilo, jinak by tam spadla sama."

"Tak to za to stálo," řekl Roger. "Je to pravda?"

"Čestné slovo," Standish se skoro zasmál. "Nightingala střelili do zad, ale kulka už je venku a on bude brzo v pořádku, což je víc, než si podle mnoha lidí zaslouží."

"Zasloužím si já, aby se mi řeklo, jestli udělal nějaké prohlášení?" zeptal se Roger.

"Ano, udělal. A ta dívka taky," řekl Standish. "Nightingale si byl jistý, že Bradshaw je do toho zapletený. Myslel si, že Faith Soamesová byla unesena proto, aby jeho - Nightingala - mohli vydírat a tak mu zabránili říct policii, co ví o Bradshawových. A tak se rozjel zachránit ji. Nebyl tak nerozvázný, jak by se zdálo. Poslal starému Soamesovi kódovaný telegram na soukromou adresu. Popsal v něm všechny detaily případu bratří Bradshawových - Obou, ne jen jednoho! Odjel k tomu domu připraven prohlásit, že Soames tu zprávu neotiskne, když propustí to děvče. Byl si jist, že Soames dodrží slovo. Proto si myslel, že může bezpečně vyjednávat s lidmi v domě. My dnes už víme, že David Bradshaw měl podplacené nosiče na všech letištích. Jednoho měl i na letišti Jana Smutse. Muže, který pracoval také pro jeho bratra - ten vsunul Nightingalovi diamanty do zavazadla. No a co dál? Ach ano, Faith Soamesovou zavolal po telefonu muž, který se představil jako reportér Globu v Johannesburgu, a dal si s ní schůzku. Myslím, že ji to nemůžeme vyčítat. Dohodli se, že se setkají u Kempton Parku, ale ona se rozhodla projet nejdřív kolem a podívat se, kdo to je. Tak poznala, že to vůbec není člověk z The Globe. Pokusila se ujet, ale oni na ni vystřelili a trefili pneumatiku. Děvče se pak dostalo k telefonní budce. Zavolala vás a předtím zajela do jedné postranní uličky, aby je svedla z cesty. Ale oni ji brzy dohnali. Když se Nightingale dověděl, že ji unesli, rozjel se do Van der Lunnova sídla, aby se s nimi dohodl. Řekl jim, že zpráva o Van der Lunnovi je už v Londýně, ale na ně to neudělalo žádný dojem." Standish sešpulil rty. "Hádejte, proč." Roger řekl klidně: "Protože Van der Lunn do toho nebyl zapletený."

"Takže vy jste od začátku nevěřil, že je vinen?"

"Nevěřil," řekl Roger. "Mýlil jsem se v Bradshawových, ale ne v případě Van der Lunna. Krádeže a pašování měly sice velký rozsah, ale to nestačilo, aby člověk v jeho postavení riskoval, že ztratí svou pověst. A pak - on je příliš velký vlastenec na to, aby podváděl svou vládu."

"Teď chápu, jak se dostáváte k těm svým skvělým výsledkům," řekl Standish. "Nejdřív si vypracujete divoký dohad a pak si ho prověřujete logikou! Tak hádejte, oč tam vlastně šlo."

Roger řekl: "Raději mi to povězte."

"Snad by bylo lepší, kdybyste se na to vyspal a pokusil se to uhádnout zítra."

"Budu spát dobře, i když mi to řeknete," řekl Roger. Když Standish neodpovídal, pokračoval: "Tak dobře, když chcete pokračovat v téhle hře. Je jasné, že se na všem podíleli oba bratři, a když jsme zatkli Davida Bradshawa, tak společníci nebo Joshua sám dostali strach, že nám poví celou pravdu, a tak ho zastřelili."

"Kain a Abel?"

"Bylo to tak?"

"Ano," řekl Standish. "Měl víc důvodů, než si můžete pomyslet. Davidova žena nevěděla, že Joshua je do toho také zapletený, a myslela si, že její manžel jedná jen pod nátlakem. Měla v úmyslu mu říct, aby se přiznal - a toho se právě Joshua bál. Joshua ovšem přísahá, že on vraždu na policejní stanici nechtěl. Že to naplánovali Italové, protože byli přesvědčeni, že je David shodí." Standish odsunul židli a vstal, jako by Rogerovi nechtěl už víc povědět. Najednou zavolal: "Pojďte sem, poručíku." Dveře se otevřely a vstoupil Jameson, s úměvem a zřejmě uspokojen. Tak to opravdu byla jeho tvář a ne Hombiho, kterou Roger viděl v tom polovědomí. Jameson přistoupil, potřásl Rogerovi rukou a odstoupil stranou. Standish zůstal stát.

"Jsem moc rád, že se vám nevede hůř," řekl Jameson, jako by záleželo hlavně na tom. "A přijměte mé blahopřání, pane superintendente. Řekli mi, že jen zásluhou vaší odvahy nedošlo k větším škodám. Ale já jsem vlastně přišel proto, abych vám referoval, co se zatím dělo v Londýně. Nejdřív vám mám předat zprávy od vaší manželky, se kterou jsem mluvil před dvěma dny. Dále vám přináším pozdravy od zástupce náčelníka," odmlčel se, "a od inspektorů Klemma a McKaye a od seržanta Gorlaye. Všichni jsou velmi spokojeni. Ale i ostatní z vašeho týmu přejí všechno nejlepší, pane superintendente."

"Tomu se říká kolektivní duch," vložil se do řeči Standish.

"To byl také můj nejhlubší zážitek ze Scotland Yardu - ta spolupráce všech oddělení a lidí všech hodností," řekl Jameson. "Po zatčení Joshuy Bradshawa - který nebyl zraněn, jen se skrýval - udělaly Rebecca Bradshawová a její švagrová Elisabeth plně přiznání. Nevěděly sice, oč jde, ale bály se, že je to něco zločinného a snažily se přimět oba bratry, aby toho nechali. Měly v úmyslu brzy z hotelu odejít, ačkoli jinak Davida a Joshuu milovaly, o tom není pochyb."

"A Joshua?"

"Joshua všechno přiznal, až na svou účast na vraždě bratra. Oba bratři spolupracovali s těmi Italy, kteří trávili většinu času v klubu Seven Seas v Soho. Tam se navazovaly všechny kontakty; byl to takový hlavní stan. Hotel Common View sloužil jen k odvedení pozornosti. Všechno se smlouvalo po telefonu nebo ústně. Ta historie, kterou nám vyprávěl David, byla ovšem lež - on a jeho bratr byli hlavními organizátory. Italy používali k tomu, aby "navštěvovali" nedávné zákazníky a znovu jim diamanty kradli. Kromě nosičů na letištích byl každý, koho přemluvili, aby se jednou podílel na jejich akcích, vydírán a musel dělat, co mu nařídili." Jameson pohleděl na Standishe. "Informoval jste pana Westa, jak to vypadá s Van der Lunnem, kapitáne?"

"Ne," řekl rychle Standish. "Doufal jsem, že bude hádat. Zvedlo by mu to sebevědomí. Pokusíte se o to, Hezoune?" Bylo to poprvé, co použil Rogerovu přezdívku.

Roger zamyšleně řekl: "Van der Lunn nebyl vinen, ale najednou se pro ně stal nebezpečným. To znamená, že přišel na to, co dělají. Ovšem objevil to, teprve když byl v letadle, protože jinak by byl hned telefonoval na policii. Zřejmě něco zahlédl na letišti Jana Smutse a řekl to Davidovi Bradshawovi. Ten neváhal a namíchal mu do pití drogu - morfium je v letadle pro naléhavé případy ... havárie a tak. Vychází mi to zatím?"

Standish řekl: "Až moc dobře."

"Ale je toho víc," řekl Jameson.

"Jistě, musí toho být víc," souhlasil Roger. "Rozeberme si to." Ale najednou pocítil únavu a podrážděnost. Náhle ho přestala bavit ta hra, při níž bylo jeho úkolem dokázat, jak dalece je schopen vyložit události ve světle informací, kterých se mu zatím dostalo. Uleh na polštář a zavřel oči. Nechal si myšlenky a nová fakta procházet hlavou, aniž se pokoušel je logicky vysvětlovat. Tak to dělal vždycky, když měl případ bez jasného řešení. Konečně řekl: "Tak Van der Lunn na to přišel a musel být umlčen. David Bradshaw ovšem nechtěl, aby zemřel. David nebyl ochoten spáchat vraždu. Vlastně Van der Lunnovi zachránil tehdy v hotelu život. A Italové to věděli - to byl další důvod, proč Davida zabili. Potřebovali zavraždit i Van der Lunn, protože chtěli jeho důl. To by jejich obchody ještě znásobilo."

Jameson zářil a Standish se křivě usmíval.

"A ještě něco!" naléhal Jameson. "Jste velmi blízko! Mohu mu trochu pomoci, pane kapitáne?" Obrátil se na Standishe.

"Jen trochu."

"Tak jen trochu," řekl Jameson. "Ta doprava se totiž pohybovala v obou směrech, pane superintendente." Standish se pochechtával. "To stačí," řekl. "To musí stačit! Co vy na to?"

26. Doprava probíhá v obou směrech

Po delší pauze řekl Roger: "Ne, nemám odpověď." Byl unavenější, než sám očekával, a jeho touha, aby se dověděl konečnou pravdu, nebyla už tak silná. Chtěl ji sice poznat, ale byl připraven počkat třeba do druhého dne. "Doprava probíhá v obou směrech," řekl nahlas. "Ne, to mi není jasné. Budete mi to muset vysvětlit."

Když mluvil, otevřely se dveře a vešly dvě sestry, jedna rozhořčená a druhá s omluvným výrazem ve tváři.

Superintendent prý mluvil příliš dlouho a ostatně už sem jde lékař, aby ho prohlédl. Standish vstal, Jameson, jak se zdálo, váhal. Pak Standish řekl:

"Chcete se na to vyspat?"

"Snad to bude lepší."

Hodně o tom přemýšlel. Doprava v obou směrech. Na to musí být jednoduchá odpověď. Ale žádná ho nenapadala. Dráždilo ho to, ale tolik si s tím zase hlavu nelámал. Ve spánku mu to také nebránilo, protože dostal injekci a během deseti minut usnul. Než ale usnul, ještě mu proběhl hlavou ten výraz "doprava ve dvou směrech". Pak si vzpomněl na pozdravy od Janet a říkal si, jak by to bylo hezké, kdyby ji zase viděl, kdyby se mohl už vrátit...

Ráno se cítil mnohem lépe. Měl hlad a byl přesvědčen, že by mohl chodit, kdyby neměl na noze tu sádku. Netrpělivě čekal, až se zase objeví Standish a Jameson, a když ani do jedenácti hodin nepřišli, byl z toho mrzutý. Ale brzy to z něj spadlo. Podle toho, jak ošetřovatelky pobíhaly kolem, bylo jasné, že má přijít mimořádná návštěva, možná specialista, který byl pozván na konzultaci. Místo něj však přišel sám plukovník Wiess.

Wiess zasalutoval, stiskl Rogerovi ruku, usmál se, přitáhl si židli a řekl:

"Doprava oběma směry, superintendente?"

"Nepřišel jsem na odpověď," řekl Roger.

"Byla by to jen otázka času," řekl Wiess. "Je to velmi jednoduché. My jsme pátrali po způsobu, jakým byly diamanty vyváženy do zahraničí poté, co opustily Jižní Afriku. Ale u cestujících se našly jen velmi zřídka. Hledali jsme totiž na nesprávném konci. Diamanty byly pašovány ze země, prodány, ukradeny a -"

"Pašovány zpět do Jižní Afriky!" vykřikl Roger.

"Přesně tak! Byly pak uskladněny ve Van der Lunnově dole a příležitostně prodány společnosti de Beers a Syndikátu, takže se věřilo, že byly vydolovány tady v Jižní Africe. Oba Italové a Bradshaw přijeli k dolu, aby odtamtud ukradli velkou zásobu diamantů, o které věděli. Ten podvod se děl s vědomím Van der Lunnových vedoucích pracovníků. Vyslechli jsme je a oni to přiznali. My víme, co se mu stalo, když doletěl do Londýna - vlastně co se dělo od okamžiku, kdy nasedl do letadla." Wiess se odmlčel a pak řekl: "Není důvod k tomu, abychom ho do toho zapléтали."

Roger řekl pomalu: "Tak to všechno vychází."

"Ano," řekl Wiess. "Vaší zásluhou, protože jste přijel sem do Jižní Afriky. Mluvím jménem mnoha lidí, ale i sám za sebe, když prohlásím, že jsme vám opravdu vděční."

Roger se klidně zeptal: "Nightingale a slečna Soamesová taky?"

Poprvé, od chvíle, kdy se poznali, Wiess pohodil hlavou a dal se do hlasitého smíchu.

"Zrovna dnes ráno jsme dostali leteckou poštou výtisky Globu," řekl. "Přinesl jsem vám jeden." Otevřel kabelu a vytáhl výtisk The Globe. Roger noviny rozevřel a na přední straně uviděl veliký titulek:

JIHOAFRICKÝ TRIUMF "HEZOUNA" WESTA

U článku byly fotografie Faith, Nightingala a jeho. V článku byla jasně a srozumitelně popsána celá historie. Nic nebylo zamlčeno a bylo tam všechno podstatné. Roger byl tak zahloubán do čtení, že si ani nevšiml, když plukovník Wiess odešel ke dveřím. Jen si uvědomoval, že se dveře otevřely a že mu Wiess zřejmě dopřává možnost, aby vychutnal svůj triumf v klidu. U článku byla šipka s poznámkou: Westova manželka a rodina - str. 7. Nalistoval stránku sedm a tady byli: Janet a chlapci, usmívali se přímo na něj. Janet vypadala báječně a chlapci šťastní.

Na stránku novin náhle dopadl něčí stín. Wiess to nebyl, byla to žena. Roger vzhlédl a zalapal po vzduchu. Nemohl tomu uvěřit, ale byla to pravda: Janet, jeho manželka. Stála a usmívala se na něj. Usmívala se sice trochu nejistě, ale usmívala se. A kromě toho vypadala báječně, ještě lépe než na fotografii.

Beze slova se k němu sklonila a políbila ho. V očích se jí objevily slzy, ale nezůstaly tam dlouho. Posadila se na kraj postele. Položila mu lehce ruku na rameno a stále se na něj dívala.

"Drahoušku, my jsme na tebe tak pyšní. Tak pyšní." Z rozpaků se zasmála. "Všichni. Soames z Globu nám telefonoval a říkal o tobě takové věci, že by ses z té chvály červenal. A jeho neteř - není půvabná? - přišla mne navštívit, jakmile se vrátila do Londýna. Říkala, že se ani nenadálá, že někdy potká tak pozoruhodného muže. Moc si tě váží, Rogere, drahoušku. Měla jsem takový strach, když jsi odlétal. Myslela jsem si, že už tě unavuju, myslela jsem si, že ses zamiloval do jiné ženy. A Faith Soamesová říkala, že když se s tebou setkala, mluvil jsi jen o mně ..."